

Hãn Tướng Lâu Bốn

Contents

Hãn Tướng Lâu Bốn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	15
4. Chương 4	23
5. Chương 5	30
6. Chương 6	37
7. Chương 7	41
8. Chương 8	44
9. Chương 9	53
10. Chương 10	60

Hãn Tướng Lâu Bốn

Giới thiệu

Cục trưởng đại nhân rất có năng lực đảm nhiệm bất kì nhiệm vụ nào mà anh trọng trách. Bây giờ anh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/han-tuong-lau-bon>

1. Chương 1

“Lưu Dư hình như tớ nghe nói lâu 4 bây giờ chưa có ai ở phải không? ”

Tinh Vu Hiểu tìm Lưu Dư hỏi.

“Ừm! Mà tại sao lại hỏi tớ việc này ?”

Lưu Dư gật đầu nói

“Không có ai muốn thuê sao ?”

Tinh Vu Hiểu lo lắng hỏi

“Làm sao lại không có ! ”

Lưu Dư nói

“Thế thì tại sao lại bỏ không?”

Tinh Vu Hiểu không giải thích được nhìn sang Lưu Dư

Lưu Dư bỗng nhiên cười thần bí nói :

“Bởi vì tớ muốn để lại cho người có duyên”

Nàng cười nói.

“Người có duyên ? Là có ý gì?”

Vu Hiểu ngẩn ngơ vẽ mặt mờ mịt nhìn nàng.

“Cậu không cảm thấy ở chỗ chúng ta tầng trên cùng có chút thần bí sao?” Lưu Dư đột nhiên vẽ mặt hưng phấn quay sang Vu Hiểu nói

“Thần bí chỗ nào ?”

Vu Hiểu vẫn vẽ mặt mờ mịt quay sang

“Những nữ nhân từng ở lầu 8 đều lại gả cho những nam nhân thuê nơi này” Lưu Dư vẽ mặt thành thật công bố đáp án.

Vu Hiểu ngẩn ngơ suy nghĩ một chút, lúc này mới ngạc nhiên trợn to hai mắt:

“Cậu không nói thì tớ cũng không để ý, đúng là thế thật”

Lưu Dư lộ ra vẽ mặt rất đắc ý!

“Bây giờ hiện tại trong chung cư này ngoại trừ Tuyết Nhan ra thì mọi người ai cũng có đôi có cặp. Cho nên vì Tuyết Nhan cùng Tiểu Khiết, về khách thuê lầu 4 tớ nhất định phải cẩn thận lựa chọn” nàng nói.

Vu Hiểu chớp mắt nhìn nàng, bình tĩnh hiểu vấn đề Lưu Dư muốn làm gì.

“Tớ cũng không biết cậu trừ nghề nghiệp là chủ cho thuê nhà, còn kiêm thêm làm cả bà mối!”

Nàng cười chế nhạo

“Chớ có nói đùa”

Lưu Dư phát tay cười nói.

“Đúng rồi, cậu tìm tớ có chuyện gì sao ?” Nàng trở lại chuyện chính.

“Lão công của tớ có một vị bằng hữu rất tốt, từ Mỹ về đây tham dự hôn lễ của chúng tớ, nên lão công nhà tớ muốn hỏi cậu thật sự nếu lầu bốn không có người ở thì có thể hay không cho bạn hấn ở tạm vài ngày ?”

Vu Hiểu nói. Bọn họ cuối tuần sau sẽ kết hôn.

“Bạn hấn không thể đi ở khách sạn sao?”

Lưu Dư nhẹ nhàng mà nhả mày nói. Nàng đã muốn đem lầu bốn để lại cho chồng tương lai của Tuyết Nhan.

Tinh Vu Hiểu như có điều suy nghĩ nhìn nàng mặt có chút biểu tình :

“Lưu Dư có chuyện này tớ muốn nói với cậu nhưng cậu đừng nói với những người khác”

Nàng do dự mở miệng nói.

“Chuyện gì ?”

Lưu Dư hoài nghi hỏi

“Tớ nghe nói bạn của Viên Diệp, ngoài việc tới tham dự hôn lễ của chúng tớ, còn tới nơi này với mục đích khác”

“Mục đích gì ?”

“Nghe nói nam nhân kia biết Tuyết Nhan, hơn nữa tớ nghe nói Tiểu Khiết rất có thể là con gái của hắn”.

“Cái gì ? Chuyện đó là thật hay giả ?”

Lưu Dư hứng thú nói

“ Cậu từ đâu mà biết được, hai người bọn họ rốt cuộc xảy ra chuyện gì ?”

“Tớ cũng không biết”

Vu Hiểu lắc đầu nói

“Bắt quá nghe Viên Diệp nói bằng hữu của anh ấy là cảnh sát hình sự rất nổi tiếng, rất nhiều người gọi hắn là “cảnh kiêu hãn tướng” , hắn cũng không phải người thường ”

“Nhưng cảnh sát đánh lão bà đã từng xảy ra trên báo đó sao, Tuyết Nhan không phải vì thế mà rời đi chứ ?”

Lưu Dư phát huy trí tưởng tượng nói

“Này...”

Vu Hiểu cũng nhăn mặt nói

“Mình cũng không biết ”

Một nam một nữ như tranh vẽ thanh thản ngồi trong quán cà phê. Trên bàn thủy tinh hai tách cà phê một cái gạt tàn cùng một quyển tạp chí, hai người thoạt nhìn như 1 đôi tình nhân soái ca xứng cùng mỹ nữ, nhưng là...

“Người xác định tin tình báo không sai chứ ?” nam nhân dập tắt điều thuốc trong tay, bưng cà phê trước mặt lên uống 1 hớp nói.

“Đã xác định” nữ nhân ưu nhã nhìn hắn khẽ mỉm cười

“Rất tốt, như vậy theo kế hoạch mà tiến hành. Lần này phải là bắt được những người đó, điều tra trong mấy năm qua không tìm được sơ hở trong âm mưu của chúng” nam nhân mỉm cười nói biểu hiện trên gương mặt không chút gợn sóng.

“Cẩn thận một chút” nữ nhân lật vài trang tạp trí giống như là đang nói chuyện gia đình rất nhàn nhã.

“Nếu như tình báo nói không sai thì cả đám họ đều là cao thủ giết người”

“Ta biết”.

“Còn có 1 chuyện trọng yếu mà người cần biết” nữ nhân bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn hắn.

“Chuyện gì?”

“Sát thủ không nhất thiết phải là nam nhân”

Nam nhân mỉm cười

“Ta biết, đối với nam nhân thì tuyệt không khách khí nhưng đối với nữ nhân có mỹ lực giống như người lại càng phải đề phòng”

Mỹ nữ dịu dàng cười 1 tiếng

“Lời khen ngợi của người ta xin nhận”

Thời gian đã gần nửa đêm, nơi này tràn ngập bóng tối, một mảnh tĩnh lặng tràn ngập cả đất trời. NewYork là nơi tập trung tụ tập của rất nhiều loại tội phạm .

Nhưng từ đầu năm 1970 có nhiều người làm những nghề nghiệp khác nhau di cư đến đây khiến cho thành phố này “thiên đường” của dân nhập cư

Ở phía đông thành phố có công viên trung tâm, ở phía tây thì có 1 con sông nhỏ có nhiều nhà hàng, các quán cà phê san sát nhau nằm ở 4 phía.

Hơn nữa còn có những viện bảo tàng , rạp hát nằm san sát nhau tạo nên một không gian tĩnh lặng nhưng lại vô cùng tuyệt mỹ .(bee k hiểu tác giả cho đoạn này vào có dụng ý j nữa!hic — Liên :Mi khờ lắm, đây là nói về lịch sử hình thành và quá trình phát triển của New York, bối cảnh đầu của truyện))

Nhưng bên trong sự tĩnh lặng ấy, lại đang có 1 phi vụ giết người vô cùng tàn khốc. Lâm Tuyết Nhan mặt không chút gợn sóng cùng với đồng bọn tiến vào bên trong khu nhà cao cấp.

Khi tiến vào bên trong nàng cùng đồng bọn lập tức chia làm 2 ngã, đồng bọn chịu trách nhiệm giết người còn nàng thì chịu trách nhiệm gỡ những máy nghe trộm đã cài sẵn trong tòa nhà từ trước nhằm để dấu vết sẽ được lưu lại cho cảnh sát. Nàng không nhớ rõ mình đã làm việc như thế này tổng cộng bao nhiêu lần hay là đã làm trong bao nhiêu năm rồi. Việc duy nhất nàng nhớ được hay là không thể nào quên là khi nàng lần đầu tiên thi hành nhiệm vụ thì nghe thấy đồng bọn giết đối phương, đối phương kêu lên những tiếng thảm thiết cùng với máu tươi bắn vào mặt nàng, cái cảm giác kinh hãi ấy nàng không cách nào quên đi được.

Nàng là thành viên của 1 tổ chức sát thủ, từ khi nàng có thể nhớ thì đã ở trong tổ chức này, nàng không biết cha mẹ mình là ai chỉ biết rằng nếu như nàng không nghe lời, thì nàng sẽ không có cơm ăn, còn bị nhốt ở trong 1 gian phòng tối tăm bẩn thỉu.

Vì muốn có cơm ăn, vì không muốn trải qua cảm giác bị bóng tối vây quanh. Nàng liều mạng học hết thầy. Chỉ tiếc về võ thuật nàng không có tuệ căn nên bị tổ chức coi là đồ vô dụng cho đến khi nàng bộc lộ ra khả năng về điện tử truyền tin thì sự tồn tại của nàng mới được tổ chức nhìn nhận. Nếu không phải như vậy thì không chừng nàng đã chết từ nhiều năm trước. Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, nếu như ban đầu nàng thật sự vô dụng mà bị tổ chức giết đi thì cũng không phải là chuyện không tốt. Để nàng không phải hại người không phải sao?

Nàng là 1 thành viên của tổ chức sát thủ, chính tổ chức đã nuôi nàng khôn lớn nhưng nàng cũng đã “bắt đầu” hại chết không ít người điều này càng không thể thay đổi được. Nếu nàng cảm thấy hối hận, cảm thấy có ý nghĩ phản bội tổ chức thì tuyệt nhiên chỉ có nước chết mà thôi. Song với nàng cái chết “nhẹ tựa lông hồng” nhưng cũng có những cái chết nặng “tựa thái sơn”, nàng tuyệt không muốn chết mà có ích gì.

Ít nhất khi nàng còn sống thì phải làm được 1 việc không thẹn với lương tâm, không bị bên ngoài khống chế bản tính lương thiện từ tổng tim mình. Như vậy nàng mới có thể chết không hối tiếc.

“Shit”

Mới chuyên tâm cho công việc thì trên lầu đột nhiên vang lên tiếng của đồng bọn làm cho Lâm Tuyết Nhan trong nháy mắt cảnh giác,tim đập nhanh. Nàng đột nhiên từ tư thế khom lưng đỡ máy nghe trộm ngẩng đầu lên đã thấy đồng bọn chạy từ phía cầu thang tới xông thẳng đến bên cửa sổ phía trước, vén rèm lên cảnh giác nhìn ra ngoài.

“Shit” hần 1 lần nữa lên tiếng “chúng ta trúng kế rồi”

Lâm Tuyết Nhan trong nháy mắt đứng lên

“Bên ngoài xảy ra chuyện gì ?”

“Chúng ta bị cảnh sát bao vây”đồng bọn căn dặn nói, Lâm Tuyết Nhan nhúu chặt chân mày nghĩ chuyện như vậy chưa bao giờ phát sinh. Nhưng nói đi nói lại thì cũng không ai có thể vĩnh viễn may mắn mãi được, nhất là với những kẻ chuyên làm sát thủ như bọn họ.

“Có cách nào phá vòng vây không ?” nàng đi tới phía trước cửa sổ cẩn thận quan sát trong bóng tối đồng thời hỏi đồng bọn, đầu óc căng thẳng suy nghĩ

“Nếu ta chỉ đi một mình thì có lẽ miễn cưỡng có thể thoát được” đồng bọn nói

Nàng biết hẳn nói rất đúng vì phạm là người trong tổ chức thì kinh nghiệm sinh tồn là vô cùng thiết yếu. Nếu như không có khả năng cùng sách lược thì không thể sống sót được, bởi vì trong tổ chức không cho phép sự tồn tại của kẻ yếu, nhưng nàng là 1 ngoại lệ.

Cũng bởi vậy nàng chính là gánh nặng làm cho tỷ lệ tẩu thoát của đồng bọn giảm đi một nửa. Tuyệt đối không thể dễ như vậy được. mặc dù nàng đối với tổ chức có ý nghĩ phản nghịch chán ghét nhưng đó là bên trong, còn thực tế nàng cũng không muốn trở thành gánh nặng cho đồng bọn dù sao thì bọn họ cũng đã cùng nhau lớn lên trong tổ chức.

“Tốt vậy các người đi trước, không cần lo lắng đến ta” nàng bỗng nhiên quyết định nói

“Tiểu Tuyết!!! ”

“Với thân thủ của ta, ta và người đều biết đối với người ta chính là gánh nặng, ta không muốn người vì ta mà bỏ mạng” nàng không chút do dự nói

“Nếu như ta một mình trở về thì Lucifer sẽ giết chết ta”

Lucifer còn được gọi là Satan. Hắn ở trong tổ chức chính là kẻ mạnh nhất, trước đây khi còn là sát thủ hẳn có khả năng của hắn rất cao bất kể đối phương có bao nhiêu trợ thủ hoặc là đối phương có thanh danh nổi tiếng trong giới cao thủ như thế nào thì cho tới bây giờ vẫn chưa ai có thể thoát khỏi sự truy giết của hắn. Hắn lãnh huyết vô tình hạ thủ không lưu tình, tất cả mọi người đều nói hắn là ma quỷ không có tâm, máu lạnh. Nhưng trong tổ chức thì Tuyết Nhan chính là người được hắn cưng chiều nhất nên những kẻ có ý khinh thường nàng cũng phải chịu nhịn.

Lucifer chính là một nam nhân khiến cho người khác phải vừa kính vừa sợ nên hắn không thể nào tưởng tượng nếu mình bỏ lại Tuyết Nhan để một mình trở về thì hắn sẽ có số phận hắn sẽ như thế nào.

“ Anh ấy sẽ không biết” Lâm Tuyết Nhan kiên định nhìn hắn 1 cái và nói

“ Đi mau!!! Ta sẽ ở phía sau đánh lạc hướng bọn chúng, người nhân cơ hội chạy đi” Nàng xoay người nhanh chóng hướng về cửa sau.

Hắn đột nhiên chặn đường đi và kéo nàng lại, khuôn mặt trước đây chỉ toàn biểu hiện lãnh khốc mà bây giờ lại đang do dự lo lắng.

“ Người tính làm gì?”

Nàng chỉ mỉm cười nhìn hắn sau đó đẩy tay hắn ra rồi đi về phía cửa sau.

Chỉ chốc lát sau, một tiếng nổ ầm ầm vang lên từ phía sau khu nhà mang đến một luồng khí nóng khiến cho nam nhân trong nhà cơ hồ đứng không vững. Hắn 2 mắt tròn lên nhìn ngọn lửa đang bốc khói đen kịt, có cảm giác nóng dần thiêu đốt hắn cùng những mảnh bụi bay chạm tới mặt.

Ngoài phòng, tiếng người hét chói tai, tìm nơi ẩn náu hay là tìm đồ để che chắn ngọn lửa một tình thế vô cùng hỗn loạn được bày ra trước mắt. Bao quanh khu nhà là một mảng rối loạn, người thì vội vàng chạy ra khu nhà phía sau để trợ giúp người thì gọi cứu hỏa thanh âm không dứt bên tai.

Trong nhà nam nhân do dự một lần nữa quay lại về hướng cửa sau rồi nghĩ rằng sẽ chạy về hướng đó để cứu đồng bọn nhưng lại bị ngọn lửa sôi trào kia ngăn lại. Rốt cục hắn cắn răng xoay người nhanh chóng phá cửa sổ nhảy thoát ra ngoài.

Từ nay về sau cái tên Lâm Tuyết Nhan hoàn toàn biến mất khỏi tổ chức sát thủ

“ Pike”

“ Cảnh sát Vệ, sao anh lại tới đây ? Tôi nghe nói anh bị trọng thương mà! Thương thế của anh không cần chữa trị gấp sao ? ”

“ Cảm ơn sự quan tâm của bạn, tôi rất khỏe.” Vệ Ốc Khốc vừa nói, nhưng trước ngực cùng sau lưng truyền đến một cảm giác đau nhói, mở mắt nói lời bịa đặt

“ Tình hình bây giờ thế nào ?” Hấn quan tâm hỏi.

Được phái canh giữ ở ngoài cửa phòng bệnh Pike định trả lời vấn đề hấn hỏi thì cánh cửa đóng chặt đã được mở và đi ra ngoài chính là cấp trên trực tiếp của họ.

“ Ốc Khốc, sao người lại tới đây? Bác sĩ cho phép người xuống giường đi lại sao?” Một người đàn ông khoảng 50 tuổi nhúu mày nói với hấn.

Người này đến ngày hôm qua vẫn còn nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt không nghĩ tới rằng hấn mới vừa chuyển đến phòng thường đã chạy đến chỗ này làm loạn !

“ Bác sĩ không có nói không cho phép.” Vệ Ốc Khốc nói

“Không cho phép, đúng hay không?” Trưởng cục cảnh sát William nhếch mép nói.

Vệ Ốc Khốc chẳng qua là nhướn nhướn đầu mày không trả lời.

“ Lấy cá tính của anh trừ phi bị thương nặng đến hôn mê bất tỉnh còn không thì dù ai cũng không cách nào ngăn cản người quyết định những chuyện cần làm.” William cục trưởng xẵng giọng nói.

“ Đi thôi, chúng ta đi chỗ khác nói chuyện, dù sao ta cũng đang có chuyện muốn tìm anh đây .”

Vệ Ốc Khốc như có điều suy nghĩ nhìn ông một cái sau đó nhẹ gạt đầu một cái, xoay người một cách cứng nhắc rồi đi theo phía sau ông.

Hai người chậm chạp đi trở về phòng bệnh của hấn, William cục trưởng tự ngồi vào chiếc ghế duy nhất trong phòng, vì thế Vệ Ốc Khốc không chút do dự đến nằm trên giường bệnh.

“ Tốt lắm, ta đã biết điều trở lại trên giường bệnh rồi! Người chẳng phải là đang có điều muốn nói sao?” Ngừng lại hấn lấy giọng có chút bất đắc dĩ kêu lên : “ Cậu”

William cục trưởng nhìn hấn với vẻ mặt nghiêm túc, một hồi lâu sau mới bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

“ Ốc Khốc, nếu như cháu còn làm loạn không nghe lời ta, ta sẽ thu hồi súng lục và huy hiệu cảnh sát của cháu.” Ngài hướng đứa cháu và cũng là thủ hạ tốt của mình nói.

“ Cháu vừa làm gì không đúng sao ?” Vệ Ốc Khốc vô lực kháng nghị nói

“ Trong lòng người biết rõ.”

Vệ Ốc Khốc vẻ mặt vô tội lắc đầu nhưng bởi vì không cẩn thận chạm phải vết thương nên không nhin được nhúu chặt chân mày vì đau.

“ Trên thực tế cháu bây giờ căn bản là không hiểu vấn đề, hoàn toàn không biết cậu đang nói gì.” Hấn nhăn mày nói

“ Tại sao trong hành động lần này chỉ có mình cháu bị thương?” William cục trưởng nhìn hấn hỏi.

“Đó là bởi vì.....”

“ Bởi vì cháu luôn làm theo ý mình không tuân thủ mệnh lệnh của cấp trên, vậy nên mỗi lần làm nhiệm vụ đều khiến bản thân bị thương” Ông dứt khoát thay hấn trả lời .

“ Cháu rút cuộc muốn ta nói với cháu thêm bao nhiêu lần nữa, chẳng lẽ cháu muốn ta điều xuống đội giao thông thì cháu mới cam tâm sao ?”

Vệ Ốc Khốc đầu tiên cười 1 tiếng sau đó vẻ mặt cợt nhả mở miệng nói :

“ Vấn đề là cậu có thật nỡ lòng nào đem cháu điều xuống đội giao thông hay không ?”

William cục trưởng giận trừng mắt nhìn hấn, biết mình thật sự là không nỡ.

Ốc Khốc là người có tài, hấn không chỉ có đầu óc linh hoạt, phản ứng nhạy bén, quan sát tỉ mỉ, còn hiểu được khi nào nên tĩnh táo khi nào nên cường ngạnh cùng khi nào ôn nhu trấn an dựa vào tâm lý của từng người. Hấn có tư chất tuy ở vị trí thấp nhất trong cục nhưng lại lập được nhiều kì công nên tốc độ thăng

chức so với bất kì người nào đều nhanh hơn. Đã vậy hắn còn làm cho những người khó tính trong cục cũng phải hoan nghênh, bất luận già trẻ gái trai đều thích hắn. Thành thật mà nói, đối mặt với những kẻ vừa có năng lực vừa có nhân duyên như thằng cháu mình, khiến cho ông vừa mừng vừa lo.

Thân là cục trưởng cục cảnh sát có một thuộc hạ giỏi và có khả năng như hắn, luôn lập được nhiều chiến công trở thành “cảnh kiêu hân tướng”(cụm này ta để nguyên vì tìm mãi cũng không được nghĩa của nó, ai có thể giúp ta thì comment nhé!ta sẽ sửa) hắn tuyệt đối là kiêu ngạo cùng đặc ý.

Nhưng thân là cậu, đối mặt với một cấp dưới không nghe lời, nơi nào có nguy hiểm thì đâm đầu vào. Ông lo lắng nhưng cũng không cách nào ngăn được. Sớm biết như vậy ông năm đó nên ngăn không cho hắn chọn con đường này.

“ Nếu cậu không nỡ đem cháu điều đến đội giao thông, vậy chúng ta hãy nói chuyện chính đi.” Vệ Ốc Khốc khiêu mi mím cười nói, nhưng ngay sau đó sắc mặt trở nên nghiêm túc

“ Đã tra ra thân phận của cô gái đó chưa ?” Hắn hỏi.

William cục trưởng bất đắc dĩ trừng mắt nhìn hắn 1 cái rồi mới chậm chạp đáp “Không có”.

“Không có?”

Vệ Ốc Khốc ngạo nhiên.

“ Theo cháu được biết thì chuyện xảy ra đến nay đã được 4 ngày rồi không phải sao ? Năng lực của cục mình không phải là kém như vậy chứ ?”

“ Đối mặt với 1 người không có bất kỳ giấy tờ tùy thân nào hơn nữa cũng chưa từng có bất kì tiền án tiền sự nào, cháu nghĩ chúng ta nên điều tra năng lực từ đâu để tìm ra thân phận của cô ấy ?” William cục trưởng nhìn hắn một cái rồi hỏi ngược lại.

“ Có thể thẩm vấn năng lực tra ra tất cả bao gồm : tên họ, nghề nghiệp, tại sao lại xuất hiện ở hiện trường vụ án, cùng với tại sao trên người nàng lại có súng lục cùng với thuốc nổ, chỉ những chứng cứ đó cũng đủ để đem cô ta ra định tội” Hắn nói với lí lẽ cùng giọng điệu vô cùng hùng hồn

“ Vấn đề là những chứng cứ mà cháu nói đều đã bị tiêu hủy trong vụ nổ hơn nữa quan trọng nhất chính là nàng bị mất trí nhớ.”

“ Cái gì?”

William cục trưởng vô lực khẽ thở dài một tiếng.

“ Cậu nói người nào mắc chứng mất trí nhớ?” Vệ Ốc Khốc hoài nghi hỏi.

“ Cậu nói cô gái đó bị mất trí nhớ?”

William cục trưởng trầm mặc gật đầu

“ Có lẽ nàng ta nói dối” Vệ Ốc Khốc nhú mày, vẻ mặt trầm tư nói

“ Máy phát hiện nói dối không phát hiện được sao? Từ trên số liệu hắn là có thể vạch trần nàng nói dối mới đúng. Bằng không thì ta liên tục thẩm vấn nàng trong nhiều ngày, chỉ cần tinh thần nàng có đôi chút lơ là nhất định sẽ lộ ra chân tướng”.

“ Không dùng được” William cục trưởng lắc đầu nói.

“ Cái gì không dùng được?”

“Đã dùng qua máy phát hiện nói dối hơn nữa bệnh viện đã chứng nhận rằng nàng thực sự mất trí nhớ, bởi vì trong não nàng đúng là có một khối máu tụ đè lên dây thần kinh trong não, đó là sự thật”

“ Làm sao phát sinh chuyện như thế được?” Vệ Ốc Khốc có chút hoài nghi

“ Đại khái là lúc xảy ra vụ nổ nàng ngã bị va chạm mạnh vào đầu. Cháu không phải cũng bị đụng đến gãy xương quai xanh đó sao ?”

“ Ý cháu không phải là.....” Hấn vung mạnh tay, quyết định nói vào trọng điểm

“Bây giờ chúng ta nên làm cái gì? Chẳng lẽ phải từ từ đợi nàng khôi phục trí nhớ sao ? Nếu như nàng cả đời cũng không khôi phục được thì chúng ta phải làm thế nào? Bác sĩ nói như thế nào?”

“ Đây chính là chuyện mà ta muốn cùng cháu nói chuyện.”

Vệ Ốc Khốc hoài nghi nhìn ông.

“ Nữ nhân này đối với cảnh sát mà nói chính là 1 nhân chứng, một đầu mối vô cùng quan trọng nên chúng ta không thể để cho cô ta tự nhiên mà đi được. Về việc khôi phục trí nhớ của cô ta thì chúng ta sẽ từ từ nghĩ cách. Bởi vì bác sĩ cũng không nói nàng không thể khôi phục trí nhớ. Nhưng những chuyện đó để sau giải quyết vẫn được, bây giờ có chuyện khác làm cho ta lo lắng” William cục trưởng nhíu mày nói.

“ Chuyện gì?” Vệ Ốc Khốc hỏi.

“An toàn của cô ta”

“ Cậu lo lắng có người sẽ đến cứu hoặc là giết cô a diệt khẩu ?” Vệ Ốc Khốc nói

“ Không sai”

“ Đây thật sự là chuyện cần lo lắng nếu như cô gái đó thực sự là thành viên của tổ chức tội phạm” Vệ Ốc Khốc trong nháy mắt cũng trở nên trầm tư.

“ Ốc Khốc, chuyện này chỉ có thể giao cho cháu” William cục trưởng đột nhiên nhìn hấn nói.

“ Chuyện gì có thể giao cho cháu?” hấn hoài nghi hỏi lại

“ Bảo vệ an toàn cho cô ấy” William cục trưởng nghiêm trang nói.

Vệ Ốc Khốc nhíu mày nói

“ Cậu, người có làm không cháu bây giờ không phải cũng đang là bệnh nhân làm sao có thể bảo vệ cô ta ?”

“ Cũng bởi vì cháu cũng đang là bệnh nhân nên chỉ có cháu mới có phương pháp bảo vệ.”

Đây là đạo lý gì vậy ?

“ Cháu không hiểu ý cậu.” Hấn nói thẳng.

“ Đem nàng ta giao cho cháu làm 1 nhiệm vụ bí mật, ta chính là muốn lợi dụng danh nghĩa cháu nghỉ phép để che mắt người khác ” William cục trưởng nói

“Nhiệm vụ bí mật?” Vệ Ốc Khốc hoài nghi

“Chẳng lẽ đối với đồng nghiệp trong cục cũng giữ bí mật hay sao?”

“Không sai.”

“Tại sao lại phải làm như vậy?” . Trên thực tế hấn hỏi câu này là bởi vì trong sự kiện này sẽ có thêm nhiều người biết thì sẽ có thêm nhiều nguy hiểm. Dĩ nhiên đó cũng không phải là hấn hoài nghi sự trung thành của đồng nghiệp mà là sợ có người sẽ không cẩn thận tiết lộ bí mật.

“Cháu nên biết ta làm như vậy mới đúng đạo lý” William cục trưởng nhìn cháu ngoại kiên trì thủ đắc lực của mình mà nói.

“Không sai. Nhưng là cậu muốn cháu làm gì?” . Đạo lý thì hấn hiểu, vấn đề là chuyện này đối với hấn mà nói cũng khó giải quyết. Hấn cũng đang bị thương mà phải đối mặt với kẻ có thể là máu lạnh sát thủ -ách, mặc dù đối phương là nữ nhân !!!!!!!

“Cậu tin tưởng nhiệm vụ này đối với cháu mà nói tuyệt không phải là việc khó”

William cục trưởng vẽ mặt tín nhiệm nhìn hấn.

“Cậu, người không phải là quá đề cao cháu rồi chứ ?”. Hấn không biết nên thở dài hay nên cảm thấy kiêu ngạo.

“ Từ nhỏ đến lớn ta đều tin tưởng vào năng lực của cháu”

“Cậu tin nhưng cháu không tin” Hấn thở dài nói.

“Cháu chưa từng gặp qua chuyện như vậy, khi đối mặt không biết là nên bảo vệ hay là đề phòng nữ nhân đó. Cháu thật không biết nên lấy thái độ gì để đối mặt với cô ta. Cậu không thể tìm người khác đi làm nhiệm vụ bí mật này sao?”

“Không được, đây là mệnh lệnh. Huống hồ chuyện này vốn là cháu phải chịu trách nhiệm” (anh à đó là duyên số)

“Tại sao cháu lại là người phải chịu trách nhiệm ?”

“Bởi vì người là do cháu bắt, không phải sao?”

Vệ Ốc Khốc trong nhất thời không phản bác lại được.

Cự tuyệt vô dụng, kháng nghị không có hiệu quả, làm Vệ Ốc Khốc sau khi được bác sĩ cho ra viện về nhà tĩnh dưỡng. Chuyển đến ở trong căn nhà 3 tầng của ba mẹ để lại thì ở trong đã có một nữ nhân sống. Nàng có một làn da trắng, ngũ quan lại giống người châu Á. Hấn đoán cô ta giống hấn là con lai. Chẳng qua là nàng ta và hấn được di truyền theo 2 hướng khác nhau. Nàng là màu da giống người châu âu còn ngũ quan nhu hòa giống người Hoa. Ngược lại hấn có màu da giống người châu á nhưng ngũ quan thì lại giống người phương tây. Tóc nàng màu đen giống hấn, nàng cao khoảng 1m6 . Thân hình hơi gầy yếu, chưa đầy 20 tuổi. Nhìn có vẻ ôn nhu yếu ớt như vậy không ai nghĩ là tội phạm nhưng là hấn tận mắt nhìn thấy nàng cầm súng bắn thuốc nổ rất liều mạng, dứt khoát.

Qua mấy ngày nằm viện hấn thỉnh thoảng có suy nghĩ tại sao ban đầu nàng không mang bom trực tiếp ném về phía cảnh sát đang vây quanh, mà lại đem thuốc nổ vứt xuống cách chân mình không xa còn cầm súng bắn nó!!! Cô ta làm như vậy thì chẳng khác gì tự sát. Hấn nghĩ mãi vẫn không ra, cô ta rốt cuộc là bởi vì nhận thấy mình không còn đường thoát nên mới quyết định tự sát hay là còn những lý do khác? Nếu như chỉ là vì che chở cho đồng bọn chạy trốn thì nàng chỉ việc đem khối thuốc nổ trên tay ném về phía cảnh sát có thể tạo ra được hỗn loạn rồi sau đó thừa cơ chạy trốn. Nhưng lại không làm như vậy, tại sao chứ ?

Nhìn thấy vẻ mặt bất an cùng do dự, luống cuống đứng thẳng cạnh cửa nhìn hấn. Hấn tự nhiên có cảm giác rằng nàng cùng với nữ nghi phạm đánh bom liều chết kia không phải là một người.

2. Chương 2

22.00 p.m

Di động Vệ Ốc Khốc đặt ở bên giường vang lên. Hấn với tay cầm lấy điện thoại di động, nhấn nút nghe, thậm chí còn không kịp mở miệng nói tiếng alo, đầu dây điện thoại bên kia – ông cậu cục trưởng của hấn đã khẩn cấp gọi hỏi:

“Lần đầu tiếp xúc kết quả như thế nào?”

“Cái gì gọi là lần đầu tiếp xúc?” Vệ Ốc Khốc nằm lỳ ở trên giường ôm gối cầm điện thoại di động hỏi. Vết thương ở lưng khiến hấn tạm thời không thể nằm ngửa.

“Chính là...” William cục trưởng đột nhiên bị hỏi lại, đáp không ra, nói.

“Tóm lại, hôm nay nhìn thấy cô ấy cháu cảm thấy như thế nào? Cô ấy bị mất trí nhớ có phải là giả vờ ?” Hấn sửa lời nói.

“Không biết.” Hấn hừ khì vô lực trả lời.

“Cái gì mà không biết?”

“Cũng không thể biết được. Cháu cùng cô ta mới sống chung chưa tới một ngày, cậu nghĩ là sẽ biết được điều gì ? Nếu có đáp án dễ dàng như vậy, qua một tuần lễ, cậu chẳng đã sớm biết rồi, còn cần cháu nhận cái nhiệm vụ bí mật này sao ?” Hấn thở dài nhẹ giọng nói.

“Nhưng ta nghĩ cháu ít nhất cũng sẽ phát hiện được một chút dấu vết mà chúng ta chưa phát hiện được ra chứ. Thật không có sao?”

“Không có.” Hấn chán nản nói.

Trên thực tế vào hôm nay, trước đó hấn cũng cho là chỉ cần có thể mặt đối mặt với cô ta, hấn tuyệt đối có thể phát hiện ra được một chút dấu vết, kết quả không ngờ hấn chẳng phát hiện được điều gì.

“Cháu thật sự gặp phải đối thủ rồi.”

“Cháu không cần loại đối thủ này?” Hấn đáp lại .

“Thuần khiết, ôn nhu yếu ớt, ngay cả tên tạm thời cũng phải thay cô ta tìm, cũng có thể làm cho cô ta cao hứng giống như đứa trẻ bắt được quà. Cậu nghĩ cháu thích đối thủ như vậy?”

Nghĩ đến bộ dáng nhu nhược ấy của nàng, Vệ Ốc Khốc liền không nhịn được muốn thở dài.

“Cháu thay cô ta đặt tên sao?”

“Có sao đâu? Chẳng lẽ cậu muốn cháu gọi cô ta là ‘Tiểu Thư Mắc Bệnh Mất Trí Nhớ’ sao?”

“Vậy cháu lấy tên là gì?” Cục trưởng Uy Liêm tựa hồ đối với cái đề tài này có hứng thú.

“Sao cậu lại hỏi vấn đề này?”

“Cháu sẽ không gọi cô ấy là Tô San đấy chứ?”

Chân mày Vệ Ốc Khốc không tự chủ được nhíu lại.

“Tại sao cậu hỏi như vậy?”

“Cháu thật sự gọi cô ấy là Tô San à?” Cục trưởng William không biết là nên kinh ngạc hay sợ hãi kêu lên.

“Tiểu Khiết.” Hấn đột nhiên mở miệng nói.

“Cái gì Tiểu Khiết?”

“Cháu thay cô ấy lấy tên là Tiểu Khiết.”

Đầu bên kia điện thoại dừng lại chừng năm giây.

“Không phải là Tô San sao?” William cục trưởng lấy giọng nói hoài nghi hỏi,

“Ta còn tưởng rằng cháu nhớ mãi không quên được người bạn gái trước, cho nên —— “

“Cậu, còn có chuyện gì khác không? Nếu không còn, cháu muốn đi nghỉ ngơi, cháu mệt rồi .” Hấn mệt mỏi xen lời vào của ông cậu, giọng nói mặc dù rất bình thản, nhưng biểu hiện rất rõ ràng là hấn không muốn nói chuyện nữa.

“Ngô, được rồi, vậy cháu nghỉ ngơi sớm đi. Nhớ giữ liên lạc.”

“Vâng. Gặp cậu sau.”

Tắt điện thoại di động, Vệ Ốc Khốc đem di động ném thẳng sang bên cạnh, sau đó vùi cả mặt vào sâu bên trong gối.

Tô San. Bạn gái trước của hấn, cũng là người con gái duy nhất mà hấn yêu trong cuộc đời này.

Hấn và Tô San đã chia tay bảy tháng , hấn cho là mình có thể quên được tình cảm đối với nàng, không ngờ vừa nghe thấy tên nàng, tim hấn vẫn dâng lên một cảm giác đau khổ buồn bã tưởng như đã mất đi từ lâu.

Bọn họ đã sống chung với nhau được năm năm, hơn nữa hấn vẫn nghĩ là sẽ sống chung đến hết cuộc đời này.

Nhưng từ khi hắn chính thức trở thành một thành viên của cục cảnh sát, thỉnh thoảng lại mang theo trên người những vết thương lớn nhỏ trở về nhà, quan hệ của họ đã dần thay đổi.

Lúc mới đầu, nàng luôn rơi nước mắt nói chán nhìn thấy hắn bị thương, hắn vì thế vui sướng vô cùng, bởi vì hắn biết nàng yêu thương hắn. Sau đó nàng từ khuyên can thuyết phục biến thành không thích cuộc sống suốt ngày phải lo lắng cho vết thương của hắn, sau đó biến thành hy vọng hắn có thể đổi công việc khác, cuối cùng là muốn hắn làm việc chung cùng với cô.

Vì chuyện công việc của hắn, bọn họ từ ý kiến bất đồng đến cãi nhau không ngớt, cuối cùng quyết định chia tay.

Khi chia tay bọn họ vẫn còn yêu thương nhau, cho nên hắn đối với nàng thủy chung không cách nào quên, lúc đó Tô San cũng muốn nói lời xin lỗi. Chỉ cần hắn nguyện ý bỏ công việc đang làm, bọn họ có lẽ sẽ trở thành một đôi đáng để mọi người ao ước.

Bất quá nghĩ là nghĩ như vậy, nếu như thời gian có thể lặp lại, hắn hoài nghi mình lần tới thật có thể bỏ qua công việc mà lựa chọn nàng.

Khẽ thở dài một cái, hắn chán nản lật người, trong khoảng thời gian ngắn nhưng lại quên trên lưng mình có thương tích, đau đến bật ra thành tiếng. Thảm nhất là cái điện thoại hắn vừa vứt xuống, vừa đúng chạm vào miệng vết thương, để cho hắn đau càng thêm đau chỉ kém chút nữa là chửi ầm lên.

Thấm lấy mồ hôi lạnh, hắn lật trở về tư thế nằm sấp, tức giận đem vứt cái điện thoại từ trên giường xuống đất.

Đau hắn có thể chịu đựng, hắn chỉ hy vọng vết thương trên lưng không bị ảnh hưởng gì, hắn vừa mới vui vẻ vì được ra viện, nếu bỗng nhiên bị sao hắn khẳng định sẽ bị bác sĩ chửi mắng một trận cho xem.

Vừa nghĩ tới bản mặt thối của vị bác sĩ, hắn liền không nhịn được mà rên rỉ.

Thượng đế bảo vệ cho hắn!

Tối hôm qua thượng đế nhất định đi ngủ rất sớm, cho nên mới không phải nghe thấy lời thỉnh cầu của hắn.

Vệ Ốc Khốc tỉnh lại cũng đã biết, vết thương ở lưng nhất định là bị vỡ ra, trừ vỡ ra ở ngoài, khẳng định còn phát sốt, bởi vì người hắn đang nóng dần lên, trên trán còn hiện đầy mồ hôi.

Haizz, như thế này có khác gì trời mưa cả đêm mà phòng thì bị đột không cơ chứ? Nếu như ngay từ đầu cô gái kia nói dối chuyện bị mất trí nhớ thì bây giờ cô ta bất kể muốn chạy trốn cũng có thể chạy trốn, hoặc bắt hắn theo, hoặc là giết hắn rồi bỏ đi, hắn đại khái đều chỉ có thể khoanh tay chịu trời, tùy vào số mệnh.

Suy nghĩ đột nhiên ngừng lại, Vệ Ốc Khốc trợn to hai mắt, quay đầu nhìn về phía cửa phòng.

Hắn đồng tai lắng nghe, bên ngoài không một tiếng động.

Chẳng lẽ cô gái kia nhân cơ hội lúc hắn đang nằm ngủ mà chạy trốn thật?

Nghĩ đến khả năng này, hắn nhần nhịn cơn đau, nhanh chóng từ trên giường bò dậy, đi bộ ra mở cửa, rời khỏi phòng, đi xuống lầu dưới.

Từ lầu ba đến lầu hai đến lầu một cũng không nhìn thấy bóng dáng của cô, trong nhà vắng lặng, tựa như một tòa thành bị bỏ hoang.

Trời ạ, Vệ Ốc Khốc cũng nhịn không được, cười ra tiếng, toàn thân đau nhức, ngồi an vị trên ghế salon trong phòng khách.

“Ha ha...” Hắn ngửa đầu, đưa cánh tay đặt ở trên hai mắt, cười như không thể tự chủ.

Mới qua thời gian có một ngày thôi mà không ngờ hắn đã làm hỏng cái nhiệm vụ bí mật này, hắn như vậy thật chẳng giống một hán tướng kiêu ngạo chút nào, ha ha ——

“Leng keng! Leng keng!”

Đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên, hần bỗng ngừng lại tiếng cười lớn tự chế giễu hoài nghi quay đầu về phía cửa chính.

Có người đến sao? Không phải là cậu đến chứ? Không ngờ cậu tới nhanh như vậy, giờ phải đối mặt với cậu như thế nào đây. Sớm không tới, muộn không tới, lại tới đúng lúc này. Nhưng nghĩ lại, giờ cậu tới cũng tốt, ít nhất còn có thể đưa hần tới bệnh viện.

Hần vừa tự giễu cười khổ vừa cắn răng nhịn đau từ trên ghế salon đứng lên, đi tới mở cửa chính. Nhưng khi cửa vừa mở ra, hần lập tức ngậy người. Người con gái mà hần cứ tưởng đã nhân lúc hần ngủ chạy trốn khỏi đây lại đang cúi đầu, xoắn lấy ngón tay, cả người lúng túng đứng ở ngoài cửa lớn.

“Thật xin lỗi,” nàng cúi đầu nhỏ nhẹ nói,

“Tôi thấy thời tiết tốt, nên ra ngoài đi dạo, nhưng lúc trở lại cửa đã khóa trái.”

Nàng nói mà không nhịn được sợ hãi ngẩng đầu liếc hần một cái, nhưng đột nhiên trợn to hai mắt, kinh hoảng vọt tới bên cạnh hần.

“Anh làm sao vậy? Tại sao chảy nhiều mồ hôi thế, sắc mặt lại còn tái nhợt, anh chỗ nào không thoải mái?” Nàng thất kinh nhìn lấy hần, không biết như thế nào cho phải.

Nàng quan tâm hần, vẻ mặt vừa lo lắng vừa bối rối làm cho Vệ Ốc Khốc từ ngây ngốc nhanh chóng phục lại hồi tỉnh thần, vết thương đau đớn cùng thân thể suy yếu, cảm giác càng ngày càng rõ rệt.

Thân hình hần không tự chủ được lão đảo một chút, cả người suy yếu tựa vào cánh cửa thì chân mới đứng được. Thấy vậy, nàng lại càng kinh sợ hơn, trong nháy mắt nắm chặt cánh tay Ốc Khốc, gương mặt còn tái nhợt hơn cả hần.

“Vệ tiên sinh!” Nàng cả kinh kêu lên.

“Tôi không sao.” Hần suy yếu kéo nhẹ cánh môi.

“Để tôi đỡ anh ngồi xuống ghế ghế salon, anh có đi được không?” Nàng lo lắng nhìn hần hỏi.

Hần gật đầu.

Nàng lập tức đỡ hần ngồi xuống ghế salon ở phòng khách, sau đó nhanh chóng quay số điện thoại.

Đột nhiên tay hần giật lấy điện thoại bấm nút kết thúc cuộc gọi.

Nàng hoài nghi quay đầu nhìn về phía hần.

“Vẫn chưa tới mức phải gọi xe cứu thương đâu.” Hần nói.

“Nhưng mà...” Cô thấy hần sắc da tái nhợt, đầm đìa mồ hôi, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

“Cô có thể lấy giúp tôi túi chườm đá trong tủ lạnh không?” Hần thỉnh cầu nói.

Cô do dự một chút, lập tức xoay người đi về phía phòng bếp, chỉ chốc lát sau liền một tay cầm lấy khăn lông, một tay cầm lấy túi đá, vừa đặt túi đá vào trong khăn tắm, vừa nhanh chóng chạy về phía hần.

“Tôi đỡ anh nằm xuống.” Nàng đem túi chườm đá đặt trên bàn, đưa tay giúp hần.

Vệ Ốc Khốc nhìn nàng lắc đầu.

“Tôi ngồi là được rồi.”

“Tôi cảm thấy anh nên nằm xuống thì tốt hơn.” Nàng lấy vẻ mặt kiên định nhìn hần nói.

Vệ Ốc Khốc ngoài ý muốn nhẹ cúi đầu.

“Không phải là tôi không muốn, mà là nằm xuống đối với tôi bây giờ còn khó khăn hơn.” Hần nói.

“Tại sao nằm xuống lại khó hơn?” Nàng nhìn hần hỏi.

Hần nhẹ đứng thẳng dưới bả vai, nhưng bởi vì xé đau vết thương mà không nhịn được vẻ mặt nhăn nhó co rúm lại một chút.

“Anh xoay qua chỗ khác đi.” Nàng đột nhiên mở miệng nói.

Vệ Ốc Khốc không ngờ tài quan sát của nàng lại tốt thế, nhanh như vậy liền phát hiện ra vấn đề của hần nằm ở đâu. Hần như có điều suy nghĩ nhìn nàng một cái, động tác cứng ngắc xoay người đưa lưng về phía nàng.

“Tôi có thể nhắc y phục của anh lên không?” nàng hỏi hần.

“Được” Hần nhẹ giọng đáp, tiếp theo lập tức cảm giác được nàng tiểu tâm dục dục từ từ vén vạt áo của hần lên, sau đó nàng đột nhiên thở hắt, phát ra thanh âm vì kinh ngạc.

“Xin lỗi, làm cô sợ rồi.” Hần xin lỗi, biết mình giờ phút này phía sau lưng khẳng định khó coi. Hần nhẫn nhịn cơn đau đưa tay định kéo áo xuống, nhưng đột nhiên nghe thấy nàng nghiêm giọng nói:

“Đừng động.”

Hần sửng sốt một chút, khẽ quay đầu nhìn nàng.

“Tại sao?” Hần hỏi.

“Anh cúi xuống đi.” Nàng bỗng nhiên kiên định nói.

“Cái gì?” Hần kinh ngạc thốt lên.

“Cúi xuống.” Nàng lặp lại lần nữa, tiếp theo nói:

“Trong nhà hần là có hộp cấp cứu. Anh để ở đâu vậy?”

Nghe thấy ba chữ “hộp cấp cứu” Vệ Ốc Khốc đại khái cũng biết cô muốn làm cái gì .

“Ở dưới bậc thang kia, trong ngăn kéo tủ thứ năm.” Hần không tiếng động khẽ thở dài một hơi, mở miệng nói cho nàng biết, tiếp theo liền ở trên ghế sa lon di động cúi người nằm xuống.

Hần nghe thấy tiếng nàng rời khỏi, nghe thấy tiếng nàng mở ngăn kéo cùng tiếng ngăn kéo bị mở ra, sau đó lại nghe thấy tiếng nàng đi trở lại.

“Tôi biết vết thương có thể có chút kinh khủng hoặc đáng sợ, nếu như cô cảm thấy sợ, thật ra thì không cần phải làm như vậy. Thân thể của tôi có sức chống cự cũng không tệ lắm, chỉ cần để cho tôi ngủ một giấc nó tự động sẽ khỏi.” Hần hai mắt nhắm lại, tận lực lấy tinh thần cùng với giọng nói hướng nàng nói không sao cả.

“Nâng đầu lên một chút.”

Hần mở mắt ra, chỉ thấy nàng vẻ mặt kiên định cầm băng gối uốn cong thất lưng nhìn hần nói chuyện.

Hần khẽ nâng đầu lên, băng gối nhét vào bên dưới đầu hần.

“Gối lên đi.” Nàng nói.

“Cám ơn.”

“Anh có biết vì sao mà thân thể anh nóng dần lên không?” Nàng bỗng nhiên ngồi xổm bên cạnh hần, lấy giọng nói ôn nhu hỏi hần.

“Biết đại khái.” Vệ Ốc Khốc không tự chủ được lộ ra vẻ cười khở.

“Bây giờ có thể gọi xe cứu thương không?” Nàng hỏi ý nhìn hần.

Hần nhẹ nhàng lắc đầu một cái. Nếu hần đi bệnh viện, nàng nhất định sẽ theo đi, mà đó là chuyện bây giờ nàng không nên làm nhất, chính là đi ra ngoài bị đám đông phát hiện, rất có thể những người kia sẽ thừa dịp mà tới cứu nàng hoặc tranh thủ giết người diệt khẩu

Hần lắc đầu làm cho đôi mi thanh tú của cô không tự chủ nhẹ chau lại một chút, nhưng vẻ mặt trong nháy mắt càng thêm kiên định cùng quả quyết.

“Vết thương của anh nhất định phải xử lý, nếu như anh kiên trì không chịu đi bệnh viện, chỉ có thể tùy tôi tự tay giúp anh sơ cứu, có thể không?” Nàng không chớp mắt kiên định nhìn thẳng hai mắt của hắn hỏi.

Vệ Ốc Khốc phát hiện nàng đột nhiên như biến thành một con người khác, không hề giống như ngày hôm qua hay năm phút đồng hồ trước, nhu nhược không biết phải làm sao, mà đã hoàn toàn thay đổi, trở nên mạnh mẽ, tinh táo, có khả năng, hơn nữa, còn xinh đẹp đến cơ hồ làm cho không người nào có thể nhìn thẳng.

“Có thể không?” Đợi không được câu trả lời, nàng hỏi hắn một lần nữa.

“Cô không sợ sao?” Hắn hoàn hồn hỏi.

“Tôi xử lý qua rất nhiều vết thương tương tự, đã thành thói quen.” Nàng một cách tự nhiên hỏi đáp, nhưng ngay sau đó đem ánh mắt chuyển tới vết thương trên lưng hắn, cau mày nói:

“Bất quá bởi vì vết thương của anh đã bắt đầu mưng mủ, cho nên khi sơ cứu có thể phiền toái một chút, hơn nữa sẽ hơi đau, anh có nhận được không?” Nàng nhìn hắn hỏi

“Cô...” Vệ Ốc Khốc nhìn nàng muốn nói nhưng lại thôi.

“Nếu như anh sợ tôi không cách nào xử lý được, chúng ta đi bệnh viện.” Nàng nhìn thẳng mắt hắn nói, một chút vẻ mặt khác thường cũng không có, tựa như một chút cũng không phát hiện mình vừa mới nói giống như là đã khôi phục trí nhớ .

“Cô làm đi.” Vệ Ốc Khốc trầm mặc nhìn cô một lát, bỗng nhiên mở miệng nói.

Nàng nhìn hắn, sau đó hít một hơi thật sâu gạt đầu, từ từ đứng lên.

“Tôi sẽ cố gắng làm nhanh nhất có thể, anh ráng nhịn một chút.” Nàng nói cho hắn biết, tiếp theo liền lấy ra hết các trang bị trong hộp cấp cứu, để tất cả những đồ dùng chữa bệnh cần thiết lên trên mặt bàn.

“Nhấn nài một chút!.” Nàng không nhịn được nhìn hắn nói lần nữa, sau đó liền đưa tay bắt đầu xử lý vết thương trên lưng hắn.

Nàng cẩn thận làm vết thương khép miệng, dùng lực đem mủ cùng chất bẩn bên trong ép ra đến khi máu từ có một ít màu xám trắng biến thành màu hồng mới dừng tay, nhẹ nhàng bôi thuốc cùng băng bó lại.

Nàng biết nhất định rất đau, bởi vì hắn cả người cong lại, nhưng hắn không hề kêu lấy một tiếng, còn tận lực cố định thân thể mình giữ nguyên vị trí, dễ dàng cho nàng xử lý vết thương. Nam nhân này quả là rắn rỏi khiến người ta phải bội phục.

“Tốt lắm.” Nàng mang theo vẻ bội phục, nhẹ giọng nói.

“Cám ơn trời đất, và phải cám ơn cô.” Vệ Ốc Khốc mở mắt ra, khuôn mặt tái nhợt, miễn cưỡng làm vẻ mỉm cười nói với cô.

Cô cảm động nhìn hắn.

“Giờ anh phải nằm đây hay để tôi đỡ anh lên giường?”

“Tận lâu ba sao? Mặc dù nói ra ngoài có chút mất thể diện, nhưng tôi bây giờ có thể chẳng đủ sức mà trèo nổi cầu thang nữa đâu.” Hắn yếu ớt mỉm cười nói, bởi vì khí lực của hắn đã dùng hết để nhịn đau mất rồi.

“Ý tôi là phòng ở lầu một cơ.”

“Lầu một?” Vệ Ốc Khốc kinh ngạc, đột nhiên cảm thấy đầu óc không được linh hoạt.

Hắn bị chẳng lẽ đau đầu? Bằng không làm sao hắn nhớ được ở lầu một chỉ có một gian phòng mà thôi, hơn nữa từ tối ngày hôm qua cũng đã biến thành phòng của nàng, không phải sao? Thật mà nói, còn gian phòng nào dư thừa để cho hắn nằm đây?

“Tôi đỡ anh vào phòng tôi, nằm ở trên giường thoải mái hơn nhiều so với nằm trên ghế sa lon.” Nếu hắn không quyết định được, nàng sẽ thay hắn quyết định vậy.

“Có thể đứng lên không?” Nàng hỏi.

“Phòng cô?” Thì ra hấn không có bị đau đầu, chẳng qua là không ngờ nàng muốn chỉ gian phòng của mình mà thôi.

“Cám ơn, không cần, tôi...”

“Tôi bây giờ phải đi quét phòng khách, anh nằm ở chỗ này sẽ làm tôi không chuyên tâm làm việc được.” Nàng đột ngột cắt lời hấn.

Hấn sưng sốt một chút, không thể làm gì khác hơn là sửa lời nói:

“Tốt nhất cô đỡ tôi lên trên lầu đi.”

“Anh đang bị sốt, cần có người chăm sóc, ngủ ở lầu một sẽ dễ dàng hơn.” Nàng nói thêm.

Vệ Ốc Khốc lẳng lặng nhìn cô, rốt cuộc cũng biết từ lúc bắt đầu, người quyết định vốn không phải là hấn .

Hấn thật đúng là hoàn toàn bị bề ngoài nhu nhược của nàng lừa gạt . Nữ nhân này — bất kể nàng mất trí nhớ là thật hay giả, nàng tuyệt đối không phải một người con gái nhu nhược , tuyệt đối không phải.

3. Chương 3

Nàng không phải một nữ nhân nhu nhược nhưng cũng là một nữ nhân ôn nhu, ít nhất đối hấn là như vậy.

Nàng không chỉ có đúng giờ giúp hấn thay thuốc, nấu 3 bữa cho hấn ăn, thậm chí còn giúp đỡ hấn đi vào phòng tắm khi tắm, còn lo lắng bởi vì hấn ở bên trong có thể gặp chuyện không may, mà vẫn đợi ở ngoài cửa cho đến khi nhìn thấy hấn tắm xong mà không có việc gì mới thôi. Nói thật, cho dù ngay cả điều dưỡng viên trong phòng bệnh so ra đều kém nàng, nàng thật là toàn tâm toàn ý, chân tình thiết ý ở lại chiếu cố hấn.

Cũng vì vậy làm cho cái nhìn của hấn đối nàng bất giác thay đổi hấn, nếu không phải là cậu nói cho hấn biết thì bây giờ hấn vẫn vô tri vô giác không nhận ra. Vệ Ốc Khốc đứng dựa vào cửa phòng bếp, nhìn thấy trong phòng bếp nàng đang chuẩn bị cơm trưa, vẻ mặt có chút đắm chiêu.

Nếu đây là cạm bẫy của nàng thì sao? Đầu tiên là đối hấn thật tốt, chờ hấn buông lỏng cảnh giác, tin tưởng là nàng vô tội, sau đó..... Sau đó là cái gì đây?

Nếu nói nàng muốn chạy trốn, đã nửa tháng, có mấy trăm mấy ngàn cơ hội tốt, nhưng tại sao nàng còn ở lại nơi này. Rốt cuộc điều nàng muốn là cái gì, ở lại chỗ này có mục đích gì? Hoặc là nàng là thật mất trí nhớ không có chỗ để đi, cho nên mới ở lại chỗ này ? Nghĩ không ra, hấn thật sự hoàn toàn nghĩ không ra nàng muốn cái gì.

Không nghĩ tới những điều cậu nói là đúng, hấn lúc này là đúng phải đối thủ thật sự. Chính là hấn đến bây giờ vẫn có điểm không thể tin, người đầu tiên làm cho hấn có cảm giác chân chính được là đối thủ đau đầu lại là một nữ sát thủ? Thật sự là khó có thể tin!

Vệ Ốc Khốc nhắm mắt lại, tay day day huyệt thái dương, hoài nghi nhiệm vụ lần này hấn thật sự có thể hoàn thành hay không.

” Anh bị sao vậy?”

Bỗng nhiên nghe thấy thanh âm của nàng, hấn bỗng nhiên mở mắt ra, chỉ thấy vẻ mặt nàng lo lắng hướng đến hấn, sau đó đứng trước mặt hấn giờ tay sờ trán hấn.

” Không sốt. Anh cảm thấy có chỗ nào không thoải mái ? Miệng vết thương lại gây đau phải không ?”

Hấn lắc lắc đầu, sau đó mới mở miệng nói:

” Tôi đói bụng, còn bao lâu nữa mới có thể ăn cơm?”

” Thực xin lỗi, thức ăn sẽ xong ngay đây.”

Nàng sững sốt một chút, vội vàng xoay người trở lại bếp tiếp tục làm cơm trưa.

” Không cần phải gấp gáp, ta còn có thể chờ.” Hấn nói cũng theo đi vào bếp.

” Ta có thể giúp gì được không ?” Hấn hỏi.

Nàng nhìn hấn liếc mắt một cái, gật gật đầu.

” Nếu có thể, có thể giúp ta trước đem cơm đến và dọn dẹp bàn ăn “

” Không thành vấn đề.”

” Nhớ mang đủ thìa và đĩa.” Nàng bổ sung nói.

“ok.”

Chuyện đơn giản như vậy, Vệ Ốc Khốc 10 giây đã làm xong.

” Còn gì nữa không?” Hấn nhìn vào phòng bếp hỏi.

” Thức ăn trong lò nường đã được rồi, khi lấy ra nhớ phải mang cái bao tay.”

“ok.”

Hấn đi hai lần liền đem đồ ăn nấu xong rồi bưng tất cả đến bàn ăn, nồi canh cũng nấu xong.

Hai người ở chung nửa tháng, dĩ nhiên đã trở thành bằng hữu. Bọn họ vừa trò chuyện vừa dùng cơm. Đúng lúc này thì chuông cửa lại vang lên, hơn nữa mang đến một người mà Vệ Ốc Khốc cũng thể tưởng tượng được.

” Tô San ?”

Cửa vừa mở ra liền thấy người bạn gái trước hấn thủy chung không quên được, tìm Vệ Ốc Khốc có chút đập mạnh và loạn nhịp.

” Hi, đã lâu không thấy, Khốc.” Tô San lộ ra chút khách sáo câu nệ mỉm cười cùng hấn chào hỏi.

” Đã lâu không gặp.” Vệ Ốc Khốc lập tức hoàn hồn nói, hấn nhìn nàng, tận lực kiềm chế cảm xúc đang rục rịch trong cơ thể, dùng giọng điệu bình thường hướng nàng hỏi:

“Em có khỏe không?”

Chia tay bảy tháng, đây là lần đầu tiên nàng chủ động đến tìm hấn. Đã qua này 7 tháng, vì tưởng có thể vãn hồi tình cảm của bọn họ 5 năm dài, hấn từng nhiều lần đi tìm nàng, nhưng nàng ngay cả một chút cơ hội cũng không cho hấn, tuyệt tình cho thấy nếu hấn không buông tha công tác cảnh sát, như vậy nàng cùng hấn vĩnh viễn không có khả năng.

Đối mặt sự tuyệt tình của nàng, hấn thất vọng cùng đau lòng, nhưng chưa từng có ý niệm trách tội của nàng trong đầu. Bởi vì hấn biết làm một bạn gái cảnh sát hoặc lão bà có rất nhiều áp lực, sợ hãi, cho nên một lần cuối cùng khi hấn đi tìm nàng, hấn nói cho nàng hấn quyết định thành toàn hy vọng của nàng, về sau không bao giờ đi tìm nàng nữa. Mà lần cuối cùng gặp mặt tới nay cũng qua đã hơn hai tháng, không nghĩ tới lúc này nàng chủ động chạy tới tìm hấn. Hấn nhìn nàng, không thể ngăn cản chính mình đoán nàng đến có mục đích là gì?

Nàng khẽ gật đầu, đáp lại hấn, sau đó lại trầm mặc không nói.

” Tô San, em tìm anh có việc gì?” nàng cứ trầm mặc làm cho hấn không nhận được mà phải hỏi trước

Lần cuối cùng khi đi tìm nàng, hấn từng nói cho nàng tuy rằng bọn họ chia tay nhưng vẫn có thể là bằng hữu, cho nên về sau nếu phát sinh chuyện gì hấn có thể giúp được nàng thì có thể tìm hấn, không cần khách khí.

Cho nên nàng tìm đến hấn, là có việc muốn tìm hấn giúp sao?

Nàng lắc nhẹ đầu một chút, sau đó mới do dự thong thả mở miệng.

” Em nghe nói anh bị trọng thương.”

“ Em đến thăm anh?” Vệ Ốc Khốc nháy mắt trở nên có chút kích động.

” Em...”

” Ốc Khốc? Bằng hữu của anh sao? Sao không mời người ta vào nhà. Ai lại để khách đứng ở ngoài cửa như vậy!!” Dọn dẹp nhà bếp xong, Tiểu Khiết đi từ nhà bếp ra. Tô San ngẩng người tròn to hai mắt, ánh mắt của nàng nhanh chóng chuyển từ khuôn mặt Vệ Ốc Khốc ra phía sau hắn, đó là một mỹ nữ trẻ tuổi, khuôn mặt tựa như thiên sứ, vóc dáng tinh tế thư thái, trên người mặc quần áo ở nhà, chân mang dép nhưng vẫn lộ ra một vẻ cao nhã xinh đẹp . Nhà hắn có một nữ nhân, thanh tao hơn cô, trẻ tuổi hơn cô, còn xinh đẹp hơn cô nhiều trái tim Tô San chợt đau nhói. (thua toàn bộ chứ gì)

“Em chỉ là đi ngang qua, tiện thể hỏi thăm anh một chút. Thấy anh tinh thần tốt, không giống như người mắc bệnh nên an tâm. Em còn có việc, đi trước, gặp lại sau.” Nàng nhanh chóng nói, rồi cũng nhanh chóng xoay người rời đi.

“Tô San!” Vệ Ốc Khốc sửng sốt một chút, nhanh chóng bắt được nàng.

“Em hiểu lầm rồi!”

“Hiểu lầm cái gì?” Nàng giả bộ không hề đắn đo nhìn hắn mỉm cười nói,

“Chúng ta đã chia tay, dĩ nhiên có thể tự do kết bạn nam nữ, chuyện như vậy tôi làm sao hiểu lầm được?”

“Tiểu Khiết không phải bạn gái anh.” Hắn nhanh chóng nói với nàng.

“Tiểu Khiết là tên của cô ấy sao? Rất khả ái”. Nàng mỉm cười nói.

“Được rồi, anh đừng kéo lấy em như vậy, cẩn thận bạn gái của anh hiểu lầm đó.”

“Anh đã nói, cô ấy không phải bạn gái anh.” Lần nữa bị hiểu lầm, Vệ Ốc Khốc không khỏi có chút tức giận.

“Em vào nhà đi, anh giới thiệu hai người với nhau.”

“Không được, bạn gái của anh có lẽ sẽ không để ý quan hệ hai chúng ta, nhưng bạn trai tôi rất hay ghen, nếu anh ấy biết tôi vừa đi vào nhà anh, nhất định sẽ nổi giận.” Nàng cười nói.

“Bạn trai?” Vệ Ốc Khốc cảm giác cổ họng của mình tựa hồ bị người ta bóp nghẹn.

“Em có bạn trai?” Hắn khàn giọng hỏi.

“Đương nhiên rồi. Anh có bạn gái, sao em lại không thể có bạn trai cơ chứ? Chẳng lẽ anh nghĩ tôi không thể có nổi một người bạn trai?” Cô nhướn mi hỏi.

“Anh không có ý này.” Vệ Ốc Khốc lẩm bẩm giải thích, bây giờ trong đầu của hắn chỉ nghĩ đến một việc mà thôi, Tô San có bạn trai , nàng đã có bạn trai .

“Không có ý này thì tốt, nếu đúng như vậy tôi sẽ buồn lắm đó.” Tô San đùa giỡn nói, sau đó nhìn đồng hồ ở cổ tay, kiểm soát hất tay hắn ra.

”Được rồi, em phải đi đây, anh nghỉ ngơi cho mau khỏe, hẹn gặp lại.” Nàng nói xong phất tay một cái, xoay người bỏ đi.

Vệ Ốc Khốc lần này không ngăn cản nàng nữa, nàng càng đi càng xa, cho đến khi bóng lưng hoàn toàn biến mất, hắn vẫn đứng nguyên tại chỗ, không nhúc nhích.

“Thật xin lỗi, đây là lỗi của tôi.” Giọng nói tự trách của Tiểu Khiết đột nhiên từ phía sau hắn vang lên.

“Cô không có lỗi gì hết.” Hắn quay đầu lại nhìn nàng một cái, mặt không chút thay đổi xoay người đi vào trong nhà.

“Nếu như tôi vẫn tiếp tục đợi anh ở trong phòng bếp, có lẽ sẽ không phát sinh hiểu lầm như vậy.”

” Không liên quan đến cô.”

“Nhưng nếu như không phải tôi”

“Chuyện này không liên quan đến cô.” Hấn cắt lời cô.

“Nhưng mà ...”

“Tôi đã nói chuyện này không liên quan đến cô, cô rút cuộc muốn tôi nói lại mấy lần.” Hấn đột nhiên dừng bước, quay đầu tức giận nói.

Tiểu Khiết lập tức bị dọa đến đứng im, cả người cứng ngắc, vẻ mặt kinh ngạc và sợ, xanh tròn hai mắt nhìn hấn.

“Thật xin lỗi.” Tự biết bản thân mình vô lý, Vệ Ốc Khốc lập tức nhìn cô nói xin lỗi, nhưng lửa giận trong cơ thể hấn một chút dấu hiệu biến mất cũng không có, chỉ có càng thêm rừng rực.

Tô San đã có bạn trai!

“Mẹ kiếp !” Hấn cuối cùng át chế không nổi, nắm chặt quả đấm, thẳng hướng cửa lớn nặng nề đánh một quyền.

“Dừng!” Tiểu Khiết lần nữa bị hấn làm cho giật nảy mình, cả người kinh hãi nhảy lên.

Lúc này hấn không nói xin lỗi nàng, sau đó liền trực tiếp xoay người đi vào trong nhà, lập tức đi lên phòng, đến tận xế chiều cũng không thấy ra.

Đến buổi tối, Tiểu Khiết chuẩn bị xong bữa ăn, buộc phải lên lầu ba mời hấn xuống ăn tối.

“Cốc cốc cốc.” Cô đưa tay nhẹ gõ ba cái lên cửa phòng hấn, sau đó cất giọng nói:

“Ốc Khốc, anh tỉnh chưa? Bữa ăn tối tôi đã chuẩn bị xong.”

Trong phòng không một bất kỳ tiếng động.

“Ốc Khốc?”

Nàng gọi lại lần nữa, chờ một lát không thấy lời đáp lại, mới khẽ thở dài xoay người bước xuống lầu. Có lẽ hấn đang ngủ, bây giờ nàng không thể làm cái gì khác hơn là đem bữa ăn tối đặt trong lò nướng để giữ ấm, chờ khi hấn tỉnh lại thì bưng ra. Trở lại lầu một, nàng lập tức bắt tay vào làm, nhưng khi vừa mới đóng lò nướng lại, điều chỉnh nhiệt độ lò nướng thì nghe thấy tiếng bước chân hấn đi xuống. Nàng hoài nghi quay đầu lại, cho là mình nghe lầm, không ngờ hấn đã đi tới trước bàn ăn, kéo ghế ngồi xuống.

“Thật xin lỗi, tôi tưởng anh đi ngủ rồi, cho nên mới đem bữa ăn tối giữ ấm bên trong lò nướng. Anh chờ một chút, tôi sẽ bưng ra đây.”

Nàng sửng sốt một chút, lập tức nói với hấn, sau đó nhanh chóng tắt lò nướng, cẩn thận bưng các món ăn ra đặt lại trên bàn ăn. Tối nay trên bàn ăn có chút lạnh lẽo cùng lúng túng, trừ âm thanh va chạm của dao nĩa thìa, còn lại, không có loại thanh âm nào khác.

Tiểu Khiết lén nhìn hấn, vài lần muốn mở miệng thử đánh vỡ bầu không khí này, tuy nhiên không đủ dũng khí, bởi vì bộ dáng của hấn nghiêm túc đến kinh người.

Bữa ăn tối cuối cùng vẫn kết thúc trong bầu không khí lạnh lẽo, nàng cho là ăn xong bữa ăn tối, hấn sẽ lập tức trở về phòng, tiếp tục nhớ lại chuyện lúc xế chiều, không ngờ hấn lại đi vào phòng khách xem tivi.

Cử động của hấn làm cho nàng ngẩn người đứng nguyên tại chỗ gần một phút đồng hồ mới phục hồi tinh thần để trở lại dọn dẹp bàn ăn.

Mười lăm phút sau, nàng từ phòng bếp đi ra, nàng đang do dự có nên trực tiếp trở về phòng, hoặc đi vào phòng khách, thì giọng nói của hấn lại đột nhiên vang lên.

” Nếu việc xong rồi, có thể lại đây ngồi một chút không?”

Tuy rằng không có chỉ tên, nhưng trong phòng tính đi tính lại cũng chỉ có hai người mà thôi, cho nên hấn mở miệng nói chuyện tất nhiên là nói với nàng.

Tiểu Khiết mang theo tâm trạng nghi hoặc, thông thả bước vào trong phòng khách, sau đó im lặng ngồi ở đối diện hắn. Về mặt của nàng có chút khấn trương, bả vai cứng đờ, sợ hãi hắn sẽ nói ra chuyện mà nàng đã lo lắng cả một buổi chiều.

Hắn có thể hay không là muốn nói với nàng, hắn không muốn cho nàng tiếp tục ở lại đây?

“Xin lỗi” Hắn nói.

Đột nhiên nghe thấy được câu này của hắn, sắc mặt của nàng trong nháy mắt lập tức tái nhợt, hắn quả nhiên là muốn nàng rời khỏi nơi này.

“Tôi biết rồi.” Nàng cúi đầu nói

“Tôi sẽ đi khỏi nơi này.”

“Đi ? ” Vệ Ốc Khốc đột nhiên nhú mày, hoài nghi nhìn nàng.

“Cô muốn đi đâu ?”

“Thiên hạ rộng lớn, nhất định sẽ có nơi để cho tôi dung thân, anh không cần phải lo lắng.”

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn hắn lộ ra nụ cười kiên cường mà nói. Tiếp theo lại đứng lên hướng hắn nghiêng người 1 góc 90 độ

“Rất cảm ơn anh trong thời gian qua đã chăm sóc tôi, ân tình này của anh tôi cả đời sẽ không quên.”

“Cô rốt cuộc đang nói cái gì vậy?” Vệ Ốc Khốc nhú mày hỏi, hắn suy nghĩ một chút, ngay lập tức đã hiểu ra vấn đề.

“Cô đừng có hiểu lầm ý tôi hiểu lầm, tôi là xin lỗi chuyện buổi chiều đã to tiếng với cô, chứ không phải muốn cô rời đi khỏi đây.”

“Vậy à !Thật... thật vậy chăng?”

“ Thật”

Nàng ngồi phịch xuống sofa, vẫn còn khó tin, nhưng lại có chút yên tâm. Hắn không muốn đuổi nàng đi, trời ạ, nước mắt của nàng kìm được mà rơi xuống, từng giọt từng giọt.

“ Thực xin lỗi.” nàng nhìn hắn giải thích,

“ Tôi không phải cố ý khốc đau .”

“ Không có gì.” Hắn nói.

Thân là một cái cảnh sát, hắn gặp rất nhiều trường hợp nữ nhân khóc lóc, mặc kệ là hi vọng ái ố, khóc luôn là phương thức nữ nhân biểu lộ tâm trạng.

“ Tôi xin lỗi chuyện buổi chiều, tôi không biết anh cùng bạn gái đang cãi nhau, tôi chỉ thấy anh mãi không vào nên ra xem mà thôi.”

Nàng lau đi nước mắt trên mặt nhìn hắn giải thích.

“ Cảm ơn anh vẫn cho tôi tiếp tục ở đây, nhưng tôi không thể cứ làm phiền anh mãi được, sẽ làm cho bạn gái của anh tiếp tục hiểu nhầm. Tôi nhất định sẽ nhanh chóng tìm được chỗ ở mới, anh cứ yên tâm.”

“Nếu cô thật sự muốn tôi yên tâm thì phải tiếp tục ở lại đây.” Hắn nhìn nàng nói.

Không nghĩ tới hắn lại nói như vậy, Tiểu Khiết kinh ngạc nhìn hắn, nước mắt mới lau trên mặt, hai mắt lại đã ươn ướt. Hắn nói như vậy có phải là hắn quan tâm đến nàng đúng không?

“Cám ơn. Nhưng không thể làm phiền anh mãi như vậy được.”

“Nếu cô cảm thấy ngại bạn gái của tôi thì cô không cần phải bận tâm, vì cô ấy đã không phải bạn gái của tôi, mà là bạn gái cũ, chúng tôi đã chia tay từ bảy trước tháng .” Hắn bình tĩnh nói.

“Đã chia tay?” Nàng ngạc nhiên nhìn hắn, căn bản không nghĩ hắn lại nói như vậy.

“Phải, cho nên cô hãy tiếp tục ở lại đây, bởi vì sẽ không có ai hiểu lầm cái gì cả.”

Nhìn vẻ mặt hần dường như không có việc gì, biểu tình tự nhiên, nàng bỗng dừng nghi ngờ hần nói như vậy có phải là đang muốn lừa nàng hay không, bởi vì bộ dạng bây giờ của hần cùng bộ dạng buổi chiều hoàn toàn khác. Hần rõ ràng là rất để ý chuyện của nữ nhân kia, không phải sao?

“Hai người vì sao lại chia tay? Tôi thấy anh đến bây giờ còn yêu cô ấy, tôi nói đúng chứ?” Nàng do dự trong chốc lát, rốt cục nhìn không được mở miệng hỏi.

“ Cô ấy không thích tôi làm cảnh sát.” Hần trầm mặc trong chốc lát mới trả lời nàng.

“Vì sao cô ấy lại không thích, làm cảnh sát là một công việc rất đáng tự hào, không phải sao ?” (em đến bái phục chị sát thủ thô con này)

“Cô cảm thấy như vậy sao?”

Nàng gật đầu khẳng định.

“Nếu cô ấy cũng nghĩ giống như cô thì tốt rồi.”

“Chẳng lẽ cô ấy không nghĩ như vậy sao?”

Vệ Ốc Khốc khẽ rung người.

“Cô ấy cảm thấy làm cảnh sát là một nghề không an toàn lại không rõ thời gian làm việc, sẽ làm cho người quan tâm mình cả ngày tràn ngập bất an cùng sợ hãi mà thôi, căn bản không có một chút gì là đáng giá khen hay tán thành. Cô ấy không hiểu vì sao tôi lại không thể từ bỏ ngành cảnh sát, thế giới này có đến mấy ngàn mấy vạn loại ngành nghề có thể lựa chọn, vì sao tôi không chịu chọn một cái công việc ổn định để làm, mà lại muốn làm cảnh sát.”

“Tôi nghĩ cô ấy là quan tâm an nguy của anh, cho nên mới không tán thành anh làm cảnh sát.”

“Tôi cũng biết điều đó”

“Nhưng vì vậy mà hai người chia tay sao?”

“Nếu tôi không chịu đổi nghề, mà cô ấy lại không thể chấp nhận chuyện này, nên chỉ có thể chia tay.”

‘Anh vẫn còn yêu cô ấy sao?’

“Cô ấy đã có bạn trai rồi.”

Nàng hai mắt liền mở to tròn ngạc nhiên, lại lập tức cúi đầu .

“Tôi xin lỗi.” Nàng nói.

“Sao cô cứ xin lỗi mãi vậy? Đây không phải lỗi của cô.” Hần cười nói.

“ Cô bây giờ chắc là đã không còn lý do để rời đi?” Hần trở lại chuyện chính nói.

“Nếu anh cảm thấy tôi không làm phiền anh, tôi mặt dày tiếp tục ở lại đây.”

“Tôi không cảm thấy phiền toái.” Hần lập tức nói.

“Cám ơn.” Nàng cảm kích nói.

“Khốc. Đã lâu không thấy, vết thương của anh đã đỡ chưa?”

“Ồ, Khốc? Sao anh lại tới đây? Tôi nghe nói anh cưỡng chế ở nhà tĩnh dưỡng một tháng, sao anh lại không nghe lời mà làm xằng làm bậy ? Cẩn thận cục trưởng tức giận phun lửa đấy.”

“Guys, nhìn xem là ai đến đây, là Khốc.”

“Vết thương của anh đã sao rồi ? Khi nào thì có thể đi làm lại, văn phòng thiếu anh, quả thực nhàm chán đến chết.”

“Xú tiểu tử, lúc này rất đau khổ đi? Nhìn anh về sau chắc không dám hữu dũng vô mưu mà làm xằng làm bậy nữa phải không. Đúng rồi, tôi có mấy chai rượu ngon, hay là anh mang về mà uống.”

Hình như chính là loại cảm giác này, cảm giác của khi hắn hoàn thành nhiệm vụ, nguyên nhân mà hắn không thể từ bỏ nghề cảnh sát là vì loại cảm giác âm áp này

Vệ Ốc Khốc mỉm cười nhìn các đồng nghiệp xung quanh pha trò, quan tâm hỏi han mình loại cảm giác này khiến hắn thấy vô cùng vui sướng. Tuy rằng hắn chẳng qua mới không bước chân vào cục có ba tuần mà thôi, nhưng có cảm giác giống như đã qua ba năm, hắn rất nhớ loại cảm giác này.

“ Cảnh sát Vệ , mời người đến văn phòng ta một chuyến.”

Văn phòng ầm ĩ náo nhiệt lập tức trở nên im lặng, mọi người cũng không lãng phí thời gian, nhanh như chớp tắt cả đèn trở về vị trí làm việc của mình.

Cục trưởng đại nhân đang sắp nổi bão, người thông minh tốt nhất tránh ra xa một chút. Thân là nhân viên của cục, Vệ Ốc Khốc đương nhiên cũng biết khi cục trưởng William nổi giận thì rất đáng sợ, nhưng hắn là nhân viên tinh quái nhất cục, nên hắn không sợ. Mà hình như cục trưởng này mới là cảm giác sợ hắn đúng hơn. Ha ha . Khóe miệng khẽ nhếch, hắn thản nhiên mỉm cười còn ánh mắt đồng sự chúc hắn may mắn, thông thả đi vào trong văn phòng sau đó xoay người đóng cửa lại.

“Hi, cậu.”

“Gọi ta là cục trưởng.”

”Ồ, cục trưởng.”

Hắn biết nghe lời, đổi giọng nói

“Tôi đã đến rồi đây.”

“Cháu tới làm cái gì? Nhiệm vụ của cháu đã hoàn thành chưa ?”

Cục trưởng William nhíu mày hỏi.

“Còn chưa ? ”

“Vậy thì cháu tới làm gì ?”

“Đến xem cậu nha! Hơn nửa tháng không gặp chẳng lẽ cậu không nhớ cháu một chút nào sao?” Vệ Ốc Khốc ha ha cười nói.

“Không”

“Cậu trả lời rất vô tình”

Hắn lập tức làm bộ nũng nịu, như là thể xác và tinh thần bị trọng thương.

“Ốc Khốc.”

William cục trưởng nhin không được nói ra một tiếng cảnh cáo

“Cháu rốt cuộc tới gì? Chúng ta cần phải nói chuyện chính. Ta nhớ rõ cháu gọi cô ta là Tiểu Khiết đúng không? Cháu hôm nay tới nơi này, không phải vì muốn nói cho ta cháu để cho người ta chạy mất đó chứ ?”

“Trên thực tế thì là ngược lại.”

Vệ Ốc Khốc thở dài một hơi, thần sắc nghịch ngợm bề mặt sụp sụp.

“Cháu là đến nói cho cậu cô ta căn bản không có ý niệm chạy trốn ở trong đầu, bởi vì trừ bỏ ngày đầu tiên cháu thấy cô ấy ra ngoài đi dạo làm cháu tưởng cô ấy chạy trốn nhưng thật ra không phải. Ngoài ra, cô ta cũng có ra ngoài nhưng chỉ chung quanh nhà rồi lại trở lại ngay. Cậu, người xem chúng ta có nên từ bỏ manh mối này hay không, tìm xem manh mối khác có khả quan hơn không?”

“Ta không nghĩ lại được nghe câu nói này từ cháu.”

Cục trưởng William trầm mặc và nghiêm túc nhìn hấn, đột nhiên trầm giọng nói.

“Vì sao lại không nghĩ tới?”

Vệ Ốc Khốc thấy không đúng hỏi.

“Tinh thần phá án của cháu là kiên quyết truy đuổi tới cùng. Từ điển của cháu không có 2 chữ “từ bỏ” sao?”

Vệ Ốc Khốc im lặng.

“Cháu là không phải thích cô ta đó chứ?” Trong văn phòng tĩnh lặng, Vệ Ốc Khốc đột nhiên nhíu mày lại.

“Cậu nói cái gì? Cậu nói cháu thích cô ấy? Người đừng có đùa!” Hai mắt hấn lộ rõ vẻ khó chịu, nhìn cục trưởng William mà hét lớn.

“Không phải phát sinh tình cảm, thì sao lại cho cô ta 1 lối thoát?”

“Cháu khi nào nói với cậu cho cô ta một lối thoát?”

“Buông tha đầu mối, không truy cứu không phải là thoát tội thì là gì?”

Vệ Ốc Khốc đột nhiên cứng lại, á khẩu không trả lời được. Hấn không thể phủ nhận chính mình thật là có ý tứ này, nhưng.....

“Cậu”

“Gọi cục trưởng!”

” Dạ ! Thưa cục trưởng.”

Hấn lập tức sửa lời nói

“Cháu không phủ nhận hơn nửa tháng sống chung, cũng có cảm tình với cô ta, nhưng không phải tình yêu như cậu nghĩ mà chỉ là có cảm tình tốt, cháu nghĩ cô ta không hấn là người xấu, khi cô ta bị mất trí nhớ lại thấy cô ấy rất thân thiện, dịu dàng, quan tâm người khác. Có khi ông trời cho cô ấy cơ hội làm lại cuộc đời. ”

“Xã hội phải có kỉ cương, trật tự của nó, và chúng ta là người đại diện cho thi hành pháp luật”

“Vẫn còn có chữ tình mà cậu, pháp luật không phải xếp sau tình và lý sao?”

“Vệ Ốc Khốc, đừng quên phận sự của cháu là gì!”

“Cháu chưa quên mình là cảnh sát, nhưng là bởi vì cháu là cảnh sát, cháu càng phải phân rõ trắng đen, phân biệt kẻ tốt, người xấu. Tiểu Khiết cô ấy không phải là người xấu mà cậu.”

“Nói đủ rồi đó ! Đi ra ngoài! ”

“Cậu.....”

“Ta bảo là cháu đi ra ngoài có nghe thấy không? Đi ra ngoài!”

Cục trưởng William tức giận quát.

Vệ Ốc Khốc mặt đanh lại, xoay người đi thẳng ra ngoài. Bên ngoài văn phòng đều nghe thấy tiếng hét tức giận của cục trưởng, ánh mắt đều hướng về hấn.

“Ốc Khốc, anh lại làm gì chọc giận cục trưởng đại nhân của chúng ta vậy?” Đồng sự Andy vẻ mặt quan tâm hỏi.

“Tôi đã bao giờ làm việc gì mà khiến ông ấy không phát hỏa sao?” Vệ Ốc Khốc phát tay, nhẹ nhàng bâng quơ hỏi lại hấn. Andy ngây ngốc một chút, lập tức nhếch miệng cười.

“Cũng đúng.”

“Có việc gì không Andy ?” Hấn mở miệng hỏi. Một bụng đầy tức giận, muốn tìm nơi nào đó phát tiết một chút.

“Vết thương của cậu đã khỏi rồi sao?” Andy nháy mắt thu hồi vẻ mặt tươi cười, nhìn hấn từ đầu đến chân hỏi.

“Anh có muốn cùng tôi thử đánh anh xem sao?” Vệ Ốc Khốc cười nhếch miệng nói.

“ Không dám, tha cho kẻ vô dụng này” Andy lập tức lui về phía sau vài bước, lắc đầu. Ai mà dám tỉ thí với anh ta chỉ có thể nói câu “ tuổi trẻ bồng bột “ chấp nhận lấy kết quả bi ai.

“Anh chỉ đơn giản muốn hoạt động thân thể một chút?”

“ Đúng ”

“Chờ một chút, để tôi xem xem.”

Hấn ngồi trở lại chỗ ngồi, nhanh tay lấy hồ sơ ra xem xem.

“Thế nào ?”

“ Có rồi ? Vụ này anh cảm thấy thế nào ?

Andy đem laptop chuyển hướng hấn hỏi.

Vệ Ốc Khốc nhanh chóng xem tư liệu trên màn hình, sau đó khẽ gật đầu.

“ Sao cho tôi 1 bản “

“ok.”

4. Chương 4

Chiếc đồng hồ treo trên tường không nhanh không chậm điểm 10 tiếng chuông, ngoài cửa sổ trời tối đen khịt, Tiểu Khiết ngồi một mình ở trên ghế phòng khách ngẩn người, TV đang chiếu chương trình tin tức.

Tíc tắc, tíc tắc, tíc tắc,....

Tuy rằng tiếng TV vang dội,lại tựa hồ như không hề ảnh hưởng đến tiếng tíc tắc của chiếc đồng hồ trên tường, tíc tắc, tíc tắc, tíc tắc,.... Một giây, một giây, một phần, một phần thời gian trôi qua. Đã qua 10 giờ đêm, xem ra Vệ Ốc Khốc hôm nay cũng giống như hôm qua, sẽ không về.

Giữa trưa ngày hôm qua, sau khi ăn cơm trưa xong, hấn đột nhiên nói muốn đến cục một chuyến, nhưng đi ra cửa sau đó không thấy quay lại nữa. Hấn cũng không có vẻ mất tích, bởi vì hấn đã gọi điện về nhà báo trước, nói hấn muốn phá án, cho nên sẽ không thể trở về sớm được, muốn nàng chuẩn bị bữa tối cho hấn, sau đó liền bật vô âm tín.

Nàng cũng không phải lo lắng cho hấn, mà bởi vì ở cùng trong một nhà cũng đủ làm cho nàng hiểu hấn có bao nhiêu ương ngạnh cùng kiên cường, những vụ án bình thường là không thể làm khó hấn. Giống như lần trước miệng vết thương ở lưng bị nhiễm trùng nhưng vẫn thản nhiên nói chuyện, nếu không phải nàng tận mắt nhìn thấy, căn bản là không tin vào lúc nửa đêm hấn còn dư sức lực để có thể nghe thấy trong phòng bên nhà hàng xóm có tiếng kêu sợ hãi, lập tức lấy tốc độ sét đánh lao ra khỏi cửa, cho tới khi cô đuổi kịp được, hấn đã đem hai tên kẻ có ý đồ trộm đồ chế phục trên mặt đất. Hấn là cảnh sát dũng cảm nhất mà nàng từng gặp, nhưng lại là một người dịu dàng mà tâm can lại giàu tình cảm. Thấy hấn đối với bạn gái cũ nhớ mãi không quên, cô thấy thật hâm mộ.

Nghe thấy hấn đối với nàng nói rằng nàng có thể tiếp tục ở lại nơi này mới có thể khiến hấn yên tâm, nàng cảm thấy thực cảm động, cảm động đến nỗi lệ nóng vòng quanh chảy quanh mắt. Bởi vì ngay từ lần đầu

tiên hân đã đối xử tốt, rất quan tâm đến nàng, cho dù nàng biết hân quan tâm đến nàng xuất phát từ nhiệm vụ, nhưng cô vẫn là cảm thấy rất vui vẻ, rất vui vẻ. Đúng, nàng cũng không mất đi trí nhớ.

Không, chính xác theo cách nói của hân là nàng do hoảng loạn mà mất chứng mất trí nhớ tạm thời, nhưng qua 3 ngày sau, trí nhớ của nàng lại giống như dòng nước từng giọt từng giọt mạnh chảy ra, từng giọt nước, thành một ghềnh nhỏ, cuối cùng chảy về một chỗ tạo thành một hồ nước, chuyển cũng không chuyển đi được, thay đổi cũng không thay đổi, muốn nghĩ nó không tồn tại là chuyện không có khả năng. Nếu có thể, cô tình nguyện đánh mất trí nhớ cả đời, vĩnh viễn làm một Tiểu Khiết cái gì cũng không biết.

Lâm Tuyết Nhan là tên của nàng. Danh hiệu ở trong tổ chức sát thủ là Tuyết, các đồng nghiệp có thói quen gọi nàng là Tiểu Tuyết. Thân là thành viên của một tổ chức sát thủ, tuy rằng không có chân chính động thủ giết qua người, nhưng mà những người vì nàng mà chết cũng không đếm hết được.

Nàng có tội, đây là sự thật không thể chối cãi được, nếu nàng còn có một chút lương tri thì nên chủ động tìm đến đồn cảnh sát nhận tội. Nhưng mà vấn đề là ở chỗ nếu lương tâm nàng chỉ gánh tương lai của bản thân mình nàng sẽ không trốn tránh. Cho nên nàng đã nhiều lần giãy dụa do dự, nàng cuối cùng vẫn lựa chọn tiếp tục giả vờ bị mất trí nhớ.

Nàng than nhẹ một hơi, bỏ ngay suy nghĩ đáng ghét ra khỏi đầu, bỗng nhiên nhớ tới nàng phải bỏ đồ ăn từ trong lò ra ngoài để nguội cho hân, trước khi đi ngủ bỏ lại vào tủ lạnh, nếu không những thứ này đến ngày mai khẳng định nhất định sẽ bị hư hỏng hết.

Nàng tắt tivi từ trên sofa đứng lên, đang định đi đến phòng bếp, bỗng nhiên nghe thấy ngoài cửa lớn giống như có âm thanh gì đấy. Nàng hoài nghi cước bộ dừng lại, quay đầu xem xét, chỉ thấy tay nắm cửa bị một tiếng người vặn ngược lại, tiếp theo cửa bị đẩy mở.

Người đẩy cửa mà vào lại là người mà nàng không nghĩ đêm nay sẽ trở về Vệ Ốc Khốc. Nàng kinh ngạc sửng sốt.

“Nhìn thấy cửa sổ vẫn còn sáng đèn, tôi biết cô vẫn còn chưa ngủ. Có cái gì ăn không? Tôi chết đói mất!” hân hướng nàng nhếch miệng nói.

“Có, tôi đang nghĩ đêm nay anh sẽ bận rộn không thể về được, đang muốn đem đồ ăn cất đi.” Lâm Tuyết Nhan nhìn hân gật đầu nói, mới nói có một nửa, liếc thấy ống tay áo bị một mảnh vết màu đỏ sậm thanh âm kinh hoàng sợ tới mức ngừng im bật:

“Ông trời, anh bị thương!” nàng không cần nghĩ ngợi lập tức chạy đến gần hân.

“Chỉ là vết trầy xước nhỏ thôi mà!” Vệ Ốc Khốc lơ đãng cúi đầu ngắm cánh tay dính đầy máu me kia.

“Chảy nhiều máu như vậy làm sao có thể chỉ là vết xước nhỏ?” nàng nghiêm túc nói.

“Vết máu đó không phải là của tôi.”

“Anh đến sofa ngồi đi, cởi áo ra cho tôi xem.” Nàng quyết tâm nắm lấy cánh tay còn lại không bị thương của hân, đỡ hân đến phòng khách.

“Cô không tin lời tôi nói?” hân nhún mày, cúi đầu nhìn người đang đỡ chính mình.

“Tôi chỉ tin tưởng vào hai mắt mình.” Cô dìu hân đến sofa ngồi xuống, ổn định mới trả lời vấn đề của hân.

Không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy, Vệ Ốc Khốc ngậy người, bỗng nhiên cười ha ha đứng lên. Lâm Tuyết Nhan cũng không có cười, vẻ mặt kiên định nhìn hân nói:

“Cởi ra.”

Xem ra nàng muốn làm thật, hân đành thu hồi tiếng cười, an phận cởi bỏ 2 cúc áo sơ mi, đem chiếc áo dính đầy máu cởi ra.

“Cô xem, tôi cũng không lừa cô mà?” hân chỉ lên cánh tay một vết thương nhỏ không cần phải khâu lại đối cô nhún mày nói.

“Chuyển sang nơi khác, tôi muốn nhìn sau lưng anh.” Nàng đột nhiên nói.

Vệ Ốc Khốc đột nhiên cứng đờ, lập tức lấy khí định thần giọng điệu bình thản hướng cô pha trò:

“Tôi bị thương đổ máu là ở cánh tay, cô muốn xem sau lưng tôi làm cái gì? Đúng rồi, cô vừa mới nói không phải có đồ ăn sao? Tôi đói chết mất, làm cơm trước cho tôi ăn đi!”

Nói hần liền cầm lấy chiếc áo vừa cởi bỏ mặc trở lại trên người, nhưng quần áo lại bị cô một tay giữ lấy.

“Tôi muốn nhìn sau lưng anh.” Hai mắt nàng kiên định nhìn hần, lặp lại lời vừa nói.

Xem thấy bộ dạng kiên nhẫn của nàng có thể cùng hần so tài đến cùng, tận cho đến khi nàng thắng thì thôi, làm cho hần không khỏi khẽ thở dài một tiếng, chấp nhận thỏa hiệp buông áo ra, sau đó xoay người đem tấm lưng trần của mình ra trước mặt nàng. Trong phòng đột nhiên lâm vào một mảnh yên tĩnh, nàng ở phía sau lưng hần lại trầm mặc im lặng đến làm cho hần cảm thấy sợ.

“Tôi xin lỗi, tôi...!” hần mở miệng trước giải thích.

Nàng vẫn không nói một câu, nhưng hần lại nghe thấy tiếng bước chân nàng xoay người rời đi. Hần quay đầu lại xem, chỉ thấy nàng đi lên cầu thang hướng về chỗ tủ để hộp cứu thương, từ ngăn kéo lấy ra hộp cứu thương, lại xoay người trở về chỗ cũ. Tiếp theo nàng bắt đầu cẩn thận giúp hần sát trùng vết thương cũ đã bị rách miệng, cùng cánh tay mới bị thương, xúc thuốc rồi băng bó, động tác của nàng vẫn giống như trước đó vài ngày thuần thục, dịu dàng, nhưng mà sắc mặt lại tuyệt đối không đẹp, thậm chí còn có thể dùng hai chữ khủng bố để hình dung.

Đôi môi nàng mím chặt, không nói một câu.

“Cô muốn nói gì thì nói thẳng ra, không cần làm ra vẻ mặt tức giận không nói một câu.”

Nhìn nàng đem thuốc, băng gạc chỉnh tề xếp trở lại hộp cứu thương, chuẩn bị xoay người, Vệ Ốc Khốc rốt cuộc nhìn không được nữa mở miệng.

“Tôi không có tức giận.” Lâm Tuyết Nhan đem hộp cứu thương cất trở lại chỗ cũ, mới chậm rãi nói.

“Tôi không tin cô không tức giận!” hần tức giận nói, bởi vì Tô San ngay từ đầu đã dối hần nói như vậy.

“Tôi không có tức giận, tôi chỉ là không đồng ý với hành động của anh mà thôi.” Nàng bình tĩnh nói.

“Không đồng ý?”

“Anh cho rằng mang vết thương đi phá án, so với cơ thể đầy đủ sức khỏe phá án cũng có hiệu suất sao?” nàng hỏi hần.

Hần sửng sốt.

“Anh cho rằng một lần đem vết thương chăm sóc đến thật tốt, so với miệng vết thương bị một lần rách, sau đó lại rách đến ba lần lúc sau lại tiếp tục dưỡng thương là lãng phí thời gian sao?” nàng nhanh nói tiếp lại hỏi, sau đó lại tự mình trả lời:

“Tôi đặc biệt không cho là đúng, cho nên mới đối với hành động của anh cảm thấy không đồng ý. Nhưng thân thể là của anh, thời gian cũng là của anh, hiệu suất phá án của anh có tốt như thế nào đối với tôi không có liên quan, cho nên tôi căn bản không có lý do gì để tức giận, không phải sao?”

Vệ Ốc Khốc đột nhiên không biết nên nói gì.

“Tôi cũng không phải là cố ý muốn gây thương tích cho cơ thể mình, cũng biết rằng mình chưa có hồi phục hoàn toàn, tài năng cũng chưa đủ để xử lý công việc.”

Hần trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên thở dài đối nàng nói:

“Nhưng mà đột nhiên ngoài ý muốn, nếu như đối lại là cô gặp một đám hỗn đản kỳ thị da màu, vây đánh một người da đen vô tội, cô có thể làm bộ dường như không có việc gì giả như không thấy sao? Thân là một người xưng là cảnh sát lấy lý tưởng bảo vệ nhân dân làm ý nghĩa của cuộc sống, tôi không có biện pháp khoan tay đứng nhìn, bỏ mặc.”

“Anh có thể gọi người khác giúp.”

“Tôi có thể gọi. Nhưng mà nước xa không cứu được lửa gần, đến khi cảnh sát ở khu vực đó đuổi đến kịp, người da đen đó có thể bị đánh chết tươi mất.”

“Cho nên anh đành phải tự mình động thủ ra tay cứu người?”

“Tôi làm sai sao?” hấn nhìn nàng hỏi.

Nàng nhìn hấn trong chốc lát, sau đó lông mày nhẹ nhàng dao động một chút:

“Tôi chỉ có thể nói, trong đầu óc anh chỉ toàn nghĩ đến cứu người, muốn phá án, đồng thời phải đem tất cả đám người xấu xa trước ánh sáng công lý, xin anh hãy dành một chút tích tắc ngắn mà suy nghĩ một chút cho người thân của anh, bằng hữu của anh, cùng với những người quan tâm đến anh.”

“Bởi vì không muốn họ lo lắng cho tôi, cho nên tôi phải cẩn thận. Nàng không phải đã nói cho tôi biết rồi sao?” hấn nhìn nàng.

“Có người quan tâm là một loại hạnh phúc, cũng không phải mỗi người đều có thể hưởng loại hạnh phúc này.” trên mặt hấn là nhàn nhạt nét ưu thương.

“Chỉ cần có bằng hữu, có người nhà, loại hạnh phúc này mỗi người đều có thể có dễ như trở bàn tay.” Hấn thông thả nói, ánh mắt thủy chung không rời cô.

“Nếu là người không có bằng hữu cũng không có người nhà thì sao?”

Vẻ mặt của nàng đột nhiên trở nên có chút lay động, cả người đắm chìm ở một loại ưu thương làm cho người ta đau lòng.

Vệ Ốc Khốc không dự đoán được nhìn nàng không chuyển mắt, hỏi thử:

“Cô là đang nói ai? Cô sao?”

Lâm Tuyết Nhan bỗng cứng đờ, nháy mắt hồi phục tinh thần lại, nhưng hết thấy đều không kịp nữa rồi.

“Trí nhớ của cô đã hồi phục?” hai mắt hấn lợi hại nhanh chóng nhìn nàng:

“Hoặc là tôi nên nói, cô căn bản là chưa bao giờ mất trí nhớ?”

Cô trầm mặc nửa ngày, hấn vẫn kiên nhẫn chờ đợi rồi rốt cục thông thả mở miệng:

“Không, theo như tôi thấy sự thật là cô chưa từng mất trí nhớ.”

“Rốt cuộc cũng thừa nhận.”

Có thể hoàn thành nhiệm vụ hấn hấn phải thật cao hứng mới đúng, nhưng mà vì sao hiện tại hấn lại trầm nghĩ thờ dài, trầm nghĩ tìm một người hung hăng đánh một trận?

“Anh muốn giam tôi vào ngục sao?” hai mắt nàng nhìn thẳng vào hấn hỏi.

Hấn ra lệnh cho chính mình phải bỏ qua cảm xúc loạn thất bát nháo bên trong lòng này sang một bên, chững ra thái độ khi phá án chuyên nghiệp để đối mặt với nàng.

“Cô giết người sao?” mặt hấn không chút thay đổi hỏi, giọng điệu bình tĩnh.

Nàng nhìn hấn liếc mắt một cái, sau đó cúi hạ hai mắt nói:

“Tôi không giết người tốt, nhưng người tốt lại vì tôi mà chết. Như vậy có thể tính là giết người không?” nàng ngẩng đầu nhìn hấn, tiếp theo bỗng nhiên cười bi ai: “Đương nhiên tính.”

Vẻ mặt bi ai của nàng làm trong lòng hấn đột nhiên nảy lên một cái. Biểu tình của nàng vì sao lại vì ai như vậy? là do nàng diễn trò sao? Vẫn là nói cái gì nổi niềm khó nói gì có thể khiến nàng thể không trở thành tội phạm như vậy?

Hấn hoàn toàn không thể ngăn chặn chính mình muốn biết thêm nhiều hơn một chút về nàng.

“Cô tên là gì?” hấn nói.

” Lâm Tuyết Nhan.”

“Nghề nghiệp?”

Nàng xem hẩn liếc mắt một cái, lập tức lại lộ ra một chút tự giễu mỉm cười.

” Sát thủ.”

” Sát thủ?” Vệ Ốc Khốc lộ ra vẻ mặt nghiêm khắc, hai mắt lợi hại nheo lại nhìn nàng xem.

” Không phải cô không phải vừa mới nói cô không có giết người sao?”

” Tôi có nói những lời này sao?” Thực rõ ràng, nàng đang ở cố gắng tự chui đầu vào rọ.

” Tiểu Khiết!” Hẩn tức giận hướng nàng giận một tiếng.

” Tiểu Khiết là một cô gái hạnh phúc, đáng tiếc cô chỉ là một bọt nước.” Nàng nhìn hẩn nói, trên mặt thủy chung mang vẻ mặt đau thương. “Tôi là Lâm Tuyết Nhan, là một kẻ có tội đáng chết vạn lần không tha không nên tồn tại thế giới này, lại là con người tồn tại chân thật .”

” Với tôi mà nói cô chính là Tiểu Khiết.” Hẩn nhin không được lạnh lùng nói, chán ghét nàng lại một lần nữa đem chính mình cùng cái chết ngay cả cùng một chỗ cảm giác.

” Ít nhất đã ở nơi này hơn nửa tháng đến, cô thật sự là cô ấy. Không phải sao?”

Nàng còn thật sự nhìn hẩn, sau một lúc lâu đột nhiên đối hẩn lộ ra một chút mỉm cười thật lòng.

” Đã qua hơn nửa tháng đây đã là những ngày đời tôi cảm thấy hạnh phúc nhất , cảm ơn anh đã làm cho ta có được đoạn tốt đẹp nhớ lại này, cho dù ngày mai muốn tôi chết, tôi chết cũng không uổng.”

” Cô liền nghĩ như vậy chết sao?” Trùng mắt nàng, Vệ Ốc Khốc rốt cuộc chịu không nổi hướng nàng rống to.

” Tốt, vậy cô đem tất cả những vụ cô gây ra . Thời gian, địa điểm, đồng lõa có người nào, giết người là vì mục đích gì? Nói nhanh!”

” Không có đồng lõa, chỉ có một mình tôi.” Giọng nói của nàng kiên định.

” Cô cho tôi là đứa trẻ lên ba dễ bị lừa như vậy sao?”

Lập tức cô trở nên thất thần, một bộ dạng dường ai nghĩ đến việc cô cùng tổ chức ám sát có liên quan đến với nhau.

” Làm sao vậy? Vì sao không nói lời nào? Cô không phải muốn nhận tội, muốn chịu chết sao? Muốn thế cũng phải cho tôi có tìm được cũng đủ chứng cứ phạm tội của cô nha, nói đi.” Hẩn bức nàng, nhưng nàng lại thủy chung trầm mặc không nói, hơn nữa biểu tình trên mặt dần dần trở nên thờ ơ.

Hẩn đợi nàng sau một lúc lâu, cũng trùng mắt nhìn nàng một lúc lâu.

” Không nói sao? Tốt lắm, tôi đây cũng không cần phải hoảng hốt bắt một cái kẻ lừa đảo, làm nhất thể anh danh của tôi.” Hẩn châm chọc nói xong, cầm lấy quần áo bên người , đứng dậy liền hướng cầu thang đi đến.

Thấy hẩn tựa hồ muốn lên lầu, Lâm Tuyết Nhan nhin không được mở miệng,” anh không phải nói anh đang đói bụng sao?”

Hẩn đột nhiên cước bộ dừng lại quay đầu nhìn nàng một cái.” hiện tại tôi một bụng đầy khí tức, ăn cái gì cũng không vô.” Nói xong, cũng không đợi cô trả lời quay đầu lại bước đi lên lầu.

Tuy rằng nàng đã hướng hẩn thừa nhận chuyện chính mình khôi phục trí nhớ , nhưng mà cuộc sống bọn họ hình thức lại một chút cũng không thay đổi, hẩn vẫn mở miệng ngậm miệng liền gọi nàng là Tiểu Khiết, mà nàng lại tiếp tục ở tại trong nhà hẩn vì hẩn lo liệu chuyện gia đình cùng cơm ăn ba bữa. Hiện tại rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ? Hẩn không phải hẩn là muốn đem nàng bắt đứng lên đưa vào nhà giam sao? Vì sao đều qua vài phút, hẩn vẫn là một chút động tác cũng không có?

Tám giờ sáng, nàng vừa mới pha một tách cà phê thật ngon, làm quả trứng chần nước sôi, liền nghe thấy thanh âm hẩn đi xuống lầu . Nàng không chút hoang mang đem hai ,miếng bánh sanwind bỏ vào lò nướng

đồng thời chờ hai quả trứng chần nước sôi chín, thế này mới xoay người nhìn về hướng phía cửa phòng bếp nơi phương hướng hần đi tới .

” Buổi sáng tốt lành” Nàng mở miệng nói, sau đó phát hiện hần đang mặc một chiếc áo sơ mi màu lam với quần dài tối màu cùng áo khoác, thoạt nhìn chỉnh tề lại suất khí khiếp người.

” Anh muốn đi ra ngoài?”

” Ngày nghỉ của tôi đến ngày hôm qua là hết.”

Nàng đột nhiên sững sốt hạ.

” Anh muốn đến làm ở cục cảnh sát?”

” Tôi là cảnh sát.” Hần lấy biểu tình đương nhiên nhìn nàng một cái.

” Anh.....” Nàng dừng lại một chút,

” Quyết định muốn bắt tôi?”

” Cô phạm vào tội gì? Chúng cứ phạm tội ở đâu?” Hần mặt không chút thay đổi hỏi.

Lâm Tuyết Nhan trầm mặc nhìn hần.

” Trứng chần của tôi muốn sống một chút, cái quả trứng cháy khét kia không cần cho tôi.” thân thủ hần đột nhiên chỉ vào trong nồi trứng chần nước sôi.

Lâm Tuyết Nhan bỗng nhiên kinh ngạc xoay người, lập tức cầm lấy muối đem trứng chần nước sôi bên cạnh biển sắc khô vàng theo trong nồi xúc lên lên. Đáng tiếc dù nàng động tác có nhanh như thế nào nữa, cũng không kịp cứu lại trứng chần nước sôi đã cháy khét.

Nàng thở dài đem nó cất vào bàn ăn chính mình, sau đó một lần nữa đánh một quả trứng khác cho vào trong nồi. Lúc này nàng không dám phân tâm lần nữa, thẳng đến khi trứng mang sắc kim hoàng, dạng nộn nộn hào quang của trứng chần nước sôi, mới lại mở miệng lần nữa .

” Anh có muốn tôi đi theo anh đến cục cảnh sát tự thú không? Tôi không muốn làm cho anh bị khó xử.” Nàng hướng hần nói, một bên dùng bơ vẽ mặt trứng vừa chiên xong.

” Khó xử? Tôi xem cô căn bản chính là cấp cho tôi bộ mặt khó coi đi?” Vệ Ốc Khóc không tự chủ được lấy giọng điệu châm chọc trả lời.

Nàng động tác ngừng tay , do dự xoay người nhìn hần.” Khó coi?”

” Thân là cảnh sát ưu tú nhất của cục, một tháng thời gian tôi tìm lại không được đến một kết quả, quay người lại, cô lại đi tự thú. Xin hỏi, cái này cô không phải cấp cho tôi bộ mặt khó coi thì là cái gì?”

Nàng bỗng nhiên không biết nên nói cái gì.” Vậy anh muốn tôi làm như thế nào, trực tiếp nói cho tôi biết được không?”

Hần sâu xa khó hiểu chăm chú nhìn nàng một hồi.

” Tôi muốn có chứng cứ phạm tội.”

Hần nói

” Dem đồng lõa của cô khai ra đi, tôi muốn các người đối chất với nhau.”

Nàng đột nhiên lại trở nên thất thần, trầm mặc không nói.

” Cô đã không chịu nói, chúng ta cứ từ từ đi.” Hần lộ ra tùy nàng liền biểu tình nhún vai nói.

” Dù sao trừ bỏ tôi ở ngoài, không ai biết trí nhớ của cô đã khôi phục, mà tôi có thời gian cùng cô dây dưa, chúng ta sẽ nhiều lần xem, xem ai có vẻ kiên nhẫn hơn. Đúng rồi, bữa sáng của tôi tốt lắm sao? Ta phải ở 8 giờ rưỡi phải ra khỏi cửa, chín giờ đến trước báo danh.”

Lâm Tuyết Nhan đem hai quả trứng chần nước sôi ra trước bàn ăn đưa cho hấn, sau đó lại theo lò nướng lấy ra tiên tốt bồi căn, cùng hai chiếc bánh mì nướng . Sau đó lại lấy từ ngăn tủ ra hai cái chén rót vào cà phê, một ly đưa cho hấn, một ly để lại cho chính mình. Hai người bọn họ đều thích uống cà phê đen.

Bữa sáng cứ thế im lặng mà trôi qua, bởi vì hấn vội đi làm, mà nàng cố gắng không chế trong đầu chính mình không sinh ra suy nghĩ gì.

Nàng vẫn có loại ảo giác, giống như hấn tuyệt không bắt muốn nàng quy án, thậm chí còn hy vọng nàng có thể tiếp tục giả bộ mất trí nhớ, làm bộ nàng cái gì cũng không biết, bộ dáng cái gì cũng tưởng không đứng dậy .

Đây thật sự là ảo giác của nàng sao? Hay là thực sự hấn có loại ý tứ này?

Không, đây là chắc chắn là sai mới đúng, dù sao tựa như hấn nói, hấn là một cảnh sát vĩ đại, sao lại làm ra cái chuyện thả cộp về núi phạm pháp như thế này đâu? Không có khả năng, nhất định là ảo giác của nàng , sở dĩ hấn không hy vọng nàng đi tự thú, chính là bởi vì hấn muốn tìm thấy chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực sau đó mới có thể danh chính ngôn thuận tự mình bắt nàng quy án.

Hấn là cảnh sát ưu tú, trừ bỏ hy vọng có thể thuận lợi đạt thành nhiệm vụ ở ngoài, hy vọng lớn nhất hấn chính là có thể phá được vụ án bắt được tội phạm nguy hiểm nhất bao năm qua? Nói vậy trực giác của hấn rất sâu sắc, nhất định đã nhận thấy được nàng biết rất nhiều nội tình cảnh sát mãi tra không ra, phá không được án kiện, đây mới là hấn kiên trì cùng nàng tiêu tốn thời gian. Chính là hấn không biết hấn làm như vậy căn bản chính là ở lãng phí thời gian, bởi vì nàng là tuyệt đối không có khả năng nói cho hấn biết trừ bỏ chính mình có chuyện gì.

Hấn nói hấn có thời gian đợi nàng nói ra chứng cứ.

Như vậy đi. Nếu hấn không vội, vậy hãy cho nàng ích kỷ một chút, vô sỉ một chút, hưởng thụ nhiều một chút, nàng liền mơ mộng đều cảm thấy cuộc sống hạnh phúc không phải là hy vọng xa vời đi. Sau, theo hấn muốn giết, muốn quất nàng đều tự nhiên muốn làm gì cũng được.

Thời gian lặng lẽ trôi qua trong lúc nàng còn đang miên man suy nghĩ , không ngờ chỉ chớp mắt sắp đến thời gian cơm trưa . Bởi vì không có làm chuyện gì cũng không cảm thấy đói, nàng tùy tiện làm đĩa salat kéo liền quá nhất cơm, sau nàng lau nhà cửa, giặt quần áo, bên ngoài sắc trời đã tối dần xuống, một ngày đảo mắt lại qua đi. Cảm thấy cuộc sống nhàn nhã giống một hồi xa xăm không thể thành mộng đẹp, nhưng nó cũng là chân thật, vì thế nàng không biết ở trong lòng cảm tạ thượng đế mấy ngàn mấy vạn lần, nhưng là so với thượng đế, nàng càng thêm cảm tạ Vệ Ốc Khóc.

Nàng cảm tạ hấn tuy rằng biết rõ nàng là tội phạm, lại chưa bao giờ lấy thái độ cảnh sát đối mặt tội phạm để đối đãi nàng; cảm tạ hấn biết rõ nàng đã khôi phục trí nhớ cũng đã cúi đầu nhận tội, lại vẫn làm cho nàng tự do ở trong này, mà không có lập tức đem nàng quăng vào nhà giam; cảm tạ hấn không có giam cầm nàng, hoài nghi nàng, thậm chí lễ tạ thần ý nhận nàng mà không nói gì hồi báo cùng cảm tạ, tiếp tục làm cho nàng vì hấn đánh đề ý chuyện gia đình, chuẩn bị ba bữa, nàng là thật thực cảm kích, thực cảm kích hấn.

Thời gian càng lúc càng trễ, tuy rằng không biết hấn là có về nhà ăn bữa tối không, nhưng nàng vẫn là làm đồ ăn, nếu hấn thật sự đã trở về, có thể lập tức ăn.

Hấn không có trở về, bên ngoài phòng khách tiếng đồng hồ trên tường chung liên tục gõ mười hai tiếng chuông, vẫn không thấy hấn từ bên ngoài đẩy cửa vào. Có phải hay không ở cục cảnh sát bên Newyork hấn đều làm việc giống như vậy việc, không thể đúng giờ tan tầm về nhà? Nếu nói đúng vậy , nàng thực hoài nghi này lão bà đã kết hôn với cảnh sát có thói quen này hết thảy là như thế nào?

Lâm Tuyết Nhan không tự chủ được phó độ, tiếp theo lại đột nhiên sững sốt, ngạc nhiên mở to hai mắt.

Lão bà của cảnh sát

Trời ạ, nàng suy nghĩ cái gì, vì sao lại nghĩ đến cái đó vậy? Nàng dùng sức lắc đầu, tưởng bỏ ra bất thành linh thả lại mặc danh kỳ diệu suy nghĩ như vậy làm cho nàng cảm thấy hoảng hốt , nhanh chóng theo sofa đứng lên tắt đèn, sau đó trở về phòng ngủ.

Đinh—

Đồng hồ báo thức ở phòng khách khinh gõ một chút, thanh âm ở cách một cánh cửa gỗ sau có vẻ càng thêm rất nhỏ, nhưng là nàng vẫn rất rõ ràng nghe thấy cái thanh âm kia , bởi vì nó làm nàng mất ngủ.

Mất ngủ? Nàng còn tưởng rằng trải qua sau một tháng cuộc sống nhàn nhã quá mức này, nàng sẽ chết cho yên vui, không nghĩ tới nàng thế nhưng còn có thể mất ngủ, thật sự là rất bất khả tư nghị! Ai, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra đây? Vì sao nàng lại không ngủ được? Rõ ràng đã muốn đem đầu chạy xe không chuyện gì cũng chưa suy nghĩ, vì sao vẫn là không ngủ, rốt cuộc nàng là làm sao vậy, nàng lâm vào thời kỳ mãn kinh rồi sao? (chết mất với chị thôi!!!)

Hai mươi ba tuổi bị mãn kinh? Thật sự là cười chết người!

Dùng hít sâu một hơi, xoay người đổi một cái tư thế ngủ, đột nhiên trong lúc đó, nàng mở hai mắt, hoài nghi hơi thở ngừng lại rồi .Phòng khách quả nhiên có thanh âm, nàng không có nghe sai. Là hắc đã trở về sao? hay là người nào không để mắt đến bọn đạo chích, dám đến trước cửa nhà cảnh sát để trộm? Nàng không có do dự, chậm rãi hướng đi phòng bếp. Nàng đi chân trần dẫm lên trên tấm thảm nền nhà, im lặng không tiếng động.

Cửa phòng bếp không đóng, bên trong lộ ra ánh sáng.

Nàng khinh hạ nhú mi, đoán nếu là bọn đạo chích , tuyệt đối không thể có can đảm bật đèn sáng như vậy được, hay nói cách khác người cũng vừa mới ở trong phòng phát ra thanh âm nhân chính là hắc?

Chính là nàng không hiểu, nếu là hắc, làm gì phải lén lút? Hắc không phải chính là chủ nhà sao, có cần thiết phải thật cẩn thận như vậy sao?

Vì xác nhận, trước nàng nhẹ nhàng hướng tại cửa phòng bếp xem, mà kế tiếp nàng nhìn đến hình ảnh, lại làm cho nàng không biết nên có phản ứng gì.

Nên tức giận? Hay là nên thương tâm?

5. Chương 5

” Vì sao không gọi tôi?”

Thanh âm đột nhiên thình lình xuất hiện làm cho Vệ Ốc Khóc ngẩng đầu lên, hắc nhìn nàng một cái, lại cúi đầu nhìn nhìn cánh tay mình đang tự xử lý miệng vết thương, sau đó mới lấy giọng điệu áy náy nói:

” Tôi làm phiền đến cô ư ? Thực xin lỗi.”

Lâm Tuyết Nhan không nhúc nhích đứng ở tại chỗ một hồi lâu, mới đẩy cửa ra đi vào phòng bếp, trầm mặc không nói giúp hắc băng bó vết thương.

” Loại này vết thương nhỏ này kỳ thật tôi có thể tự mình xử lý được.” Hắc nhìn nàng nói, nhưng nàng không có lên tiếng trả lời.

” Cô là chưa ngủ hay là bị tôi đánh thức ?” Hắc hỏi.

Nàng vẫn im lặng.

” Cô như thế nào mà không nói chuyện? Cô giận sao?”

Nàng vẫn như cũ không có mở miệng, đến một lúc lâu sau, nàng giúp hắc băng bó cho cánh tay bị thương thật tốt, mới ngẩng đầu lên nhìn hắc.

” Tôi vì sao phải tức giận?” Mặt nàng không chút thay đổi hỏi hắc.

” Tôi không biết, nhưng mà thật sự cô đang tức giận, không phải sao?” Hấn nhìn nàng nhếch môi, nhìn con người tức giận mà trở nên lờ mờ sáng lên.

” Tôi không có giận.” Nàng xoay người làm động tác thu thập thuốc nằm rải rác trên sàn nhà, đem từng thứ một sắp xếp lại rồi xếp vào hộp cứu thương.

Nàng rõ ràng đều nói không có, cho dù hấn làm bộ như không có việc gì, nhưng là hấn cũng không biết chính mình đến tột cùng là đang xảy ra chuyện gì, đột nhiên trong lúc đó có một loại xúc động muốn truy hỏi kỹ càng sự việc.

” Nhưng tôi cảm thấy cô đang tức giận?”

Nàng lại lại lâm vào trầm mặc, thẳng đến khi thu thập gặt, đem hộp cứu thương đóng lại.

“Thời gian cũng đã muộn, anh sớm nghỉ ngơi đi, tôi cũng đi ngủ, ngủ ngon.” Nói xong, nàng cầm hộp cứu thương xoay người bước đi.

” Đợi một chút.” tay Vệ ốc Khốc đột nhiên giữ chặt tay nàng.

Lâm Tuyết Nhan dừng lại cước bộ, ánh mắt nhìn về phía bàn tay to của hấn đang chộp lấy tay của mình, sau đó mới di chuyển ánh nhìn từ cánh tay cường tráng của hấn lên trên mặt hấn.

” Còn có chuyện gì sao?” Nàng hỏi.

” Tôi chỉ là muốn biết cô vì sao tức giận mà thôi.”

” Tôi đã nói, tôi không có ở tức giận.”

” Cô nói dối.” Hấn nói,

” Vì sao cô tức giận?” Hấn kiên trì hỏi.

Nếu hấn kiên trì nhất định phải biết được đáp án, nàng liền cho hấn một đáp án.

” Bởi vì anh làm phiền giấc ngủ của tôi.”

” Trừ bỏ lúc lấy hộp cứu thương lỡ tay rơi gây ra một tiếng động nhỏ, tôi không có phát ra tiếng động gì đâu ? ” Hấn hoài nghi nhìn nàng nói

” Tôi trả lời xong vấn đề của anh, anh có thể buông tay chứ ?”

” Tôi không tin cô là bởi vì bị tôi đánh thức mà tức giận.” Hấn có chút dăm chiêu nhìn nàng, thông thả lắc đầu.

” Lúc trước tôi từng bởi vì đói bụng mà không ngủ được liền dậy kiếm chút gì ăn có đánh thức cô vài lần, nhưng cô còn cũng không có tức giận.”

” Hôm nay tâm trạng tôi không tốt được chưa ?”

” Tâm trạng không tốt ?” Về mặt của hấn đột nhiên trở nên nghiêm túc hơn nửa tràn ngập quan tâm.

” Hôm nay tôi không ở nhà, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không ?”

Nàng đột nhiên hít vào một hơi, thiếu chút nữa sẽ kiềm chế không được nhìn hấn xúc động gào thét hỏi hấn rốt cuộc muốn như thế nào?

” Không có, bởi vì tôi đang trong thời kỳ sinh lý (nguyệt san ghé thăm ạ) nên có thể chứ?” Nàng đến mức không kiên nhẫn nhìn hấn nói.

” Tôi rất muốn ngủ, có thể mời anh buông tay cho tôi về phòng ngủ chứ?”

” Tôi chỉ là muốn biết vì sao cô tức giận mà thôi, vì sao cô không chịu nói cho tôi biết ?” Hấn trầm mặc nhìn nàng trong chốc lát, bỗng nhiên lấy giọng điệu đau lòng nói:

” Trước kia Tô San có chuyện cái gì cũng không chịu nói.”

Lâm Tuyết Nhan sợ run, không nghĩ tới hấn đột nhiên nhắc tới cùng hấn chuyện bạn gái cũ.

Hắn đột nhiên buông tay nàng ra .

” Thực xin lỗi, tôi cũng không biết chính mình là chuyện gì xảy ra, tôi.....” Hắn muốn nói lại thôi lắc lắc đầu, sau đó hít sâu một hơi, đột nhiên sửa lấy lễ phép mới giọng điệu đối nàng nói:

” Cảm ơn cô đã giúp tôi băng bó vết thương, ngủ ngon.”

Đối mặt với sự thay đổi chớp nhoáng của hắn, bỗng nhiên nàng có loại cảm giác đau lòng, mất mát. Nhưng là trong lòng nàng cái loại cảm giác mặc danh kỳ diệu (chẳng biết tại sao) lại như thế nào đuổi cũng không đi, ngược lại giống một tảng đá lớn đặt ở nơi đó, làm cho nàng cảm thấy phi thường không thoải mái, còn có một loại xúc động nữa không hề thoải mái chút nào.

Nàng đột nhiên dừng lại cước bộ đứng ở ngoài cửa phòng bếp, sau đó quay đầu nhìn hắn.

” Tôi không biết cô ấy vì sao không chịu nói với anh, nhưng mà tôi không nói không phải là giận anh, mà là tôi giận chính mình.”

Nàng thốt ra lời nói nhất thời nói 1 hồi. (L : như kiểu bức xúc dồn nén ấy nhỉ)

” Ở nơi này mấy ngày nay, từ lúc tôi chào đời tới nay đây là những ngày hạnh phúc nhất tuy rằng tôi biết chính mình sớm hay muộn có một ngày sẽ bị anh đưa vào nhà giam, nhưng tôi còn rất cảm tạ anh đã cho tôi có được 1 khoảng thời gian tự do hạnh phúc này. Tôi rất muốn báo đáp anh, cũng biết chỉ có nói cho anh biết hết câu trả lời mà anh muốn biết mới là báo đáp tốt nhất, nhưng mà tôi lại không thể. Việc duy nhất tôi có thể làm chỉ có là giúp anh quản lý, dọn dẹp nơi ở này, ở trong căn nhà này của anh, mặc kệ là làm ba bữa cơm, quét tước, giặt quần áo, thậm chí là khi anh bị thương cũng có trách nhiệm giúp anh thay băng, đổi thuốc. Tôi là nghĩ như vậy, nhưng tôi tựa hồ quá mức chỉ toàn làm theo ý mình. Thân là một hung thủ giết người, anh khoan dung đồng ý cho tôi ở lại dưới cùng một mái nhà với anh, tôi lại dựa vào cái gì hy vọng anh có thể biết hy vọng của tôi chứ ? Sở dĩ tôi tức giận, chính là giận chính bản thân mình thế nhưng có người si nói mộng (người say nói chuyện không tưởng) ý niệm trong đầu mà thôi, cũng không phải ở đối với anh tức giận, nếu khiến cho anh sinh ra hiểu lầm tôi thật có lỗi. Tôi muốn nói chính là những lời này đó, ngủ ngon.”

Nàng nói xong nhìn hắn tầm mắt nhẹ nhàng chớp xuống , xoay người bước đi.

” Tiểu Khiết!” Vệ Ốc Khốc đột nhiên gọi nàng.

Nàng dừng lại cước bộ, nhưng không quay đầu lại.

” Tôi thật có lỗi.” Hắn nói.

Thật có lỗi cái gì ? Thật có lỗi hắn vẫn phải đem nàng đưa vào nhà giam, vẫn là thật có lỗi hắn không thể thực hiện ước vọng của nàng , hay là thật có lỗi khi hắn làm cho nàng có người si nói mộng ý niệm trong đầu đâu? Lâm Tuyết Nhan chưa sót ở trong lòng, lại bình tĩnh mở miệng

” Anh không cần nói với tôi thật có lỗi, người nên thật có lỗi là tôi mới đúng.” Nói xong, nàng lại lần nữa rời đi.

Không giống với...

Nhìn bóng dáng nàng rời đi, trong lòng Vệ Ốc Khốc đột nhiên vang lên một dòng suy nghĩ như vậy . Nàng cùng Tô San phản ứng hoàn toàn bất đồng, tuy rằng giống nhau đều là tức giận, nhưng mà lý do tức giận cũng không giống nhau. Nhưng mà vì sao hắn lại nghĩ đến là nàng vì hắn làm cho chính mình bị thương mà tức giận đâu? Hoặc là giận vì hắn bị thương không nói, còn tự mình lén lút sát trùng vết thương, tự băng bó, hủy diệt chứng cứ? Hắn vì sao cần phải lo lắng như vậy chứ?

Trong lòng đột nhiên có loại ý tưởng hoài nghi không xác định chợt lóe mà qua, làm cho hắn cả người cứng đờ, tiếp theo dùng sức lắc lắc đầu.

Hắn quay đầu nhìn phóng tầm mắt có thể đạt được bốn phía, chỗ này, tròn căn phòng ở mỗi một cái góc đều có bóng dáng Tô San , dù sao nàng cũng ở trong này gần hai năm thời gian, sẽ có bóng dáng của nàng cũng là tự nhiên.

Hắn nhất định là đã đem Tiểu Khiết trở thành Tô San!

Đột nhiên mở miệng hít một ngụm khí lớn, lại dùng lực thở ra, hắt đi ra phòng bếp, tắt đèn bếp, đem đầu xe chạy không trực tiếp đi lên lầu ba.

Nên ngủ, dù sao ngày hôm nay cũng không có chuyện gì, ngày mai còn có công việc cần giải quyết.

Bác sĩ Dương của phòng khám nghiệm tử thi. Dem những tấm ảnh chụp được tại hiện trường vụ án cho vào máy chiếu chiếu lên màn hình Vệ Ốc Khốc đem những điểm mà hắn thấy đáng ngờ ra nói cho bác sĩ Dương biết.

Kỳ thật đó cũng là những điểm bác sĩ Dương viết vào trong báo cáo, về xem lại hồ sơ, nhưng là đã qua một tháng, cảnh sát vụ án không thể theo những dấu vết này để đưa vụ án tiến lên thêm một bậc, cho nên cấp trên mới đem vụ án này giao cho hắn khi vừa được phục chức để hắn chịu trách nhiệm phá án.

Vệ cảnh quan năng lực phá án rất giỏi là cảnh sát thì mọi người đều biết, hắn tuy rằng tuổi trẻ nhưng làm từ đầu cho đến cuối đều không có qua loa, hơn nữa phản ứng minh mẫn, luôn có thể nhận thấy được những manh mối nhỏ mà người khác không phát hiện ra, cho nên đối với việc khám nghiệm tử thi rất biết tôn trọng người khác.

“Đây là toàn bộ những gì cậu đã phát hiện được ở hiện trường sao?” bác sĩ Dương đem phim nhựa tạm dừng ở hình ảnh cuối cùng, quay đầu hỏi.

“Có gì sao?” Hắn có chút không yên tâm.

“Cậu thật sự không phát hiện được gì sao?” bác sĩ Dương lộ ra vẻ mặt thắc mắc hỏi, hắn xem những thứ trên phim nhựa mới chỉ được một nửa, liền nhăn mày lộ ra biểu tình đăm chiêu, nói vậy ông ta nhất định đã phát hiện ra điều gì mới đúng.

Vệ Ốc Khốc nhìn hắn hỏi.

“Không, tôi cần thời gian suy nghĩ một chút đã, những bức ảnh kia có thể cho tôi mượn không?”

“Đương nhiên.” bác sĩ Dương gật đầu đem ảnh trong máy lấy ra một ít đưa cho hắn.

“Cám ơn , ngày mai tôi lập tức đem trả lại cho ông.” Vệ Ốc Khốc nhận ảnh xong, đứng dậy nói.

“Không cần gấp, cậu cứ chậm rãi mà xem đi, nếu có phát hiện chỗ nào có cái gì không thích hợp, nhớ rõ nói lại cho tôi.”

” Tôi đã biết, rất cảm ơn.”

Rời đi khỏi phòng chiếu, Vệ Ốc Khốc cũng không trực tiếp quay lại văn phòng, mà là đi đến cửa sau cục để hút thuốc.

Hắn cảm thấy chính mình bị điên rồi, như thế nào lại phân tâm khi đang làm việc, đây là việc chưa bao giờ xảy ra, cho dù lúc trước cùng Tô San cãi nhau hoặc chia tay, nhưng khi hắn bắt tay vào làm việc là quên hết thảy, nhập tâm vào trong công việc, nhưng là chuyện gì đang xảy ra? Hắn thế nào vì một cô gái lừa hắn mà phân tâm, hắn rốt cuộc đang bị làm sao?!

Dùng sức hút thuốc, hắn phiền não muốn đánh tan suy nghĩ này, nhưng là vẫn không cam lòng khi chính mình không thể khống chế được.

Chết tiệt, hắn rốt cuộc đang bị làm sao vậy, thế nào lại luôn nghĩ đến lời nói của nàng!

Nàng là tội phạm, hắn đến cuối cùng sẽ đưa nàng vào tù, đây là chuyện đương nhiên, hắn việc gì phải cảm thấy có lỗi, áy náy? Quả thực quá buồn cười!

Dùng sức đem tàn thuốc gạt vào song sắt gỉ loang lổ, đem ném hết khó chịu đi, hắn xoay người trở lại trong cục, chưa trở lại chỗ ngồi đã có đồng sự nói, cục trưởng đang tìm hắn.

Hắn hướng đồng sự gật đầu, lập tức đi đến văn phòng cục trưởng .

Hắn gõ cửa, sau đó đẩy cửa vào.

“Cục trưởng, tìm tôi có việc gì?”

“Đóng cửa lại.”

Hắn gạt đầu đóng cửa lại.

“Ngồi đi.” cục trưởng William nói với hắn.

Hắn ngồi xuống, vừa nghĩ xem cậu tìm hắn là vì chuyện gì?

“Thế nào rồi?” William cục trưởng cúi đầu, vừa xử lý công việc vừa hỏi.

“Cái gì thế nào?” Vệ Ốc Khốc buồn cười nhìn cậu. Hỏi không đầu không đuôi như vậy, hắn làm sao mà biết là cậu đang hỏi cái gì?

William cục trưởng nhìn hắn,

“Người đang ở nhà cháu.”

Hắn nhất thời cả người cứng đờ, nhưng chỉ trong nháy mắt khôi phục ngay lại bộ dáng bình thường.

“Tốt lắm, cậu muốn hỏi vấn đề gì?” Hắn thoải mái nói.

“Trí nhớ của cô ấy vẫn chưa khôi phục sao?” William cục trưởng cũng không chú ý tới phản ứng ngẩn ngui của hắn, tiếp tục kí công văn và hỏi.

“Chưa thấy khôi phục lại.” Vệ Ốc Khốc mặt không đổi sắc nói.

“Một chút dấu hiệu khôi phục cũng không có sao?”

“Không ???” Hắn cúi đầu có một chút nhìn chòng ảnh trong tay.

“Theo cháu là không?”

“Cậu nghi ngờ cháu là lừa gạt cậu sao?”

William cục trưởng sững sốt, không nghĩ hắn sẽ phản ứng như thế. Ông buông bút trong tay, đem văn kiện trước mặt tạm thời để sang một bên, sau đó để hai tay trên mặt bàn, đặt cằm lên mười ngón tay đang đan vào nhau, có chút dăm chiêu nhìn thẳng hắn.

“Ta cũng không có ý tứ này, nhưng thật ra suy nghĩ của cháu đã thay đổi rồi?” Hắn hỏi trực tiếp, hai mắt lợi hại quan sát biểu tình trên mặt hắn.

“Suy nghĩ gì cơ?”

“Ta nhớ rõ cháu không bao giờ biện hộ cho cô ta? Đối với việc này này cháu đã thay đổi rồi sao?”

Vệ Ốc Khốc nháy mắt ngậm chặt miệng, không nói một câu.

“Xem ra cháu vẫn còn khăng khăng một mực.” cục trưởng William thở dài nói

Hắn như trước bảo trì trầm mặc.

“Sau hai ngày cháu đi làm trở lại, cô ta có hành động gì không?” cục trưởng William hỏi.

Biết chính mình trốn không thoát, trốn không thoát thì hắn chỉ có thể ra lệnh cho bản thân dùng tinh thần phá án để đối diện với sự việc, không được tạo ra bất kì sơ hở gì.

Nghĩ cũng buồn cười, bởi vì giờ phút này hắn là người bị tình nghi đối mặt là cậu hắn, cục trưởng của hắn, thủ trưởng của hắn, và hắn phải dùng tinh thần phá án để đối mặt với ông, thật sự là rất buồn cười!

“Cũng là không có phản ứng như trước, vẫn giống như thời điểm cháu còn ở nhà, vẫn ở nhà giặt quần áo, nấu cơm, làm việc nhà.” Hắn bình tĩnh trả lời.

“Không có dấu hiệu gì là muốn chạy trốn sao?”

“Không có.”

“Cháu không có ở nhà, cháu làm thế nào biết không có?”

“Cục trưởng! Cậu đã quên cô ta mất đi trí nhớ, căn bản không chỗ để đi sao?”

“Có lẽ cô ta đã khôi phục trí nhớ.”

“Nếu khôi phục, cô ấy làm sao còn tiếp tục ở lại, cháu không có trói chặt tay chân cô ấy, cũng không phải người giám sát cô ấy.”

“Cháu không có, nhưng ta có.”

“Cái gì?” Vệ Ốc Khốc không tin được mở to hai mắt,

“Cậu nói cậu có sao?”

“Đúng, ta có.”

Hắn khiếp sợ không biết nên nói cái gì, hắn không nghĩ tới cậu hắn lại làm việc này. Chẳng lẽ ông không tín nhiệm hắn, cho rằng hắn lại để tội phạm lên trốn mất sao? Nếu thật sự là như vậy, vì sao còn muốn đem Tiểu Khiết giao cho hắn, còn đối hắn nói đây là cái gì nhiệm vụ bí mật? Hắn có cảm giác bị phản bội.

“Bắt đầu từ lúc nào vậy? Cậu ngay từ đầu đã phái người giám thị chúng tôi sao?” Hắn nén lửa giận, trầm giọng hỏi.

“Cháu lúc ấy bị thương chưa lành, ta phải làm thế để phòng ngừa.”

” Để phòng ngừa? Cháu bị thương chưa lành cũng không phải chuyện to tát, nếu cậu ngay từ đầu đã nhờ năng lực của cháu, cần gì phải đem người giao cho cháu?” Hắn nói.

“Ta chính là vì tin tưởng nên mới đưa người giao cho cháu, về phần phái người giám thị, có một nửa mục đích là vì phải bảo vệ cháu.”

“Bảo vệ cháu?” Vệ Ốc Khốc không khỏi cười lạnh.

“Trừ bỏ việc không tín nhiệm cháu ra, cậu hiện tại còn làm nhục cháu nữa.”

“Làm nhục?”

“Ở trong mắt cậu, cháu ngay cả năng lực tự bảo vệ bản thân cũng không có, cho nên cậu mới phải phái người bảo hộ cháu, không phải sao?”

“Ốc Khốc” William cục trưởng đột nhiên mặt nhăn mày, mở miệng định giải thích nhưng lại bị sự phẫn nộ của hắn đánh gãy.

“Đủ rồi, hiện tại cháu không muốn nghe cậu giải thích.” Nói xong, hắn lập tức đứng dậy khỏi ghế, phẫn nộ xoay người, cũng không quay đầu lại rời khỏi phòng.

Cậu đã âm thầm phái người giám thị hắn, Vệ Ốc Khốc đối với chuyện này ngoại trừ khó có thể tin được, còn có tâm ý hoảng loạn.

Hắn cũng không biết vì sao mình lại có phản ứng như vậy, có lẽ là bởi vì hắn có tật giật mình, lo lắng mình nói dối sẽ bị vạch trần, nhưng là hắn lại biết sự thật cũng không phải đơn giản chỉ là như vậy, bởi vì nếu đơn giản như vậy, tâm ý của hắn sẽ hoảng loạn như vậy.

Tâm hoảng ý loạn? Hắn rốt cuộc đang hoảng cái gì, loạn cái gì, vì sao sau khi hắn biết cậu phái người giám sát năng, hắn lại có phản ứng bồn chồn?

Hắn là lo lắng năng chạy trốn, cuối cùng lại bị người giám sát bắt được mà bắt giam? Bởi vì nếu năng thực sự như những gì hắn đang nghĩ, hắn cũng sẽ không thể tìm thấy lý do gì có thể giúp năng thoát tội.

Thoát tội?

Hắn bị ý nghĩ của chính mình làm cả chấn động, cả người đều ngây dại.

Hắn không có khả năng thật sự là nghĩ tới phải giúp năng thoát tội? Không có khả năng, hắn làm sao có thể làm chuyện phản bội pháp luật, phản bội chính nghĩa, ý tưởng công lý ở đâu, không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!

Nhưng là nếu, nếu không thể, hấn vì sao lại đem giấu chuyện nàng đã khôi phục trí nhớ? Vì sao lại vì nàng mà nói dối? Lại vì nàng mà lo lắng?

Đáng giận!

Đáng chết!

Cho dù hấn phủ nhận, nhưng sự thật vẫn là sự thật, hấn thật là muốn giúp nàng thoát tội, không nghĩ đến việc nàng bị giam trong tù, để nàng sống trong nhà giam.

Hấn không biết vì sao mình lại miệt mài suy nghĩ chuyện muốn giúp nàng thoát tội, bởi vì ý niệm mà làm cho hấn toàn thân chóng vánh.

Hiện tại hấn rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ, làm như thế nào?

Bỏ qua cái sai phía trước, hấn liền có thể dừng lại trước bờ vực, tiếp tục làm một cảnh kiêu hấn tương thiết diện vô tư, nhưng là

“Chết tiệt.”

Bởi vì hấn phát hiện chính mình tâm tình vẫn như vậy, hơn nữa một chút dấu hiệu dao động đều không có.

Hết thấy chuyện này rốt cuộc là chuyện gì đây? Hấn phần nộ lại bất đắc dĩ, hoàn toàn không biết trong lòng chính mình từ bao giờ hướng về cô.

Là từ khi nàng chăm sóc vết thương cho hấn, hay từ khi nàng băng bó cho hấn?

Từ khi nàng nghĩ hấn muốn đuổi nàng, người vì một chuyện nhỏ nhất mà khóc?

Hay là ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, biểu tình do dự không biết phải làm sao đứng ở trước nhà hấn mà bắt đầu?

Đáng chết, thật sự là đáng chết! Hấn chưa từng nghĩ tới chính mình lại có một ngày có lòng dạ đàn bà như thế này.

Hấn nên làm gì với nàng đây?

Hấn thật sự nên bình tĩnh, cẩn thận suy nghĩ kĩ càng.

Lâm Tuyết Nhan ngồi một mình ở trong phòng khách, bởi vì nàng không có gì việc để làm, phòng trong phòng ngoài đều không còn có việc gì để làm qua một tuần đều đã bị nàng làm xong, nàng thậm chí còn lau dọn cả bụi ở trong nhà kho, đem những thứ không có hình dáng ở sân tạo hình lại, như vậy có thể thấy được một tuần qua nàng có bao nhiêu nhàm chán.

Kỳ thật nàng cũng không phải thật nhàm chán, chỉ là không muốn mình có thời gian rảnh rỗi để suy nghĩ mà thôi.

Hấn đã một tuần không về nhà, tuy rằng cũng có gọi điện nói không trở về, nhưng là mỗi lần đều ngắn gọn không vượt qua mười giây, hơn nữa giọng điệu lạnh nhạt, khác lạ, giống như muốn cùng nàng bảo trì khoảng cách.

Hấn cũng không phải bận rộn thật sự, mà là cố ý trốn tránh nàng.

Hấn là không phải đã phát hiện? Phát hiện nàng đêm đó nói tất cả đều là lời nói thật, phát hiện nàng đã phát sinh tình cảm khác thường với hấn !

Rốt cuộc là bắt đầu từ đâu, nàng nhìn thấy hấn bị thương đổ máu mà đau lòng, có cảm giác không đành lòng ? Nàng rõ ràng nhớ rõ lúc trước lần đầu tiên giúp hấn xử lí vết thương, nàng đối với hấn chỉ có bội phục mà thôi, vì sao mới có một tháng, nàng đã yêu hấn, càng ngày càng yêu hấn.

Một tội phạm yêu một cảnh sát, việc này không nghĩ ngờ gì nữa chính là thiêu thân lao đầu vào lửa, không chỉ có là chấp nhận cái chết, mà còn là cái chết không toàn thây.

Kỳ thật nàng cũng không sợ hãi, bởi vì ở cùng nhau hơn một tháng, nàng căn bản đã nghĩ đến việc biến mất khỏi thế giới này.

Một mạng đổi một mạng, đây căn bản là chuyện phải làm, hắn đã cứu nàng một mạng, nàng cũng nên đem mạng này dâng tận tay cho hắn.

Nghĩ như vậy, nàng cười nụ cười thản nhiên, cảm thấy như vậy cũng không có gì không tốt.

Ánh sáng bên ngoài dần dần chuyển tối dần, biểu hiện một ngày sắp trôi qua.

Không biết hắn hôm nay có thể hay không trở về? Nàng vẫn là nên tiếp tục như vậy? Nếu như hắn thật sự khó xử như lời hắn nói, có lẽ nàng nên tìm một cơ hội chủ động nói hắn nàng muốn chuyển ra ngoài.

Dù sao nàng chỉ cần hắn vẫn tiếp tục giám sát khi ở nơi mới là được, hai người bọn họ cũng không nhất định phải ở cùng nhau dưới một mái nhà, không phải sao?

Càng nghĩ càng cảm thấy đó là phương pháp tốt nhất, dù sao nơi này cũng là nhà hắn, nàng là người ngoài cũng không thể cứ ở đây mãi?

Lại khẳng định một chút, nàng đứng dậy nói:

“Trước sửa sang lại hành lý cho tốt đã.”

Thật tốt quá, nàng rốt cục tìm được chuyện có thể làm.

6. Chương 6

Khi Vệ Ốc Khốc lái xe về nhà đã là 11 giờ đêm, hắn cho xe vào gara khi, cũng không nghĩ rằng hắn liên tục một tuần không trở về nhà, không biết ở nhà có cái gì thay đổi cho đến hắn xuống xe đi qua đình viện hướng cánh cửa, nhìn đèn chiếu lên trên bóng cây, phát hiện chính sân vườn của nhà mình có sự thay đổi.

images

images

Vệ Ốc Khốc kinh ngạc nhìn nàng, bị phản ứng của nàng làm hoảng sợ. Hắn cất bật lửa, hay tay trong bóng tối, định nắm lấy tay nàng, ngăn cản nàng tay đang loạn xạ.

” Tiểu Khiết! Tiểu Khiết! Tiểu Khiết!” Hắn kêu lớn tiếng gọi nàng ba lượt

” Em nghe thấy anh nói chuyện không ?Anh là Vệ Ốc Khốc, Vệ Ốc Khốc. Nghe thấy không ?”

Nàng cũng không trả lời hắn, nhưng hắn thấy nàng dần dần vững vàng xuống ,hơi thở dịu lại biết nàng nghe thấy.Thấy nàng tỉnh táo lại, hắn lập tức buông tay nàng ra, dù sao nam nữ thụ thụ bất thân. Nhưng vừa buông tay thì nàng lại nắm chặt cánh tay hắn, không chịu buông. Hắn trong bóng đêm nhẩn nháy.

” Em làm sao vậy, gặp ác mộng sao?” Hắn ôn nhu hỏi, biết sự tình tuyệt không đơn giản là ác mộng.

” Vâng.”

Nghe nàng ngắn gọn trả lời biết nàng không muốn nhiều lời, nhưng hắn lại muốn biết cái gì đó?

” Là ác mộng ?, em có thể kể cho anh nghe được không ?” Hắn quan tâm hỏi.

Nàng trầm mặc hồi lâu hắn nghĩ nàng sẽ không nói,đột nhiên nhẹ giọng mở miệng nói

” Có gián, và con chuột nữa.” Nàng nói ra này bốn chữ này, thân thể lại run rẩy.

Con gián? Con chuột? Đây là Vệ Ốc Khốc không nghĩ mình nghe được câu trả lời như vậy.

” Anh bây giờ mới biết em sợ gián, và chuột.” Hắn kinh ngạc nói, nghĩ đến hành động kì quái của nàng.

” Em mơ thấy chúng nó chạy đến trên người em sao?”

Nàng run run không có trả lời hai tay nắm hắt chặt thêm. Hắt lại càng muốn biết rõ nguyên nhân tại sao nàng lại khiếp sợ đến nhường này. Nhưng trời sắp sáng rồi...

" Đến đây, nằm xuống, anh giúp em đắp chăn. Tuy rằng bây giờ là đầu thu, nhưng em ngồi ở đó lâu như vậy sẽ bị cảm mạo." Hắt ôn nhu nói, sau đó hơi chút dùng sức đem nàng lên giường...

" Không !" Nàng lập tức cả kinh kêu lên, hai tay trong bóng đêm nháy mắt lại bắt lấy tay hắt.

" Tiểu Khiết?" Nàng phản ứng dị làm cho hắt thấy lạ.

" Đừng đi, ở đây với em!" Nàng giọng nói đầy hoảng sợ cầu xin.

Thấy vậy, hắt rất kinh ngạc.

" Tiểu Khiết?" Nàng có biết mình đang nói cái gì không ? Ở đây ?

" Em sợ bóng tối." Tay nàng nắm chặt hắt, run run cầu xin, sau đó chậm rãi mở miệng

" Khi ở trong tổ chức lý, nếu đứa nhỏ đó nếu không đạt yêu cầu sẽ bị giam vào 1 căn hầm tối xử phạt. Đó là một nơi không có ánh sáng, chỉ có chuột cùng gián chung quanh tối tăm, bẩn thỉu. Em bị nhốt ở đó. Có một lần em bị nhốt tại nơi đó đã lâu, rất mệt mỏi, bất tri bất giác ngồi xuống ngủ, sau đó chúng nó liền đi đến cắn em, em không ngừng thét chói tai, không ngừng kêu gào, vậy àm bọn gián đó, chuột đó cứ bám lấy em, em không thể thoát khỏi chúng. "

" Thôi, em đừng nữa nói." Giọng nói nàng run run , sợ hãi làm cho hắt không đành lòng.

" Em biết, có người từng bị nhốt ở đó cho đến chết, em nghĩ mình bị nhốt ở đây... có lẽ cũng sẽ.... Đó như là một cơn ác mộng....."

" Em khi đó mấy tuổi?"

Nàng trầm mặc một hồi lâu, giống như đang suy nghĩ tìm kiếm đáp án.

" Sáu hay bảy tuổi thì phải, em không nhớ rõ." Nàng rốt cục mở miệng trả lời

" Em chỉ nhớ mãi cho đến em 13 tuổi tổ chức phát hiện em có khả năng đặc biệt, mới không nhốt em nữa ."

" Là gì?"

" Em có khả năng với những máy móc nhỏ, tháo lắp camera, máy theo dõi, nghe trộm....

Cho nên nàng mới nói với hắt không tự tay giết người nhưng lại hại chết rất nhiều người. Nàng chỉ có cái danh sát thủ....

" Cha mẹ của em đâu?" Hắt nhẹ giọng hỏi.

" Không biết. Em cũng không biết họ ở đâu ?"

Giọng nói của nàng có chút tiếng nuối, trống rỗng vô hồn.

" Em chưa từng nghĩ cách chạy trốn khỏi cái tổ chức này sao?"

" Bỏ chạy chỗ nào?" Nàng tựa hồ cười nhạo một tiếng

" Em đã nhìn thấy rất nhiều cái xác của những người chạy trốn không thành, nhìn thế làm gì còn ai có đủ dũng cảm để bỏ chạy. Nhưng em có thể tránh bom"

Vệ Ốc nghe vậy, lông tơ dựng đứng. hắt thấy 2 cái xương sườn của mình đang lên tiếng

" Em tránh được?" Hắt lấy thanh âm áp lực hỏi.

" Đúng vậy."

" Nhưng họ không đến giết em diệt khẩu."

" Bởi vì có người đã cứu em, hắt nói chỉ cần sống sẽ có hy vọng."

" Hắt? Đây là nguyên nhân em bảo vệ, không nói ra ?"

” Hấn, bọn họ.” Nàng đã muốn không nhớ rõ chính mình đã được cứu vài lần, chỉ biết là

” Tuy rằng bọn họ không phải người tốt, nhưng đối ta mà nói thì không hẳn là người xấu.”

Vệ Ốc Khốc đột nhiên trầm mặc, nguyên lai đây mới là lí do nàng kiên trì không. Không phải ý nghĩ phản bội tổ chức, mà là không nghĩ liên lụy những người đã cứu mình.

” Em có từng nghĩ tới, nếu tổ chức kia tan rã mới là cứu bọn họ không?” Hấn trong bóng đêm thông thả nói.

Nàng trầm mặc không có lên tiếng trả lời.

” Tiểu Khiết?”

” Không nên ép em.”

” Anh cũng không phải đang ép em, chính là hy vọng em có thể đổi góc độ suy nghĩ một chút mà thôi.” Hấn lấy trầm thấp ôn hòa nói

” Có lẽ bọn họ và em đều giống nhau cũng không muốn giết người, mà là bắt đắc dĩ, bị ép. Em là người duy nhất cho bọn họ thoát ly khỏi đau khổ, chỉ cần giúp đỡ cảnh sát “

” Không được!” Nàng đột nhiên lớn tiếng kêu lên, như là tự nhắc nhở chính mình tuyệt đối không thể bị hấn thuyết phục.

” Tiểu Khiết, chỉ cần em giúp cảnh sát là có thể lập công chuộc tội ” Vệ Ốc Khốc không buông tay tiếp tục.

” Anh muốn tôi bán bạn cầu vinh?” Nàng lại lần nữa cắt lời hấn, thanh âm tràn ngập khiếp sợ cùng khó có thể tin, tay đang nắm tay hấn, buông ra.

” không phải bán bạn cầu vinh.” Lúc này hấn đổi giọng gắt gao bắt lấy tay nàng.

” Lợi dụng người khác đổi lấy tự do chính mình không phải bán bạn cầu vinh, là cái gì?” Nàng trong bóng đêm dùng sức bỏ tay hấn ra, nhưng hấn cũng không buông tay, ngược lại đem nàng siết chặt.

” Hảo, cho dù đây là bán bạn cầu vinh lại thì như thế nào, là em nói, bọn họ không phải người tốt!” Hấn lấy nhấn nại nói, không hiểu chính nàng đều khó bảo toàn mạng sống, vì sao còn suy nghĩ cho người khác, hơn nữa đó là những người xấu

” Nhưng bọn hấn cũng là bằng hữu của tôi!”

” Em không có bạn bè khác sao ? “

Nàng bỗng nhiên phát ra một tiếng tự giễu cười nhạo.

” Xin hỏi một cái tội ác tày trời, ai hội nguyện ý trở thành bạn tôi, hay người thân của tôi “

” Anh!” Hấn kích động lớn tiếng đáp, lập tức ý thức được chính mình quá mức kích động, vội vàng sửa lấy bình tĩnh nói:

” Anh đồng ý, cho dù em có phạm tội ác tày trời đi chăng nữa.”

Trong phòng im ắng. Vệ Ốc Khốc có chút ảo não, không biết chính mình nói cái gì. Tuy rằng hấn biết mình chính là ăn ngay nói thật mà thôi, nhưng sao hấn lại nóng vội như vậy, thật là bất đồng mà. Thấy mình vẫn nắm tay của nàng, hấn buông ra, đứng lên

” Đừng đi.” Nàng mở miệng kêu lên.

” Anh đi ra bên ngoài lấy đèn pin.” Hấn trấn an nàng nói, nhưng mới quay người lại liền nghe thấy tiếng nàng nhảy xuống giường, tiếp theo liền cảm giác được nàng từ phía sau gắt gao ôm lấy hấn.

” Xin anh đừng đi !!!”

Hấn nhất thời cả người cứng ngắc, đầu trống rỗng.

” Đừng đi.” Nàng còn nói lại một lần.

Hắn cảm giác được nàng từ phía sau ôm lấy ngực hắn, rồi 2 tay đặt lên vai hắn.

” Tiểu, Tiểu Khiết?” Hắn đột nhiên cảm thấy miệng lưỡi khô đắng lên.

” Lời anh vừa mới nói là thật sao?” Nàng mở miệng nhỏ giọng hỏi.

” Cái gì?” Hắn đầu vẫn là trống rỗng, tự hỏi. Nàng dựa vào hắn quá gần, hắn có thể cảm giác được khi nàng thở, hơi thở ấm áp làm hắn buông lỏng phòng vệ

” Anh vừa mới nói cho em làm người thân, là bạn bè của anh, là thật sao?”

Hắn liếc mình đang tập trung, không biết nàng đang nói cái gì.

” Đường nhiên là thật.” Hắn trả lời nàng, thanh âm trầm thấp khàn khàn.

Hắn thấy giọng nói mình đã khác, còn tim hắn nữa, đập dì thường, cả người nóng lên, hắn thấy không ổn rồi.

” Tiểu Khiết.....”

Hắn định thần, thử suy nghĩ nói nàng cái gì đó, tỷ như bọn họ có thể hay không quá gần nhau ? Hoặc là tay nàng có thể buông hắn ra không ? Nhưng hắn chẳng kịp nói gì, nàng đã hôn hắn.

Vệ Ốc Khốc khiếp sợ, đầu hỗn loạn.

” Em đang làm gì vậy ?” Hắn tách nàng ra, nghiêm khắc hỏi.

Xung quanh tối quá, nên hắn không nhìn rõ biểu tình của nàng là gì, chỉ thấy mạch máu của hắn đang chảy rất bất thường, tim hắn đập rất nhanh. Trời ạ hắn không thể ở trong này được, rất khó chịu.... Tâm trí hoảng loạn, hắn đi, tìm hướng cửa nhưng vẫn nghe thấy tiếng khóc, làm cho hắn không đành lòng đứng lại

” Không cần đi.....”

Giọng nói của nàng giống như rất bi thương thống khổ, nói rất nhỏ nhưng càng làm cho lòng người đau, không đành lòng.

Vệ Ốc Khốc 2 chân không thể đi nổi. Cơ thể phản ứng, nhưng lí trí thét vào tai hắn. thúc giục nên nhanh rời khỏi nơi này, nếu không sẽ hối hận. Nhưng 2 chân hắn lại chạy đến bên nàng, ôm nàng vào lòng như giữ 1 bảo bối. 2 người bọn họ ôm hơi ấm của nhau cả đêm. Trong lòng thực ấm áp, rất ấm.

Hắn rút cục chính mình thừa nhận, hắn đối của nàng không hẳn là cảm tình, cũng không phải thương hại, hắn đã muốn yêu thương nàng.

Cốc....cốc....

” Mời vào.”

Cửa mở ra, William cục trưởng đang ngồi ở bàn làm việc ngẩng đầu lên, chỉ thấy Vệ Ốc vẻ mặt nghiêm túc tiêu sái đứng đó. Hắn đứng ở cạnh cửa nhìn ông, trong mắt như đã có quyết định của mình.

” Có chuyện gì?” Hắn hỏi nói, trong lòng lại tràn ngập tò mò, hắn rất ít khi nhìn thấy cháu lộ ra vẻ mặt thận trọng này.

” Cháu nghĩ muốn nói chuyện với cậu về chuyện của Tiểu Khiết.”

” Tiểu Khiết?” William cục trưởng sững sốt, nhíu mày.

” Đúng rồi, ta nhớ ra rồi, là nữ nhân bị tình nghi kia đó hả ? .”

” Cô không phải người bị tình nghi.”

” Như vậy chính là tội phạm sao ? ” William cục trưởng cứng rắn nói. Thì ra nó muốn nói là chuyện này.

Vệ Ốc Khốc nháy mắt cắn chặt răng, sau đó bức chính mình tỉnh táo lại.

” Đã qua hai tháng, nhưng là nàng ngay cả một chút dấu hiệu khôi phục trí nhớ đều không có, cách sống cũng rất tầm thường nếu có thể, ta hy vọng về chuyện của nàng có thể như vậy quên đi, để cho nàng như vậy bình tĩnh sống cả đời.” Hấn còn thật sự nhìn hấn nói.

” Vậy ta phải nói như nào với những người bị cô ta giết hại ? ” William cực trường mặt không thay đổi nói.

” Cô ấy không có giết người .” Hấn giọng chắc nịch nói, phản bác cậu muốn gán tội cho người khác.

” Cháu làm sao mà biết nàng không phải ?”

” Ở chung 2 tháng, bản tính của nàng thiện lương nên...”

” Bản tính thiện lương nhân thì nhất định sẽ không phạm pháp sao?” William cực trường hỏi hấn.

” Cô sẽ không!”

” Vậy cháu muốn giải thích như thế nào khi đó cô ta mang theo súng ống đạn dược xuất hiện ở ở đó ?”

Vệ Ốc Khốc đột nhiên cảm thấy khó thở , á khẩu không trả lời được.

Nhìn hấn, William cực trường phát ra một tiếng thở dài.

” Ốc Khốc, cháu làm cho ta thực thất vọng, nếu cháu còn nghĩ như vậy, không còn cách nào khác ta sẽ phái người khác thực hiện nhiệm vụ này. “

” Tự hỏi mình ư ?” Vệ Ốc Khốc nhìn hấn, nhin không được cười nhạo .

” Trên thực tế cậu đã sớm làm như vậy, không phải sao? Không phiền toái cực trường đại nhân đón đầu phía trước hay sao, muốn đổi bảo mẫu?”

Hấn giọng điệu châm chọc làm cho William cực trường nhíu mày.

” Ta còn chưa quyết định thay đổi người tiếp nhận nhiệm vụ này.”

” Dù sao chuyện này sẽ gây ra sớm hay muộn mà thôi, không phải sao?” Hấn không chút cảm kích nói, sau đó đi ra cửa, cũng không thèm quay đầu lại.

Vệ Ốc Khốc trầm mặt đi ra ngoài cực cảnh sát, cầm điện thoại, nhấn 1 dãy số.

” Là tôi. Có thể giúp tôi 1 chuyện này được không ? ...Hảo... ta đã biết. Buổi tối gặp ở chỗ cũ.”

Tắt điện thoại, hấn nhìn tư lự suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn trời, những ánh mây cao kia...Rốt cục, hấn vẫn là phải tiễn nàng ấy đi.

Hấn đương nhiên biết mình làm như vậy sẽ có hậu quả gì, nhưng là cho dù hấn sẽ bị cách chức, thậm chí bị tòa án hỏi thăm, bị kết tội, hấn vẫn là không có cách nào trợ mắt nhìn nàng bị vào nhà giam không có lối về. Nàng rất sợ tối, nếu bị giam như vậy nàng sao chịu nổi ?

Sai lầm của hấn là yêu thương nàng, nhưng hấn không hối hận. Nàng đáng giá !

Tuy rằng nàng từng đã làm sai nhiều chuyện, nhưng tất cả đều là bất đắc dĩ không thể trách nàng, hơn nữa quan trọng nhất là nàng cũng không có trực tiếp giết người, cũng không có ý niệm hại người trong đầu. Một khi đã như vậy, vì sao phải bắt nàng cúi đầu nhận tội, nhận hình phạt ?

Cho nên, hấn nhất định phải cứu nàng, nhất định phải đem nàng bình an đi khỏi nơi này, nhất định!

7. Chương 7

Nghe thấy thanh âm khóa mở, Lâm Tuyết Nhan quay đầu nhìn về phía cửa lớn, có vẻ mặt một chút hạnh phúc mỉm cười, giống như là vợ chồng son, chờ đợi mỗi ngày chồng đi làm về, còn mình vui vẻ ra cửa đón.

Cửa mở ra, Vệ Ốc Khốc nét mặt có sự mệt mỏi đi vào trong phòng mắt thấy nàng, tự nhiên mỉm cười!

images

images

images

images

images

images

images

images

images

Viên Diệp là bạn của hần? Nếu muốn nàng cũng không thể tin nước Mĩ rộng lớn như vậy lại có 1 nam nhân nói ra 3 chữ Vệ Ốc Khốc. Biết mình, thậm chí còn nói cho con gái của mình là nữ nhi của Vệ Ốc Khốc, vậy là sao ?

Lưu Dư theo như lời nói Viên Diệp tuyệt đối không có sai. Nhưng vấn đề là, thế giới sẽ có khéo như vậy ư ?

Viên Diệp là bạn tốt hần, lại chạy từ nước Mĩ xa xôi tới Đài Loan này, cùng với Tinh Vu Hiểu yêu mến nhau, lại đem về tin tức của nàng cho hần nghe hết thấy. Nay hết thấy rốt cuộc nói từ đâu ?

Nàng còn tưởng rằng sẽ không bao giờ nghe thấy tên của hần, sẽ không gặp lại hần, không nghĩ tới.....Là duyên phận sao? Nếu đây là cái gọi là duyên phận, hai người bọn họ duyên phận thật đúng nghiệp duyên.

Hần cùng Tô San đã kết hôn sao ? Lâm Tuyết Nhan không thể ngăn chính mình suy nghĩ tới chuyện này, nhớ ngày đó hần là vì Tô San mới bỏ đi nàng, hai người bọn họ hần là đã kết hôn. Nói thật nàng cũng không hận hần, nhưng là có oán một chút. Hần nói đó là bữa cơm chia tay, muốn nàng đi siêu thị nhưng lại an bài người đánh nàng hôn mê, sau đó âm thầm đưa nàng sang Mỹ, chỉ cho nàng 1 phong thư

Trong thư hần nói đây là phương pháp tốt nhất cho nàng, chỉ có thể dùng phương thức này đem nàng đi. Hần nói, tình yêu tuy rằng không có vị thứ tự trước hay sau, nhưng là cùng Tô San nhiều năm tình cảm, cũng không thể như vậy dễ dàng có thể dứt bỏ, cho nên đành phải thực xin lỗi nàng. Hy vọng nàng hận hần, có thể quên hần. Hần nói, hần thực xin lỗi nàng, duy nhất chỉ có thể đem sức mình bồi thường cho nàng tự do. Còn đe dọa hần làm như vậy là phạm pháp, nhưng hần sẽ tự thứ chờ phán xử. Cuối cùng, hần muốn nàng hảo hảo sống sót.

Hần nói rất đơn giản, không có bằng hữu, không có người thân, không biết đây là đâu, chẳng biết đi đâu, nàng phải như thế nào hảo hảo sống sót ? Lơ đãng bị người ta đưa sang Canada, có tiền mà lại không biết nên đi nơi nào. Ở Canada là cái xác không hồn lưu lạc, thành linh thân thể không khoẻ, mới cho nàng phát hiện chính mình có thai. Nàng vẫn hy vọng chính mình có thể có người nhà, không nghĩ tới nàng chờ mong người nhà thế nhưng lại ở trong cơ thể của nàng. Đột nhiên khi nghe lời nói bác sĩ mình có mang, nàng khiếp sợ nói không ra lời, nước mắt cũng không nhận được chảy xuống. Nàng không hề nghĩ mình lại có thai, ông trời đã mang tặng cho nàng 1 bảo bối, cảm động khóc lớn.

Thầy thuốc nói con gái lớn lên sẽ lập gia đình, sẽ có vợ chồng, con cái. Nhưng biết nàng là cô nhi, chưa kết hôn mà có con, 2 người bọn họ cứ mang nàng, làm cho nàng lần đầu cảm thấy hơi ấm của 1 gia đình. Hia vợ chồng bác sĩ điều khiển khá giả, 2 vợ chồng đã già con cái muốn phụng dưỡng bọn họ chuyển về thành phố, nàng không thể theo, nên phải rời đi.

Nửa năm kế tiếp, nàng cũng Tiểu Khiết ở qua nhiều nơi bao gồm Nhật Bản, Hongkong, Mỹ 1 thời gian, cuối cùng lựa chọn ở Đài Loan đặt chân.

Nàng sở dĩ lựa chọn Đài Loan, trừ bỏ bởi vì nước này cũng dùng tiếng Trung,

Và Tiểu Khiết thấy thích nơi này, địa phương này nhiều người tốt, nên nhanh chóng thích ứng. Tiểu Khiết, vì nữ như bảo bối, bởi vì có sự tồn tại của nó nàng mới có dũng khí sống đến bây giờ. Họ nói con giống nàng

như đúc. Kỳ thật mọi người đều sai, bởi vì Tiểu Khiết màu da hoàn toàn giống hần, tóc xoăn tự nhiên cũng giống hần, hơn nữa ngón tay ngón chân dài nhỏ nhìn càng giống hần. Nàng có thể như hần mong muốn không hận hần, nhưng không cách nào như hần mong muốn là quên hần. Nữ nhi của nàng sau khi sinh hạ, nàng lại lấy tên Tiểu Khiết đặt cho nó

Lưu Dư nói cho nàng Vệ Ốc Khốc đến Đài Loan lần này có hai mục đích, trừ bỏ tới tham gia hôn lễ bằng hữu, còn một mục đích khác chính là vì nàng mà đến.

Vì nàng mà đến?

Hần là vì xem nàng là bạn bè mà đến, vẫn là vì muốn xem nàng ngoài ý muốn vì hần sinh hạ nữ nhi mà đến, hay là mục đích chính là đến xác định nàng vẫn hảo hảo sống? Dù sao nàng từng đáp ứng quá hần. Sự tình này đã cách đây 4 năm rồi, không nghĩ tình huống bọn họ có thể gặp lại, lại có thêm 1 Tiểu Khiết. Không biết Tô San có thể hay không cùng hần đến nếu Tô San cũng đến, nàng nên đối mặt với vợ chồng họ như thế nào ?

Thật may là nàng không có cho Tiểu Khiết xem hình của cha nó, nhưng Khuê đại ca 1 năm nay vẫn hỏi, sẽ không buông tha hỏi cha của nó là ai ? Nhìn vẻ mặt cười meo meo của nàng tràn ngập sát khí. Nếu thực Khuê đại ca biết Tiểu Khiết là con của cảnh sát kia, trời biết sẽ phát sinh chuyện gì. Ai ! chỉ liên tưởng nàng cũng thấy thực đau đầu!

Lâm Tuyết Nhan, hần chưa từng nghĩ nghe từ trong miệng người khác cái tên này. Tên này, hần là chỉ có hần biết mà thôi, không phải sao? Không phải là 1 người có tên giống thôi chứ? Vừa mới nghe thấy Viên Diệp nhắc tới tên này lúc đó hần trừ bỏ ngạc nhiên ngoài mặt, nhưng trong đầu vẫn thắc mắc nàng lại có thể ở Đài Loan sao? Nhưng khi nghe Viên Diệp nhắc đến tên Tiểu Khiết, hần liền ngậy ra như phồng.

Lâm Tuyết Nhan?

Tiểu Khiết?

Một cái trùng hợp không thể phủ nhận, nhưng là hai cái trùng hợp hần hồ nghi, thế giới này lại có sự trùng hợp ấy ư ? Không để ý bạn tốt ánh mắt hoài nghi, thêm phản ứng ngạc nhiên. Cùng Viên Diệp nói chuyện cả buổi tối, hần không ngừng nói về nhà trọ 8 tầng, về Lâm Tuyết Nhan và con gái của nàng, hần đã làm cha!!!!

Viên Diệp cười nhạo hần, nói hần không có nghĩa khí, nhưng hần thật không nghĩ tới có thể còn cơ hội gặp lại nàng

Tiểu Khiết!

Tận sâu trong đáy lòng, hần không thể quên đi hình bóng nàng, cho dù gặp nhiều nữ nhân khác, cũng không quên được nàng. Năm ấy đem nàng đi, hần đồng ý yêu cầu của Tô San cùng nàng một lần nữa bắt đầu, nhưng không đến một tháng, Tô San liền đề lại hành lý rời hần đi, vì nàng phát hiện trong tim hần đã có 1 bóng hình khác, hần không yêu thương nàng!

Trái tim hần không ở đây ?

Nàng nói vậy hần thấy thật khó hiểu, hần vẫn đi làm như bình thường, vẫn sống bình thường, sao cô ấy lại nói như vậy ?

Thẳng cho đến khi bạn bè chế nhạo hần đối nữ nhân vô tình, nói hần căn bản là không có tim , hần mới phát hiện Tô San nói đúng, tim hần xác thực đã không ở trên người. Tim của hần đã sớm rời đi cùng buổi sáng hôm đó, đi cùng nàng. Hần chưa từng nghĩ mình sẽ đem tim trở lại, bởi vì hần không thể thấy được nàng, nhưng vẫn có thể nhớ nhung nàng. Nhưng cách mấy năm, từ bạn tốt lại nói tin tức của nàng, đem duyên phận gián đoạn của bọn họ lại lần nữa tiếp diễn.

Tiểu Khiết, trái tim của hần.

Lần này nhất định phải đem nó trở về, hần thề, đời này tuyệt đối sẽ hảo hảo bảo vệ nàng, tuyệt sẽ không để nàng rời hần đi nửa bước.

Hần ! Vệ Ốc Khốc thề với trời, hần sẽ yêu nàng cả đời....

8. Chương 8

Loạn...loạn rồi...

Hôm nay mới sáng sớm, nhà trọ 8 tầng náo nhiệt, bởi vì hôm nay là ngày Viên Diệp cùng Tỉnh Vu Hiểu kết hôn.

Pháo nổ rầm rộ, chờ chú rể đón cô dâu!

1 đoàn xe đen 1 hoành tráng sắp dài cả con phố, nhưng bóng dáng tuần tú như tụ hội ở nơi đây, cũng là cho tâm tình của không ít chị em sáng lên, chỉ thiếu việc hét lên vì sung sướng

Trời ạ, đẹp trai! Đẹp trai quá trời!

Cửa được mở, chiếc xe được kết hoa hồng đi vào ngõ tư, nhìn nó như 1 con tuần mã, đang gióng trống khua chiêng chậm rãi đi tới, cho dù nó cách nhà trọ 8 tầng rất xa, rất xa, sau khi vòng vòng 3 vòng đã quay về nơi tập kết

Còn bên trong này, trong khu nhà 8 tầng này lại đang loạn cả lên

” Vu Hiểu, em làm sao vậy ? Như thế nào ngay cả lễ phục còn chưa mặc ?” Lâm Tuyết Nhan thấy đoàn xe chú rể sắp tới, sắp đi tới cửa nhà rồi, mà vào thấy tân nương vẫn chưa chuẩn bị gì là sao?

” Áo cưới mang đến không phải, bị nhầm, Vu Hi vừa cầm đi đổi, còn chưa có trở về.”

Ở bên trong Vu Hàn bắt đầu dĩ nói.

” Ôi trời ơi, như thế nào lại phát sinh loại sự tình này?”

Nàng cứng họng kêu lên:

” Vậy người trang điểm đâu ? Như thế nào lại để mặt như vậy ra hả trời ? “

” Đi mà hỏi cô ấy !”

Vu Hàn một bộ mặt biểu tình nói.

” Vu Hiểu, mặt người như vậy là sao ? chuyện gì xảy ra?”

Nàng quay đầu nhìn về phía nữ nhân vật chính hôm nay.

” Ta vừa mới bị nôn.”

Tỉnh Vu Hiểu lộ ra vẻ mặt ngưng ngừng biểu tình thề lưỡi nói.

” Nôn ?” Nàng nhất thời tròn hai mắt

” Làm sao vậy, thân thể không thoải mái sao, như thế nào lại bị nôn ? Em buổi sáng ăn cái gì ?”

Nàng nhú mày hỏi về mặt quan tâm.

” Em cái gì cũng chưa ăn.”

Tỉnh Vu Hiểu lắc đầu nói. Vì sợ làm hỏng trang điểm, nàng ngay cả ăn cũng không dám, không nghĩ tới người định không bằng trời định. Haizzzz!

” Cái gì cũng chưa ăn như thế nào lại nôn ?”

Lâm Tuyết Nhan khó hiểu thăm hỏi nàng, sờ vào cái trán ấm.

” Bởi vì ta vừa mới ăn sầu riêng.” Vu Hàn thành linh xảy ra mở miệng. (he he món này ta ko biết món gì,nên nghĩ bà bầu nhạy cảm, ta cho món sầu riêng vì mùi của nó cũng gây ra phản ứng nôn, quá chí lí)

” Chị ăn sầu riêng thì nàng ấy bị nôn có quan hệ gì ?”

Lâm Tuyết Nhan khó hiểu quay đầu xem nàng.

” Em hỏi cô ấy.”

Vu Hàn lại lộ ra vẻ mặt biểu tình nói.

Lâm Tuyết Nhan đi tới đi lui nhìn các nàng lưỡng lự trong chốc lát, rốt cục hỏi:

” Vu Hiểu, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra ? Em đâu có miễn cảm với sầu riêng, không đúng, tỷ nhớ là em còn thích ăn sầu riêng cơ mà.”

Tốt xấu các nàng cũng ở chung gần một năm.

” Ân, cái này..... Em.....”

Tĩnh Vu Hiểu đột nhiên trở nên ấp a ấp úng.

” Người đừng ấp a ấp úng, nếu không thoải mái phải nói trước, hôm nay là ngày đại sự của em, em có biết không ?”

Lâm Tuyết Nhan vẻ mặt chân thật nói.

” Em..... Ân.....”

Nàng vẫn ậm ừ nói không ra phun ra nguyên nhân.

” Để ta đây nói vậy.”

Một bên Vu Hàn rốt cục chịu không được nói

” Nó mang thai.”

” Hả ?”

Lâm Tuyết Nhan ngẩn ngơ, trong khoảng thời gian ngắn phản ứng bất ngờ.

” Vu Hiểu mang thai.”

Vu Hàn thông thả nói lại một lần.

” Mang thai?”

Lâm Tuyết Nhan nhin không được hét to một tiếng

” Nhưng là mới hai tháng trước có Tiểu Uy thôi sao, không phải sao?” Nàng ngạc nhiên nhìn về phía Tĩnh Vu Hiểu.

Tĩnh Vu Hiểu xấu hổ, mặt cúi thấp.

” Thật là.”

Lâm Tuyết Nhan khẽ gọi một tiếng.

” Đúng rồi.”

Vu Hàn cười nói.

” Các chị không cần như vậy, cũng không phải em cố ý muốn có thai, chính là không cẩn thận liền.....”

Nàng thấp đầu, mặt đỏ giải thích.

” Chị nhớ rõ em lần trước hoài Tiểu Uy cũng là không cẩn thận thôi, xem ra căn bản là chưa biết”

Vu Hàn chế nhạo nàng.

Lâm Tuyết Nhan cười khẽ ra tiếng.

” Ai, làm ơn các chị không cần cười em được không?”

Tĩnh Vu Hiểu nhin không được cầu xin tha thứ.

” Được rồi, xem em hôm nay là tân nương tử để lại cho em 1 con đường sống.”

Vu Hàn cười nói tiếp theo nàng đứng lên

” Chị đi xuống tầng năm lấy ít đồ trang điểm giúp em trang điểm lại.”

” Hảo, phiền chị rồi, Vu Hàn tử.”

Nàng gật đầu nói.

” Khách khí cái gì.”

Vu Hàn liếc mắt nhìn nàng một cái, xoay người đi, khi đi qua Lâm Tuyết Nhan đột nhiên dừng lại cước bộ.

” Tiểu Tuyết, em có rảnh không ?”

Nàng hỏi.

” Có nha, muốn em hỗ trợ cái gì sao? “

Lâm Tuyết Nhan gật gật đầu.

” Giúp ta đến sân bay đi tiếp người.”

Vu Hàn nói mà nàng cũng lưỡng lự trước đáp án.

” Cái gì ?”

Nàng ngần ngại.

” Bằng hữu của Viên Diệp”

Vu Hàn nói

” Hắn vốn là chị đi tiếp nhưng bất quá em cũng thấy đấy, chị hiện tại căn bản là đi được .”

Nói nàng rồi quay đầu nhìn Tỉnh Vu Hiểu liếc mắt một cái.

” Tiếp người nào vậy ?”

” Là 1 nam nhân tên là Vệ Ốc, vốn là ngày hôm qua sẽ đến, nhưng có việc mới kéo dài tới hôm nay.”

Vu Hàn trả lời.

Nàng cảm thấy chính mình hô hấp tựa hồ tạm dừng. Kêu nàng đi tiếp hắn ? Làm ơn, đây là cái gì ? cười lạnh nói.

” Vu Hàn tử, chị không thể kiếm người khác đi đón hắn sao? Em nếu rời đi em sợ Tiểu Khiết tìm không thấy em sẽ khóc.”

Nàng miễn cưỡng làm cho chính mình nói với giọng điệu rất bình thường, nhưng trời biết nàng nội tâm khẩn trương vô cùng.

” Em có thể đem Tiểu Khiết cùng đi”

Vu Hàn đề nghị nói.

” Không!”

Nàng thở hắt vì kinh ngạc, thét to.

” Tiểu Tuyết?”

Vu Hàn hoài nghi nhìn nàng.

” Em sẽ giúp Vu Hiểu trang điểm lại, chị đi tiếp người.”

Lâm Tuyết Nhan mở miệng nói.

” Chị giống như cho tới bây giờ cũng chưa xem qua em hoá trang, em sẽ làm được sao?”

Vu Hàn nghi ngờ nói.

Nàng nhất thời sững sốt ghen lời.

” Em sẽ không.”

Nàng nói ra hai người đều trong lòng biết rõ ràng đáp án.

” Tốt lắm tốt lắm, chìa khóa xe ở trong này, em nhanh chút đi. Máy bay 9 giờ đến, em hiện tại đi vừa vắn tới kịp. Đúng rồi, bằng tên và hoa đặt trong xe, nhớ rõ mang theo để tìm người.”

Nàng một bên nhắc nhở nàng, một bên đi ra ngoài.

” Vu Hàn tỉ!”

Lâm Tuyết Nhan kháng nghị kiên cầu xin kêu lên.

” Làm sao vậy, còn có chuyện gì sao?”

Vu Hàn dừng lại cước bộ.

” Thật sự không có người khác sao?”

Nàng vẽ mặt cầu xin.

” Lưu Dư và Vu Hi đi đổi áo cưới, Thiển tỉ đi trước tới nhà ăn thu xếp, mà ta phải ở lại thay Vu Hiểu trang điểm. Trừ nem ra bên ngoài, còn có ai ? em có thể nhờ ai sao ?”

Vu Hàn hỏi nàng.

Nàng nhất thời không nói gì.

” Vậy phiền em rồi.”

Vu Hàn cúi đầu nói

” Tiểu Khiết”

” Tiểu Khiết ở lại đây.”

Lâm Tuyết Nhan đột nhiên cắt lời nàng.

Vu Hàn lại lần nữa lộ ra vẻ mặt hoài nghi.

” Vu Hàn tỉ, có thể tạm thời thay coi nó nha ?”

Nàng thỉnh cầu nói.

” Đương nhiên có thể, bất quá em không mang nó đi không sao chứ ?”

Vu Hàn có chút dăm chiêu nhìn nàng.

” Không sao, có mấy đứa trẻ chơi cùng nó là được, không cho nó chạ lung tung.”

Nàng lập tức gật đầu.

Tiểu Cương là ở tại lầu 7 là con của Tiêu Tư ca cùng Khúc Thiển tỉ, lớn hơn Tiểu Khiết hai tuổi. Tiểu Khiết siêu thích Tiểu Cương ca ca, có Tiểu Cương ca ca ở đó nó thậm chí có thể không cần mẹ. Trời, không biết đây là gì nữa...

” Chị đã biết, như vậy chuyện tiếp khách này liền phiền em.”

Vu Hàn vỗ vỗ bả vai của nàng.

” Ân, em đây đi .”

Nàng nhận mệnh xoay người đi ra ngoài.

” Lái xe cẩn thận một chút.”

Vu Hàn ở phía sau dặn dò.

” Hảo.”

Nàng vô lực trả lời.

Nghĩ tới nghìn vạn lần nhưng như thế nào cũng không tưởng đến sẽ là ra sân bay đón hân, Lâm Tuyết Nhan đứng ở phía sau đám người , vô lực thở dài. Ai ai ai, trừ bỏ thở dài ra, nàng hoàn toàn không biết mình còn có thể có phản ứng gì. Nói thực nàng rất muốn xoay người chạy, nhưng là trở lại nhà trọ 8 tầng, mọi người hỏi, nàng sẽ trả lời thế nào ! Hơn nữa quan trọng là, hòa thượng trốn không thoát miếu, trốn được nhất thời không thể trốn suốt, nàng sớm hay muộn đều phải đối mặt với hân, sớm vài giờ hay trễ vài giờ có cái gì khác biệt đâu ? (nghe như là đi tử hình không bằng)

Đột nhiên có mấy nữ sinh xô đẩy, như bị rơi đồ, phải cúi xuống tìm. Chẳng biết, chỉ thấy trong túi xách họ rơi có đồ trang điểm, gương. Lâm Tuyết Nhan bởi vì hành động này của cô ấy mới đột nhiên ý thức được chính mình ra ngoài, nàng luôn không có thói quen trang điểm. Nhưng trước kia nàng còn trẻ, không trang điểm nhìn vẫn xinh đẹp, nhưng hiện tạiNghe nói phụ nữ sau 25 tuổi da bắt đầu có nếp nhăn, cô đã 27 tuổi, lại còn có con rồi, không biết hóa trang, nhìn sẽ rất già...

Nàng không tự chủ được tay sờ sờ mặt mình, vuốt lại tóc, nhưng không gương, làm nàng ảo não, nàng đáng nhẽ ra ra ngoài phải soi gương. Nhưng là dù có mang theo gương, nàng cũng không biết trang điểm, bên người cũng không có đồ trang điểm

Haizzzzz!

Nàng cúi đầu thở dài một hơi.

Nàng là đang làm cái gì vậy ? Nói không chừng người ta dẫn theo lão bà đến, nói không chừng hân căn bản đã sớm đã quên mặt nàng, nàng hoá trang muốn làm cái gì ? Thật sự là điên rồi! Nàng dùng sức lắc đầu, nói cho chính mình bình tĩnh một chút. Nàng hôm nay đến sân bay là muốn tiếp bạn của Viên Diệp, mà không phải là bạn trai trước của hoặc cha của Tiểu Khiết, nàng phải phải nhớ rõ ràng điểm này mới được. Chính mình hít thở sâu khôi phục bình tĩnh, nàng ngẩng đầu lên lại nhìn phía lối ra, lại ở nháy mắt thấy hân, 1 đôi mắt đen thâm thúy, nàng nhất thời trống rỗng.

Vệ Ốc Khốc!

Nàng phát ra một câu không tiếng động cho dù nàng biết rõ lập tức sẽ nhìn thấy hân, nhưng lại giống như 2 việc hoàn toàn khác nhau, trái tim của nàng không chịu im lặng, đập rất nhanh.

Hân cơ hồ hoàn toàn không thay đổi, trừ bỏ mái tóc đen của hân so với trước kia đã ngắn lại, thoát nhìn càng thêm cường hân, sắc bén giống như thế gian không có gì có thể làm khó được hân, hai mắt vẫn kiên định mà ôn nhu, làm cho người ta có loại cảm giác yên tâm muốn y vào hân. Hân chậm rãi đi tới phía nàng đi tới, ánh mắt thủy chung không rời đi nhìn nàng.

Nàng phát hiện chính mình tim đập theo mỗi bước chân của hân, chờ hân thật sự dừng ở trước mặt mình trước mặt khi, trái tim của nàng như đã muốn nhảy ra khỏi ngực.

” Hi.”

Miệng hân khẽ nhếch nhìn nàng chào hỏi, thoải mái tự nhiên tựa như bọn họ vẫn còn là bạn cũ nhiều năm. Mà giọng nói của hân khác trước, thanh âm trầm thấp hơn, quyến rũ hơn. (ặc, bà này =.=)

Mãi mới lấy được can đảm bình tĩnh, định mở miệng nói cái gì đó, ví dụ như anh khỏe không ? Đã lâu không gặp! Phụ nhân của anh không cùng tới sao ? Nhưng là nàng còn chưa kịp mở miệng, hân đã nói

” Bộ dáng của em 1 chút cũng không thay đổi.”

Hân nhìn nhìn nàng, đột nhiên tay nhẹ nhàng mơn trớn 2 gò má nàng.

Lâm Tuyết Nhan khiếp sợ trợn to hai mắt, hoàn toàn không nghĩ tới hân sẽ có hành động như vậy, nhưng là làm cho nàng càng khiếp sợ hơn là động tác kế tiếp của hân lại đột nhiên ôm lấy nàng, sau đó cúi đầu nhanh chóng ở trên mặt hân hôn nàng. Nàng cả người cứng ngắc, ngây ra như phỗng, không biết làm sao, hai mắt hình viên đạn. Hân, hân làm gì vậy ?

” Em không cho anh một cái ôm hôn hoan nghênh sao?”

Hắn hai tay bỏ ra, lông mi nhìn nàng mỉm cười, một bộ dáng nhiệt tình.

Đúng rồi, Lâm Tuyết Nhan bỗng nhiên nghĩ đến, hắn ở nước Mỹ, tuy rằng là con lai, nhưng dù sao cũng là lớn lên từ Mỹ, tác phong tự nhiên cũng có vẻ cởi mở. Đây bất quá là chỉ nghi thức chào hỏi bình thường mà thôi, nàng căn bản không cần phải như vậy ngạc nhiên.

Ở Đài Loan lâu, nàng thật đúng là càng lúc càng giống người Đài Loan.

” Hoan nghênh anh.”

Nàng đáp ứng yêu cầu của hắn cho hắn một cái ôm. Nếu hắn đã hào phóng như vậy, nàng cũng vô tư.

” Đã lâu không gặp.”

Hắn nhìn nàng nói, mỉm cười che dấu, nhưng trời biết hắn giờ phút này tâm trạng có bao nhiêu khẩn trương, khẩn trương đến sắp nổi điên.

Quả nhiên là nàng!

Thật là nàng!

Bộ dáng nàng cơ hồ không thay đổi, lại thêm hấp dẫn, tuyệt không giống như đã 27 tuổi, và còn có con. Sao vẫn có thể bảo trì vẻ xinh đẹp lâu như vậy ? (trời ạ, đúng là trong mắt của kẻ yêu, chị thì nghĩ mình đã già sợ xấu, anh thì nói chị vẫn đẹp ==)

Đột nhiên phát hiện thân thể của chính mình ngậy ra, hắn vội vàng không chế

” Ân, thật sự đã lâu không thấy. Bất quá bộ dáng của anh thoát nhìn vẫn giống như trước đây.”

Nàng thoải mái nói.

” Em đi lấy xe anh muốn cùng em đi, hay là muốn ở cửa chờ ?”

” Cùng nhau đi.”

Hắn không chút do dự nói, sau đó nhanh tiếp theo hỏi:

” Vậy bộ dáng trước kia của anh là gì?”

Hắn tò mò hỏi , bởi vì hắn giống như chưa từng nghe nàng nói bộ dáng của hắn ở trong mắt nàng.

Không nghĩ tới hắn sẽ hỏi như vậy, Lâm Tuyết Nhan nhất thời sửng sốt.

” Bộ dáng của anh, anh hẳn là biết.”

Nàng nhìn hắn liếc mắt một cái nói.

” Nói thực ra anh còn thật không biết.”

Hắn sờ sờ cằm, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa nhìn nàng.

” Anh trước kia là bộ dáng gì , nói anh nghe một chút được không ?”

Hắn cảm thấy hứng thú hỏi.

Nàng đột nhiên nhíu mày, hồi hận chính mình vừa mới nói nhiều.

” Chính là tinh thần tốt lắm, thoát nhìn cường hãn, lại kiên định, một bộ mặt trời sinh nên làm cảnh sát.”

Nàng nói.

” Vậy sao ?”

Hắn hưng trí bừng bừng hỏi.

Thấy hắn như vậy, nàng lại liếc mắt cái (cái này có tính là liếc mắt đưa tình ko bà con)

” Đại khái là như vậy.”

” Không có khả năng, hẳn là còn thiếu gì đó ?”

Hắn một bộ mặt không tin.

Nàng lại nhìn hắn một cái, sau đó nhìn xuống, sao biết hắn nhìn nàng lắc đầu.

” Anh lắc đầu là ý tứ gì ?”

Nàng nhin không được mở miệng hỏi.

” Em cảm thấy anh như vậy đó, bởi vì em nhìn anh trông cổ vẻ rất phong độ, kiên định, rất hợp để làm cảnh sát đáng yêu, không phải sao?”

Nghe hắn nói như không, vẻ như vui đùa. Lâm Tuyết Nhan nhất thời cảm xúc không biết nói thế nào

” Vì thế mà khi trước em thích anh ?”

Hắn lấy tò mò, tiếp tục hỏi.

” Chuyện đã lâu như vậy em sớm đã quên.”

Nàng nhẹ nhàng băng quơ trả lời.

” Nhưng là anh cũng không có quên nhớ anh thích em vì lý do.”

Hắn bỗng nhiên nói, làm cho tinh thần nàng không tự chủ cứng đờ.

” Ốc Khốc, chuyện quá khứ cũng đừng nhắc lại.”

Nàng gượng ép mỉm cười, nhắc chính mình lời nói an toàn đề phòng.

” Đúng rồi, vợ anh khỏe chứ ?”

Nàng hỏi.

” Vợ ???”

Vệ Ốc Khốc nhíu mày.

” Tô San.”

Nàng nói

” Cũng đã ba, bốn năm, hai người hẳn là đã kết hôn ?”

” Vậy còn em ?”

Hắn thật sâu nhìn nàng, không đáp, hỏi lại.

” Em ?”

” Đầu qua ba bốn năm, em hẳn cũng có thể đã kết hôn ?”

Hắn đem lời nàng vừa mới nói trả lại cho nàng.

” Không có.”

Nàng trầm mặc trong chốc lát mới nói.

” Vì sao không có, bởi vì tình cũ khó quên sao?”

Hắn chuyển tình thế, có ý có tránh lời nàng hỏi, nhưng nàng không có nhìn hắn.

” Bởi vì em không có thời gian, cũng không có đối tượng.”

Nàng nhẹ nhàng băng quơ nhún vai nói.

” Phải không ? Nhưng anh cũng là bởi vì tình cũ khó quên.”

Cách hắn nói làm cho Lâm Tuyết Nhan quay đầu nhìn hắn, liếc mắt một cái không xác định hẳn lời nói này là ý gì ý. Chẳng lẽ hẳn đến bây giờ còn chưa kết hôn ? Nhưng làm sao có thể, hẳn không phải là cùng Tô

San hòa hảo sao ? Hay là hấn lại giống như trước đây, vì hấn công tác bận rộn, và không chịu nổi chia tay sao ? Cho nên hấn nói cũ tình khó quên, là ý tứ này ?

” Anh cùng Tô San làm sao vậy?”

Nàng rớt cục vắn là nhịn không được mở miệng hỏi.

” Chia tay.”

Quả nhiên. Lâm Tuyết Nhan ở trong lòng thở dài, tình cũ của hấn nói là Tô San. Thật sự là vô nghĩa, trừ bỏ Tô San còn ai vào đây, không có khả năng là nàng chứ ? (chuẩn đấy, chị ơi chị thật thông minh, tung hoa ...)

Nàng cùng hấn cùng một chỗ bắt quá chỉ hai tháng mà thôi, bỏ qua 1 tháng giăng co, thời gian bọn họ yêu nhau bắt quá chỉ một tháng mà thôi, nàng lại có cái tư cách gì làm tình nhân ? Lâm Tuyết Nhan, tỉnh tỉnh! Đừng miên man suy nghĩ nữa, không phải nói là sẽ coi hấn trở thành bạn của Viên Diệp? Chuyện quá khứ khiến cho nó theo gió thoảng đi, đừng suy nghĩ đi nữa, nàng nhắc nhở chính mình.

Giương mắt rớt cục thấy xe của Viên Diệp, nàng tay chỉ về phía trước

” Xe ở nơi này, anh để hành lý vào sau là được.”

Nói xong, nàng đi nhanh hơn.

Vệ Ốc Khốc không cần tốn nhiều sức liền đuổi kịp của nàng. Muốn chạy trốn ? Không có cửa đâu ? (anh, gian tà)

” Vì sao là em lái xe tới đây ?”

Lúc họ nói chuyện, hình như không có đề cập qua, không nghĩ là Tuyết Nhan đón hấn ! Mà hấn là khách ngoại lai, sao lại để hấn ngồi cầm lái ==

” Chiếc xe quá lớn, không thích hợp em.”

” Em muốn nói đây là xe của Viên Diệp, không phải của em. Huống hồ chỉ cần có bằng lái, sẽ có thể lái xe, xe lớn hay nhỏ có gì khác biệt đâu?”

Nàng trừng mắt nói.

” Không có gì, nhưng là em thì không được.”

Hấn thoải mái tự nhiên nhìn nàng một cái.

” Vì sao em không được?”

Nàng lớn tiếng hỏi.

” Bởi vì nhìn em đi 1 chiếc xe lớn như vậy anh sẽ sợ hãi.”

” Anh không tin vào tay lái của em?”

Nàng nháy mắt trợn to hai mắt.

” Anh không nói như vậy.”

” Vậy anh có ý gì ?”

Nàng có chút tức giận,

” Em không biết là bị người ta nhìn sao?”

Hấn không đáp hỏi lại.

” Không biết là...”

Nàng ghen giọng nói.

Hấn đẩy mắt nhanh chóng hiện lên một chút ý cười.

” Được rồi, anh sẽ mua cho em một chiếc xe.”

Lâm Tuyết Nhan ngẩn ngơ.

” Anh nói cái gì?”

” Lời hay không nói lần thứ hai.”

” Anh.....”

Không nghĩ tới hần sẽ nói như vậy, nàng nhất thời bị tức giận đến nói không ra lời.

” Anh cho xe vào vệ đường.”

Nàng tức giận mệnh lệnh.

” Nơi này là đường cao tốc.”

Hần nhíu mi nhắc nhở nàng.

” Không cần anh nói em cũng biết. dừng xe lại!”

Nàng trừng hần liếc mắt một cái , tức giận nói.

” Emi muốn làm gì?”

Hần tò mò hỏi.

” Để em lái.”

” Anh cho tới bây giờ đều không biết em thích lái xe như vậy.”

Miệng hần khẽ nhếch nhìn nàng.

” Anh lần đầu tiên đến Đài Loan, nơi này chưa hiểu biết tình hình giao thông ? Đường cao tốc có lẽ không thành vấn đề, nhưng nơi khác anh sẽ không biết đường.”

Nàng hai tay đặt lên đầu gối, chờ xem kịch vui.

” Em có muốn hay không cùng anh đánh đố?”

Hần có chút dăm chiêu nhìn nàng một cái, mỉm cười hỏi.

Nàng sửng sốt.

” Đánh đố cái gì?”

” Đánh đố anh tuyệt đối sẽ bị lạc, và có thể đem hai chúng ta bình an đến nơi.”

Nhìn hần nói nhẹ nhàng như vậy, lại tin tưởng mười phần, Lâm Tuyết Nhan nhin không được hoài nghi.

” Anh đã từng tới Đài Loan ?”

” Đã tới.”

Hần lại lần nữa mỉm cười.

” Khi nào ?”

” Từ nhỏ thì phải, 2 năm anh có tới 1 lần.”

” Vì sao?”

Nàng hỏi, lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

” Chẳng lẽ nói cha mẹ anh.....”

” Cha anh là người chính gốc Đài Loan, nơi này anh có rất nhiều bà con.”

Hần bỗng nhiên sửa, nói lưu loát tiếng Trung, nhìn nàng nhếch miệng nói.

Lâm Tuyết Nhan kinh ngạc nói không nên lời. Nói như vậy Tiểu Khiết ít nhất cũng có một phần tư dòng máu Đài Loan, khó trách nó tại sao thích Đài Loan như vậy.

Bất quá nói lại nếu hần là nửa dòng máu Đài Loan, cũng đã tới Đài Loan sao trước kia không nghe hần nói. Còn muốn cùng nàng đánh cuộc, rốt cuộc hần có ý gì ?

” Xảo trá.”

Nàng bỗng nhiên nhỏ giọng nói. Hiểu nàng nói gì ? Vệ Ốc Khốc cũng là cười nham nhở, sau đó bọn họ đi trong không khí hòa bình, trở lại Đài Bắc.

Một khối đầu tốt, là thành công một nửa.

9. Chương 9

Viên Diệp cùng Tĩnh Vu Hiểu kết hôn vô cùng náo nhiệt, ăn đến buổi chiều mới tan, bất quá quán lại thẳng đến 10 giờ đêm mới chấm dứt, mọi người đều rất cao hứng.

Lâm Tuyết Nhan không có tiếp tục tham gia hoạt động của quán, vì quá trưa, sau khi tiệc chính kết thúc nàng chủ động chăm sóc lũ nhỏ, chỉ còn lại có Vệ Ốc Khốc ở lại.

Hần như lạc loài, nhưng lạc loài cũng không phải thăm nhất, mà là bọn họ tra xét hần mới thăm

” Nói, Tiểu Khiết có phải hay không là con gái của ngươi ?”

” Ngươi vì sao vứt bỏ Tuyết Nhan, nàng có điểm nào không xứng với ngươi?”

” Tùy tiện vứt bỏ 1 nữ nhân là 1 nam nhân thôi.”

” Tùy tiện vứt bỏ 1 nữ nhân có mang là 1 nam nhân càng khốn nạn.”

” Đúng vậy, nhanh chút trả lời vấn đề. Nếu ngươi không có lý do đủ hợp lý, chúng ta sẽ không tha cho ngươi, mau nói”

” Nếu hần không nói, ta sẽ dạy dỗ hần.”

Khuê đại ca ở lầu 5, nhấp 1 ngụm trà, thông thả nói.

Vệ Ốc Khốc nhìn về phía Viên Diệp, hy vọng là bạn tốt của hần ít nhất có nhảy ra giúp hần một chút.

” Đây..... Về chuyện này”

Thu được ánh mắt cầu cứu của bạn tốt, Viên Diệp định mở miệng, nhưng vừa mới mở lời đã bị lão bà tranh nói.

” Anh tốt nhất cái gì cũng đừng nói nha, nếu không mũi tên khả năng sẽ chỉ hướng anh đó.

” Tĩnh Vu Hiểu kéo ống tay hần, hảo tâm nhắc nhở hần.

” Đúng vậy, chúng ta đều còn chưa có tìm ngươi tính sổ!”

” Oan uổng. Về chuyện này ta thật là cái gì cũng không biết, trước kia cũng chưa từng nghe hần đề vượt qua.

” Viên Diệp giơ cao hai tay lên đầu hàng chứng minh mình nói đúng.

” Đúng không ? Ốc Khốc ?”

” Hần đúng là cái gì cũng không biết.”

Vệ Ốc Khốc gật đầu nói.

” Cảm ơn người anh em.”

Viên Diệp lập tức gật đầu nhìn cảm kích.

” Cho nên người giúp bằng hữu chứng minh vô can, vậy còn người, người giải thích sao ?”

Lời nói lạnh như băng trào phúng nói, bởi vì 2 vợ chồng Khuê Thú Chi vẫn coi Tuyết Nhan là muội muội, cho nên lão bà của hắn đối với nam nhân vứt bỏ Tuyết Nhan, nàng tuyệt đối không thể tha.

” Ta không có lời nào để nói.”

Hắn trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên thông thả mở miệng.

” Cái gì?”

Mọi người đồng thời hét lớn.

” Ta không lời nào để nói.”

Hắn còn nói một lần.

” Làm sao có thể không lời nào để nói, ít nhất người có thể nói cho chúng ta biết Tiểu Khiết có phải hay không là con gái của người chứ !”

” Ngay cả ta cũng đâu biết, nàng thực như nào, như nào lại có Tiểu Khiết, Tuyết Nhan cũng đâu xác nhận mà ta biết được.”

” Cái gì gọi là hắn là, chẳng lẽ ý người là khi người vứt bỏ Tiểu Tuyết ngay cả nàng mang thai người cũng không biết ?”

” Ta đâu biết nàng mang thai, nếu biết.....”

Nếu biết hắn còn có thể đem nàng đi sao? Vệ Ốc Khốc dưới đáy lòng hỏi chính mình đáp án

Đúng vậy, hắn vẫn là sẽ đem nàng đi, bởi vì có 1 việc không thể tránh.Pháp luật sẽ không bắt nữ nhân mang thai bị tử hình

” Nếu biết người sẽ như thế nào?”

Vu Hàn nhin không được truy vấn.

” Nàng vẫn là không thể ở lại nơi đó.”

” Cái gì kêu nàng vẫn là không thể ở lại nơi đó? Chẳng lẽ người nói trong nhà ngoài Tiểu Tuyết còn có nữ nhân khác ?”

Vu Hàn lẩn át hắn.

” Ta vẫn cảm thấy người rất quen mặt, tên giống như cũng đã từng nghe qua, có thể cho ta hỏi một chút, người làm nghề gì ? “

Khuê Thú Chi vẻ mặt có chút dăm chiêu hỏi.

” Ốc Khốc là một cảnh sát.”

Viên Hoa thay hắn trả lời.

” Quả nhiên.”

Khuê Thú Chi đột nhiên thở dài một hơi.

” Quả nhiên cái gì ?”

Hắn thành linh nói ra một câu, làm cho mọi người không hẹn mà cùng đem mắt chuyển hướng hắn.

” Là 1 đặc vụ chuyên nghiệp, “ hắn tướng” đi ?”

Khuê Thú Chi không để ý vẻ mặt mọi người đang khó hiểu, nhìn Vệ Ốc Khốc nhú mi nói.

Vệ Ốc Khóc hơi sừng sốt, không nghĩ tới chính mình lại nghe thấy này từ này

” hân tướng dũng mãnh ?”

Mọi người trên mặt nghi hoặc, khó hiểu nhìn qua lại 2 người bọn họ .

” Tên này hẳn là chỉ có nhân tài mới biết, người là người nào?”

Hắn hít lại hai mắt, hoài nghi lại lợi hại vô cùng, ánh mắt nghênh thị nhìn hắn. Khuê Thú Chi nhìn hắn trong chốc lát, sau đó bùng lên mặt ly rượu hướng hắn kính.

” Không dám chỉ là 1 nhân vật vô danh tiểu tốt.”

” Satan ?!”

Vệ Ốc Khóc nháy mắt khiếp sợ tròn hai mắt.

” Thì ra người đã biết.”

Khue Thú Chi nhíu mi khinh, khoe miệng khẽ nhếch nói.

” Sự kiện cơ hồ chấn động toàn giới, nếu ta không biết thì căn bản là không tư cách làm một gã cảnh sát.”

Vệ Ốc Khóc nhìn không chuyển mắt nhìn hắn nói.

” Nhưng ta vẫn tưởng không ra, lúc trước người vì sao lại biết ta?”

” Bởi vì ta có chú ý tới người, người cũng không phải là một hư danh, hơn nữa trọng yếu nhất là người không sợ chết.”

Khue Thú Chi nhìn hắn nói

” Hai người các người rốt cuộc đang nói cái gì, các người lúc trước cũng có biết nhau sao?”

Rốt cục có người chịu không được nhảy ra hỏi.

” Cũng chỉ có 1 lần “hợp tác” với nhau, không tính là có quen biết.” Khuê Thú Chi mỉm cười trả lời.

Đúng vậy, lúc trước tổ chức sát thủ tan rã cũng không nói là chỉ dựa vào lời nói , mà là kết quả của có người để lộ. Có bên ngoài đàn áp, chắc chính là tên hân tướng không sợ chết này. Dù sao anh ta không có danh tính, chưa thấy qua mặt, nhưng chuyện mà trước nay chưa từng có là thoát án, thì gan hắn quả là rất lớn. Cũng không hẳn vừa !

Xem ra Tiểu Tuyết kiên trì không chịu lộ ra ai giúp nàng chỉ nói là ” BẠN BÈ”, tám chín phần chính là người này.

Cảnh sát giúp phạm nhân đào tẩu ?

Thực sự hắn!

” Ha ha.....”

Hắn nhin không được nở nụ cười.

” Thú Chi, anh đang cười cái gì?”

Lão công đột nhiên nổi điên, lão bà đành phải phụ trách chiếu cố. Vu Hàn nhíu mày hỏi.

” Buông tha người này đi, ta nghĩ hẳn lúc trước vứt bỏ Tiểu Tuyết hẳn là không là có lí do. Ta nói đúng không?”

Hắn nhìn thẳng Vệ Ốc Khóc.

” Vứt bỏ chính là vứt bỏ, cái gì lí do bất đắc dĩ ? Nếu thực sự trong lời nói kia là đúng, vậy đem nói lý do ra cho chúng ta nghe!”

Vu Hàn cầm giận bất bình nói, ở đây tất cả nữ nhân nhất trí gật đầu.

” Đúng vậy.”

” Tốt lắm, thời gian không còn sớm, 1 đêm xuân đáng giá ngàn vàng, Các người về sau còn cơ hội để biết mà, mặc kệ như thế nào cũng nên thay chú rể suy nghĩ một chút, thả họ về nhà đi?”

Khuê Thú Chi lại lần nữa mở miệng.

” Bây giờ mấy giờ ?”

Có người hỏi.

” 12 giờ đêm.”

” Trời ạ, thời gian như thế qua nhanh như vậy. Thật xin lỗi, Vu Hiểu, & Viên Diệp, thiếu chút nữa sẽ chậm trễ đêm tân hôn của hai người “

” Cho nên chúc mừng ?”

” Chúc mừng cho bọn họ, bắt quá Vệ tiên sinh, chúng ta còn muốn với người tán gẫu tiếp, ngày mai buổi chiều cùng nhau uống trà đi?”

Vu Hàn ngoài cười nhưng nhìn chăm hẳn

Viên Diệp nhất thời nhìn bạn tốt một cánh mắt đồng tình, họ đều là những người phụ nữ lợi hại, hẳn đã từng “hi sinh”... Huynh đệ, bảo trọng !!!!!

” Tốt lắm, tan cuộc, ta nâng ly lần cuối chúc mừng hôn lễ của Vu Hiểu và Viên Diệp nào .”

” Trăm năm hạnh phúc!”

” Cụng ly.”

” Cụng ly!”

Tuyết Nhan về phòng, đám bạn bè đã mang lũ nhỏ đi, rốt cục cũng có thời gian đi tắm, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Trời ạ, hôm nay thật sự là mệt chết người!

Xác định con gái trong phòng đã ngủ, nó náo cả ngày hôm nay cũng mệt rồi. Lâm Tuyết Nhan đột nhiên quyết định đi tắm một cái thả lỏng một chút, dù sao ngày mai là Chủ nhật, ngủ muộn chút cũng không sao .

Nàng tắm, thư thái bước vào bồn, tràn ngập mùi hương thơm từ bồn tắm. Trời ạ, thật thoải mái nha. Nàng nhắm mắt lại hít sâu, thả lỏng chính mình hưởng thụ giống như đang ở thiên đường.

Leng keng! Leng keng

Thình lình tiếng chuông cửa thanh làm cho cả người thả lỏng của nàng trong nháy mắt toàn thân đánh thức.

Leng keng! Leng keng

Trời ạ, đã trễ thế này còn ai tới đây ấn chuông cửa? Nàng vội vàng theo bồn tắm đi ra, mặc lên cái áo choàng, nhanh chóng đi ra cửa. Nàng sợ tiếng chuông cửa sẽ đánh thức con gái đang ngủ say .

Nhà trọ 8 tầng trị an cực tốt (má ơi tốt, thành phần gì cũng có, ác ma có, thiên thần có, ồn ào có, ai dmas vào đây, có mà tìm đường về với tổ tiên), hơn nữa những người ở đây đã trở thành bạn bè, không nghĩ nhiều đi ra cửa !

” Hả”

Nàng nhìn người đứng ngoài đang định nói không ồn ào đánh thức con ta thì nhìn thấy lại im bất....Da thịt hồng vì ngâm nước giờ tái nhợt.

” Em trước khi mở cửa cũng không hỏi xem đối phương là ai sao?”

Vệ Ốc Khốc có chút tức giận trầm giọng nói, nhìn phản ứng của nàng, 1 bước đi vào.

” Em vừa mới ở tắm rửa?”

Hắn quay đầu một bên nhìn bài trí trong phòng bài trí, một bên hỏi. Tắm rửa hai chữ làm cho Lâm Tuyết Nhan ý thức được chính mình toàn thân chỉ mặc có áo choàng mỏng, theo bản năng đưa 2 tay che ngực, nhìn hắn nói.

” Anh có việc sao?”

” Tiểu Khiết đâu? Đang ngủ sao?”

Không nghĩ tới hắn lại đột nhiên nhắc tới nữ nhi, Lâm Tuyết Nhan cả người cứng đờ nhìn hắn.

” Anh có thể nhìn con bé 1 chút được không?”

Hắn bỗng nhiên nhìn về phía nàng hỏi.

Vẻ mặt của hắn thành khẩn làm cho người ta không thể cự tuyệt, trước khi ý thức được, nàng vô thức gật đầu.

Bên trong phòng có 1 ngọn đèn nhỏ, hắn đi tới nhẹ nhàng. Phòng này bố trí rất ấm áp, thoải mái, đầu giường đầy những con búp bê lớn nhỏ. Hắn tiến vào giường, tìm đập thành thịch, máu không tự chủ dồn mau. Đó là 1 tiểu nhi tóc đen dài, mặt như thiên sứ, nhìn rất giống mẹ, rất xinh, hốc mắt hắn không tự chủ đỏ lên. Là con của hắn...con của hắn...

” Con bé thật đáng yêu.” Hắn nói nhỏ.

” Ân.”

Lâm Tuyết Nhan đáp nhẹ một tiếng, tay lau đi nước mắt

” Lúc ấy anh cũng không biết em mang thai.”

Hắn trầm mặc trong chốc lát, nói cho nàng.

” Em chính mình cũng không biết.”

Nàng nói.

” Vậy em là khi nào thì phát hiện?”

Hắn không chuyển mắt nhìn con gái trên giường ngủ say, lại lần nữa mở miệng hỏi nói.

” Khoảng hơn 3 tháng.”

Nàng trả lời.

” Cảm ơn em sinh hạ con bé.”

” Nó bảo bối của em, bởi vì có nó, ta em mới có thể hảo sống sót.”

Hắn đột nhiên quay mặt lại nhìn nàng, vẻ mặt hồ nghi!

” Cho dù không có nó em cũng sẽ hảo hảo sống sót, em đã đáp ứng anh, không phải sao?”

Hắn nhìn nước mắt của nàng, ngăn không được nói.

Thanh âm hắn nói hơi to, như này sẽ đánh thức Tiểu Khiết mất, con bé giật mình, xoay người

” Chúng ta ra bên ngoài nói được không?”

Nàng nhìn nữ nhi liếc mắt một cái, nhỏ giọng nói.

Vệ Ốc Khốc đột nhiên hít sâu một hơi, sau đó mới gật gật đầu, đi cùng nàng đến phòng khách.

” Anh có uống gì không?”

Nàng hỏi.

Hắn khẽ căng thẳng, vẻ mặt nghiêm túc nói.

” Em từng có ý niệm chết trong đầu sao?”

Hắn trầm giọng hỏi, thanh âm cố gắng khắc chế. Hai họ im lặng nhìn sâu mắt đối phương

” Không có.”

Nàng do dự một chút, khẽ nói.

” Gạt người.”

Hắn nói, tiến từng bước về phía nàng.

Lâm Tuyết Nhan rũ mắt xuống.

” Em cũng không có lừa anh, em xác thực chưa từng có ý muốn chết chính là.....”

Nàng muốn nói lại thôi.

” Chỉ là cái gì ?”

Nàng khẽ thở dài một hơi, bất đắc dĩ thành thật trả lời

” Chính là cũng không hẳn có ý muốn sống trong đầu thôi.”

” Em nói cái gì?!”

Hắn kích động nắm chặt cánh tay của nàng, làm cho nàng phải nhếch lên đôi mắt với hắn.

” Khi đó em chỉ có một người, không có người thân, cũng không có bằng hữu; không có người quan tâm. Em cũng không biết chính mình tồn tại đến tận cùng là vì cái gì.”

Nàng chưa sót nói.

” Cho nên ? Em rốt cuộc làm cái gì ?”

Hắn giọng tức giận hỏi.

” Em cái gì cũng không có làm.”

Nàng nhìn hắn liếc mắt một cái, thu thập khởi trên mặt chưa sót, dường như không có việc gì nói.

” Cái gì gọi là gì cũng không có làm ?”

” Chính là đi lưu lạc khắp nơi, tiêu diêu tự tại mà sống thôi!”

Nàng nói tránh, băng quơ trả lời.

Hắn có chút tức giận, căng thẳng trừng mắt, không tin lời nàng nói

” Em như thế nào phát hiện chính mình mang thai?”

Hắn trầm tư hỏi, quyết định muốn dùng phương pháp tra án tìm đáp án.

” Một lão thầy thuốc nói.”

Nàng liếc mắt nhìn hắn một cái, khó hiểu vì sao hắn đột nhiên thay đổi đề tài

” Em như thế nào lại gặp cái lão thầy thuốc ?”

Lâm Tuyết Nhan sững sốt một chút, rốt cục biết hắn cũng không phải ở thay đổi đề tài, mà đối phương thức mà thôi, nàng như thế nào đã quên hắn là một cảnh sát xuất sắc chứ ?

” Tiểu Tuyết?”

Nhìn vẻ mặt trầm mặc không nói, làm cho hắn đành mở miệng gọi.

” Anh lần đầu gọi em như vậy.”

Nàng cảm thấy có điểm mới lạ.

” Tiểu Khiết tên này nếu đã thành tên con gái chúng ta, anh tự nhiên sẽ không thể tiếp tục gọi em là Tiểu Khiết. Nếu nơi này mọi người gọi em là Tiểu Tuyết, thì anh cũng gọi như vậy .”

Hắn đơn giản giải thích nói.

” Đừng lãng tránh vấn đề, vì sao em gặp lão thầy thuốc đó ? “

Hắn kiên định hỏi.

” Em đã quên.”

Nàng quyết định giả bộ quên.

“Anh không tin, những chuyện em mới có thể đã quên, nhưng là anh tuyệt không tin em đã quên lúc trước vì sao phát hiện mình mang thai.”

Hắn ôn hòa nói.

” Đừng gạt anh.”

” Anh rất cuộc muốn biết cái gì?”

Nàng nhìn hắn, bất đắc dĩ hỏi.

” Anh muốn biết em có giữ lời hứa sống thật tốt không ? “

Hắn biểu tình trở nên có mờ ám.

” Em hiện tại không phải sống rất tốt sao? Anh là gì phải truy hỏi như vậy, dù sao nso cũng đã là quá khứ rồi !”

Nàng nhìn hắn trong chốc lát thờ dài nói.

” Cho nên”

Hắn nhẹ nhàng mở miệng nói, hai tròng mắt nhìn rất nguy hiểm.

” Em căn bản là không đem lời hứa đáp ứng anh là quan trọng phải không?”

Lâm Tuyết Nhan hơi hơi cứng đờ, mắt rũ xuống. Nàng tự biết mình đuối lý, không lời nào để nói. 4 bề lâm vào im ắng

Nàng bất an nhìn sàn nhà , cố gắng muốn phá tan vẻ trầm tĩnh, lại đột nhiên nghe thấy hắn mở miệng nói

” Hôn anh.”

Nàng khiếp sợ tròn hai mắt, không biết làm sao, ngẩng đầu lên mặt tràn ngập vẻ khó tin.

Hắn vừa mới nói sao ? Chắc mình nghe nhầm chứ

” Nếu em hôn anh, anh liền tha thứ cho em.”

Lâm Tuyết Nhan thấy trống rỗng, không phải nàng nghe nhầm, đúng là hắn nói thế.

Trời ạ, hắn là đang cùng nàng nói chơi đi ?

Khi ánh mắt 2 người giao nhau, nàng cơ hồ không thở nổi.Hắn thật sự muốn hôn (==)

Muốn nàng hôn hắn!

Tim đập loạn cả lên, máu theo đó chảy nhanh, khiến 2 má nàng đỏ. Đã 4 năm qua đi, nhưng nàng vẫn nhớ rõ ánh mắt này của hắn, nhớ khi bọn họ ở cùng nhau, họ nói chuyện yêu bằng ánh mắt, cùng hắn trải qua triền miên, hoan ái, những giây phút đó ...Nam nhân làm chủ trái tim, con người nàng, nàng không thể quên hắn.

” Hôn anh.”

Hắn nói lại một lần, thanh âm khàn khàn nhỏ như là đang thì thầm.

Trái tim hoảng loạn, nàng không thể ngăn cản con tim yêu thương, nhưng rung động mà nhất thời đã lãng quên....

Nàng không tự chủ được khẽ liếm đôi môi, cảm giác thấy hân đưa cánh tay ra lệnh, hô hấp trong nháy mắt càng thêm trầm trọng. Nàng rốt cục không thể ngăn cản chính mình chậm rãi kiễng mũi chân đưa đôi môi lên mặt hân.

Khi môi nàng mới chạm nhẹ vào môi hân, hân đã ôm chặt nàng vào lòng, hôn mãnh liệt, đầu lưỡi linh hoạt tham lam muốn xâm chiếm, trước đây hân chưa từng mãnh liệt với nàng như vậy ! (tiểu biệt thắng tân hôn, cứ cho là vậy đi, nhắm mắt cho qua ...)

Trời ạ, loại cảm xúc này. Là hân muốn nàng, và nàng cũng vậy. Không thể ngăn hân, cũng không ngăn được con tim của mình, như củi khô gặp gió đông sẽ bén, dục vọng nhanh chóng thiêu đốt bọn họ, dùng cách nhanh nhất để thỏa mãn.

Hai người bọn họ cùng nhau ngã xuống ghế sofa, hân đem nàng đặt ở dưới thân, dùng trí nhớ hân nhớ những điểm mẫn cảm trên cơ thể nàng, nhiệt tình thăm dò...

Nàng khó chịu ở dưới hân vặn vẹo, phát ra tiếng rên rỉ, tay đưa ra sau lưng hân vuốt ve, thúc giục hân tiến vào. Hân không hề nhẫn nại, không kiềm chế nhẫn nại, một mặt hôn nàng, một mặt vùi vào vàng mãnh liệt vọt vào trong cơ thể nàng thật sâu kết hợp. Khi tiến tới cao trào, nhịn không được run lên, mà lần thứ 2 cũng rất nhanh đến

Khi bọn họ mệt mỏi, nàng không còn sức lực thiếp đi đã gần sáng, nhưng lại bị hân tiếp tục không yên phận đánh thức, lại muốn nàng 1 lần nữa

Những nhiệt tình khi chia ly củ 2 người họ lúc đó cộng dồn, tăng lên, làm cho nó muốn bùng nổ mãnh liệt không thể nhất thời thỏa mãn.

Buổi tối đầu tiên sau vài năm gặp lại, họ lại bên nhau !

10. Chương 10

Mãi cho đến khi mặt trời đã lên cao Lâm Tuyết Nhan ngủ mới dậy.

Tỉnh rồi nhưng vẫn rất mơ màng, 1 cảm giác lâng lâng khó tả, người mềm nhũn như làm gì rất nặng nề . Định thần nằm trên giường, những gì xảy ra trong buổi tối hôm qua như thước phim quay chậm lại. Lúc đó nàng mới hằng hốt nhảy dựng lên (giờ mới nhảy hả, muộn rồi, trắng si ra đi ko trở về rồi chị ơi)

” Em sao vậy, đã xảy ra chuyện gì ?”

Phía sau nàng 1 giọng nói khàn khàn vang lên như vẫn đang ngái ngủ, và tích tắc này nàng đông cứng. Một cánh tay đưa ra, mơn man sống lưng nàng, và ôm nàng vào lòng

” Em không cần lo lắng cho Tiểu Khiết, anh vừa mới qua xem con bé, Nó vẫn còn ngủ say.”

Hân một bên nỉ non nói với nàng, 1 tay ôm nàng, để nàng gối đầu lên cánh tay của hân. Lâm Tuyết Nhan thấy mình ghen tho

” Làm sao vậy em ?”

Hân phát hiện hình như nàng không được tự nhiên, vẫn ôm nàng nhưng nơi lồng cánh tay.

” Em nhớ ra rồi.”

Nàng đang định nói.

” Tối hôm qua chúng ta đều thiếu ngủ, ngủ thêm chút.”

Hân vô tình nhắc nhở làm cho nàng đột nhiên kinh hoàng. Trời ạ, tối qua nàng rốt cuộc làm cái quái gì vậy, mơ mơ hồ hồ để dành đem chính mình cho hân, trời ạ Hiện tại làm thế nào bây giờ ? Bọn họ lại còn

chưa sử dụng biện pháp tránh thai nữa. Không phải chứ, chuyện bọn họ tối qua, đừng nói lại có thêm 1 đứa con. Như này thì... SẮng qua còn nghe Vu Hàn chế nhạo Vu Hiểu, giờ không nghĩ tới mình cũng phạm tội o.0

Làm sao bây giờ ? Nếu nàng thật sự lại mang thai nên làm gì? Bắt hắn chịu trách sao ? Nàng muốn hắn chịu trách nhiệm sao? Nàng nhắm mắt lại tưởng tượng. Lúc đó hắn nói hắn chưa kết hôn, như vậy hắn sẽ chịu trách nhiệm chứ ? Như vấn đề hắn làm việc và sống tay NewYork, mà nơi đó alf nơi nàng vĩnh viễn không thể trở lại, 2 người bọn họ không có khả năng ở cùng 1 chỗ

” Em băn khoăn chuyện gì?”

Trên mặt nàng thay đổi thất thường làm cho Vệ Ốc Khốc nhìn không được mở miệng hỏi.

Lâm Tuyết Nhan mở to mắt nhìn hắn, tâm trí rối bời. Nàng biết nói với hắn mình đang phiền não cái gì sao ? . Hơn nữa không phải tỉ lệ trúng số cao thế chứ, thôi không nên băn khoăn nữa.

” Không có gì.”

Nàng nói, sau đó muốn thử đứng dậy, khả lại ra tay nhanh giữ lấy nàng, không cho dậy.

” Em muốn dậy.”

Nàng yêu cầu nói.

” Không”

Hắn ôn nhu lại kiên định nhìn nàng nói

” Em trước hết hãy nói cho anh biết vừa nãy suy nghĩ cái gì ?”

Nàng biết nếu mình không nói, hắn sẽ tuyệt đối không cho mình ra khỏi phòng, cho nên do dự 1 lúc, khẽ thở 1 hơi nói

” Chuyện tối hôm qua không thể tái diễn.”

” Vì sao?”

Hắn lười biếng mở miệng. Hơn nữa để chứng minh việc đó, ngay lập tức tay hắn bao vây lấy ngực nàng, vuốt ve, mơn trớn.

Nàng cả người cứng đờ, bối rối nắm chặt tay hắn.

” Đừng như vậy.”

Nàng bình tĩnh yêu cầu, nhưng tim nàng nhanh chóng đập nhanh hơn, trí nhớ tối qua tái hiện, thân thể run lên.

” Như thế nào? Như vậy sao?”

Hắn hôn lấy cổ nàng, ôm chặt.

” Ốc Khốc.....”

” Anh thích em gọi tên anh như vậy, anh tiếng rên rỉ đáng yêu của em khi ở dưới thân anh”

Hắn thì ào nói, đôi môi dọc theo cổ nàng một đường đi xuống trước ngực, vừa hôn, vừa cắn.

Nàng hô hấp dồn dập, mạch đập nhanh hơn, đầu lâm vào trống rỗng.

Nếu như còn lí trí như lời nói của nàng, phải đẩy hắn ra, cự tuyệt hắn mới đúng, nhưng thân thể đã phản bội nàng, lại kéo hắn gần hơn vào mình, nàng ảo não muốn bóp chết mình quá

” Anh sẽ không làm cho em thất vọng.”

Hắn hôn môi nàng nói

” Nhưng là chuyện này anh muốn nó vẫn diễn ra , còn tính làm cho nó phát sinh cả đời.”

Cả đời?

Hắn là có ý tứ gì? Ánh mắt nhìn hắn nghi hoặc, che dấu hy vọng.

” Anh.....”

Nàng định nói anh nói lời này là có ý gì, nhưng lại thôi. Sợ biết đáp án sẽ làm nàng đau lòng, nên để tránh bị đau tốt nhất là không nên biết.

” Anh là sao ?”

Hắn hỏi

” Đừng nói lấp lửng như vậy ?”

Nàng trầm mặc không nói.

” Ngày mai anh phải trở về Newyork.”

Hắn mở miệng tuyên bố

Đầu nàng tán loạn, hắn... hắn vừa mới nói sẽ trở về, ngày mai...mai hắn đi ...Cảm giác rơi từ thiên đường xuống địa ngục thật thảm hại, vậy hắn đến đây là đùa giỡn với mình hả ?

Nếu đúng như vậy thì hắn đã thành công.

” Vậy à ? Em chúc anh thuận buồm xuôi gió.”

Nàng bình tĩnh nói, đi xuống giường, lại bị hắn đột nhiên kéo trở lại gắt gao đặt nàng ở dưới thân.

” Em nghĩ rằng anh sẽ đi không trở về sao?”

” Chuyện của anh không liên quan đến em .”

” Sao lại không!”

Hắn tức giận nhìn nàng gằm nhẹ. Biểu tình này của nàng làm cho hắn nhớ tới năm đó, khi hắn quyết định cũng Tô San quay lại, nàng nghĩ hắn về thì sẽ bỏ nàng được sao ?

” Em chẳng lẽ còn nhìn không ra cảm giác của anh sao?”

Nàng căn bản là không biết hắn muốn nàng có cảm giác gì, cho nên chỉ có thể im lặng cho qua

” Anh yêu em, từ trước kia cho tới bây giờ vẫn không thay đổi. Chẳng lẽ em thật sự không cảm nhận được hay sao?”

Lâm Tuyết Nhan khiếp sợ nhìn hắn, không thể tin mình nghe được gì . Hắn nói hắn yêu nàng, trước kia cho tới bây giờ vẫn thế. Là mơ sao ?

” Anh về Newyork là muốn về từ chức. Em không thể trở về cùng anh, vì vậy anh sẽ đến với em ! ” (ta thivhs câu này, ta edi mà ta cũng thấy ý nó như thế nên cho vào cho tình cảm = ~ =)

Nàng không có mơ, nước mắt từng giọt khê rơi, hắn nhẹ nhàng giúp nàng lau nó trên mặt

” Tiểu Khiết em có đồng ý lấy anh không ?”

Hắn nghiêm túc nhìn nàng ôn nhu hỏi.

Nước mắt từ vành mắt rơi xuống cạnh mũi mác trả lời

” Tiểu Khiết là con gái anh, chỉ sợ không thể gả cho anh .” (nắn bà này, vẫn còn nghĩ thế ặc)

Một chút ý cười bị xua tan, đáy mắt hắn nghiêm túc, hắn hôn lấy chóp mũi, mi mắt nàng ngăn giọt nước mắt rơi.

” Thực xin lỗi, Anh vẫn chưa quen. Em có đồng ý cho anh 1 cơ hội làm vợ anh nha Tiểu Tuyết ? “ Hắn hôn lấy môi nàng cầu hôn (ơ, vậy còn nhần... Ốc : đi ra kia. L : Còn hoa nữa... Ốc : muốn ta giải mi vào đồn cảnh sát không... chạy mất dép, nguy hiểm quá)

” Em đồng ý.”

Kê nói, và gật đầu, nàng mỉm cười .

Vệ Ốc Khốc tim rất kích động đập mãnh liệt trong lồng ngực hần, biết là nàng thương hần, biết nàng sẽ đồng ý lời cầu hôn của hần, nhưng hần rất phấn khởi, cực kì cao hứng, kết quả sẽ là nàng đồng ý nhưng hần vẫn rất kích động.

” Anh yêu em.”

” Em cũng yêu anh.”

Tay nàng vòng vào sau cổ hần, ôm lấy hôn, dực vọng đang trầm lắng lại lên cao.

Đột nhiên cửa phòng có tiếng đập cửa, làm cho 2 kẻ trên giường đồng thời cứng đờ. (2 ông bà này như kiểu ngoại tình bị tóm hay sao mà phải sợ...)

” Thật xin lỗi, quấy rầy 2 người, nhưng Tiểu Khiết muốn tìm mẹ.”

Vu Hàn ở ngoài cửa nói.

” Đáng chết!”

Vệ Ốc Khốc không cam lòng nằm trên giường, thấp giọng nguyên rủa.

Nàng mỉm cười hôn môi hần, sau đó xuống giường mặc quần áo. Sau đó hần cũng theo nàng mặc quần áo, như mặc xong, nàng lại không biết làm thế nào đối diện với mọi người. (có gan ăn thì phải có gan chịu chứ)

Nghe là giọng Vu Hàn thông báo, nhưng nàng biết hình như cả đám bằng hữu đã tề tụ đông đủ chỉ chờ nàng xuất hiện. (đại hội võ lâm lần thứ N bắt đầu, xin lời mình chủ có lời ...ấy em nhầm...cả nhà tiếp tục)

Các nàng ấy sẽ trêu mình cho coi !!!!!!!!

Không thể trốn tránh cả đời, chấp nhận chịu đòn mà đi ra thôi ! Àiiiiiiii

Lâm Tuyết Nhan lo lắng dư thừa, bởi vì bọn họ sau khi ra khỏi phòng, mọi người nhằm vào Vệ Ốc Khốc, thảo phạt hần, căn bản là không có dư thời gian giữu cột nàng, chế nhạo nàng. Nhìn trận tuyến chỉ có thể ôm nữ nhìn đứng sang 1 bên.

Hần sẽ đối phó sao đây ? Dù da mặt mình có dày mấy cũng không chịu nổi họ, hần liệu chịu được không ? Chỉ thấy hần gió chiều nào che chiều nấy, muốn kéo nàng ngồi cạnh hần

” Ta nói Vệ tiên sinh, người hiện tại đang làm cái gì vậy ?”

Vu Hàn khoanh trước ngực, lạnh lùng hỏi.

” Ta muốn cho lão bà tôi ngồi .”

Vệ Ốc Khốc đồng dục trả lời.

” Lão bà ngươi ? Xin hỏi ai là lão bà của ngươi?”

Hần mỉm cười, tay chỉ hướng Lâm Tuyết Nhan.

Nàng cúi đầu, hần là cố ý....thật sự là đáng giận!

” Tiểu Tuyết.”

Vu Hàn gọi nàng.

” A?”

Nàng làm bộ buộc tóc cho con gái, không dám ngẩng đầu trả lời.

” Em đã từng kết hôn?”

” Không có.”

Nàng thấp đầu trả lời.

” Vệ tiên sinh, nghe thấy không? Người ta nói không có. Nếu chưa kết hôn, người dựa vào cái gì nói người ta là người lão bà của người ? Người không phải có chứng vọng tưởng chứ ?”

Vu Hàn vừa lòng, đổi mắt hấn chằm chọc khiêu khích.

” Hiện tại không có, không có nghĩa là tương lai không có.”

Hấn nói.

” Tương lai ? Không tưởng ?!”

Vu Hàn hừ một tiếng.

” Sẽ nhanh thôi sau khi ta từ New york trở về, chúng ta sẽ kết hôn.”

Vệ Ốc Khốc một bộ dáng định thần, kiên định trong giọng nói , tràn ngập quyết tâm.

” Xem ra người không phải có chứng vọng tưởng nhẹ mà thôi, căn bản chính là si vọng tưởng !”

Vu Hàn lại lần nữa trào phúng.

” Tiểu Tuyết đã đồng ý lời cầu hôn của ta.”

Hấn thành linh công bố.

Lâm Tuyết Nhan đột nhiên nhắm lại hai mắt, ở trong lòng rên rỉ.

” Tiểu Tuyết!”

Vu Hàn khó có thể tin, trợn hai mắt, ngược lại hướng nàng hỏi:

” Em thật sự đáp ứng hấn ?”

” Em.....”

Nàng cúi đầu nói quanh co không dám trả lời.

” Ông trời.”

Vu Hàn nói nhỏ sợ hãi kêu than, lập tức hung tợn quay đầu hướng Vệ Ốc Khốc trừng mắt.

” Người dùng phương thức gì bức bách nàng?”

Hấn nhíu mi, bộ dáng thoát nhìn rất ngạo mạn tự phụ.

” Tình yêu.” (ha ha)

” Cái gì?”

Nàng ngẩn ngơ.

” Người không phải hỏi ta dùng phương thức gì bức bách nàng sao? Đáp án của là ta ta đối với nàng 1 tấm chân tình.”

Phòng khách đột nhiên lâm vào trầm tĩnh, ngơ ngác nhìn hấn Lâm Tuyết Nhan mỉm cười, đáy mắt tràn ngập “tình yêu chân thành”.

” Làm ơn đi, ta dựng hết cả da gà lên rồi..”

Vu Hàn khoa trương run lên, lớn tiếng nói.Phòng khách khẽ khẽ tiếng cười

” Người về Newyork là có chuyện gì xảy ra?”

Khuê Thú Chi đột nhiên mở miệng.

” Nơi đó có một số việc ta phải tự mình trở về xử lý.”

Vệ Ốc Khốc quay đầu nhìn thẳng hấn.

” Không phải lấy cổ đi đó chứ ? “

Vu Hàn ngắt lời nói.

” Ta có thể biết là chuyện gì không?”

Khuê Thú Chi hỏi hần.

” Ta phải trở về từ chức.”

” Ốc Khốc.”

Vẫn trầm mặc Lâm Tuyết Nhan đột nhiên mở miệng

” Về chuyện này, chúng ta bàn lại được không?”

Không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy, Vệ Ốc Khốc sợ run lên.

” Em muốn nói chuyện gì ?”

Hần khó hiểu hỏi.

” Em không hy vọng anh vì em từ bỏ việc của mình.”

Nàng vẽ mặt thành thật nhìn hần. Nàng biết hần rất yêu nghề nghiệp của mình, nhớ ngày đó hần cùng Tô San chia tay là do hần quá chuyên tâm vào công việc, nàng chỉ cần hần yêu thương mình là đủ lắm rồi, không muốn cắt đứt giấc mộng của hần.

Hần nhìn thật sâu, trầm mặc nhìn nàng trong chốc lát hỏi:

” Vì sao ? Chẳng lẽ em không lấy anh sao ?”

Lâm Tuyết Nhan lập tức lắc đầu.

” Như vậy vì sao em lại không cho anh từ chức, anh thì ở New York như vậy sao 2 ta có thể ở cùng nhau ? “

” Em sẽ cân nhắc 1 chút.”

” Em nói vậy có ý gì?”

” Ốc Khốc, em biết anh rất thích nghề nghiệp của mình cho nên nếu vì em mà anh bỏ lỡ nó thì em sẽ rất buồn. Em sẽ luôn ở nơi này đợi anh ! (ời cảm động quá >>).” Lời nàng nói là sự thực, nàng đã quyết như vậy.

Vệ Ốc Khốc rất xúc động, chỉ muốn đem người đó ôm vào trong lòng mình. Hần mặc kệ xung quanh có bao nhiêu người, mặc kệ ai nhìn bọn họ hần đứng dậy giơ tay ôm cả nàng và con gái vào lòng.

” Với anh mà nói không có ai có thể quan trọng hơn em và con, bất cứ điều gì cũng không thể ngăn cản gia đình của chúng ta, anh muốn đem lại hạnh phúc cho em và con. Anh rất yêu em !”

Hần chân thành nói với nàng .

” Nhưng ...”

” Anh đã quyết định sẽ không thay đổi. Anh muốn sống cùng em và con.”

” Ốc Khốc”

” Ngại quá, cho ta nói 1 câu được không ?”

Khuê Thú Chi đột nhiên mở miệng nói

” Vậy sau này khi thôi việc anh sẽ làm gì ? Có hứng thú hợp tác làm ăn với ta không ? “

Vệ ốc chậm rãi buông Tuyết Nhan ra , cảm giác hứng thú quay đầu nhìn về phía anh ta.

” Hợp tác ?”

” Đợi một chút, Ốc Khốc còn chưa có quyết định từ chức, Khuê đại ca.”

Lâm Tuyết Nhan việc không ngừng kêu lên, nhưng không có ai để ý tới nàng.

” Người chỉ cần là người hợp tác, nhưng công việc đó là gì ? “

Vệ Ốc Khốc hỏi hần.

” Thứ nhất không phạm pháp, thứ 2 làm việc đàng hoàng, có thể coi là vì dân phục vụ đi ! Thứ 3 là rất tự do. Lương lại cao. “

Khuê Thú Chi lộ ra vẻ mỉm cười, biết hần nhất định sẽ có hứng thú.

” Cho nên ta nên tiếp nhận ý tốt của người ?”

Vệ Ốc Khốc tựa cười mỉm nói.

Khuê Thú Chi khước miệng khê nhếch, gật gật đầu.

” Đó là đương nhiên. Vấn đề quan trọng vẫn là người muốn làm hay không ? ”

” Được cho ta 1 chỗ !.”

Vệ Ốc Khốc hào sảng nói.

” Chờ một chút, Ốc Khốc...”

Lâm Tuyết Nhan hắng giọng, vẫn muốn nói ý của mình, nhưng lại bị Vu Hàn túm lấy tay áo giật giật.

” Em không được ngăn cản hần Tiểu Tuyết.”

Vu Hàn nói

” Hơn nữa như vậy với em cũng sẽ rất tốt sao ? Mọi người húng ta vẫn có thể tiếp tục ở tại nơi đây, Tiểu Khiết cũng có thể tiếp tục vui chơi với bọn nhỏ.”

Nàng lộ ra 1 chút hứng thú, pha trò

” Em chẳng lẽ không muốn nhìn 2 đứa nhỏ này sẽ thành 1 đôi thanh mai trúc mã hay sao. Co nên ta không thể chia tách tụi nó được, sẽ rất không tốt phải không em ?” (Vu Hàn đang dùng chính sách dụ dỗ, mua chuộc để có được con dâu nhỏ)

” Em cùng Tiểu Khiết vẫn sẽ ở nơi này, nhưng là anh ấy”

” Nếu hần thật sự yêu em, không thể tách ra được, em hiểu chứ .”

Khúc Thiển mở miệng nói, bởi vì nàng cùng Tiêu Tư chính là tốt nhất ví dụ. (ha há)

” Nhưng”

” Tốt lắm, không nhưng nhị gì nữa.”

Vu Hàn ngắt lời nàng

” Đây là quyết định của hần, cũng không phả em lấy dao kề vào cổ ép hần, là hần tự nguyện, sau này hần có hối hận cùng không thể trách em !”

“Cam tâm tình nguyện?”

Lâm Tuyết Nhan quay đầu nhìn hần, chỉ thấy hần nhìn nàng với đôi mắt rất thâm tình, quyến luyến, ôn nhu, lo lắng.

” Anh thật lòng cam tâm tình nguyện mà !”

Hần ôn nhu hứa hẹn.

” Thật vậy ?”

Nàng do dự, vẫn là cảm thấy có chút khó tin. Bởi vì hần kia yêu Tô San, kết quả vì công việc mà chia tay nhau, nay anh ta vì nàng mà bỏ, nàng thấy bất an quá .

Hình như hiểu được tâm tư lo lắng của nàng, hần nói :

” Em biết không? Năm đó khi mang em đi, anh thật sự cùng Tô San hợp lại, nhưng không đến một tháng bọn anh đã chia tay nhau. Em có biết nguyên nhân vì sao không ?”

” Lại là vì công tác của anh sao?”

Nàng phán đoán nói.

Hắn nhìn nàng lắc đầu.

” Không phải.”

” Vậy là gì.....”

” Cô ấu nói cô ấy không thể chịu nổi, vì trái tim chân bản không ở trên người anh !”

Nàng bỗng nhiên trầm mặc nhìn xuống, không biết nên nói cái gì. Trái tim hắn không ở đó thì ở đâu ? là công việc chăng ? hay là

” Là em đã mang nó đi.”

Lời hắn nói làm trái tim nàng tỏa nắng, vẻ mặt nghiêm túc của hắn lại nói được câu chân thành như vậy, cảm giác lo lắng tâm biến mà lại tuôn ra những giọt lệ, giọt lệ vui sướng của 1 kẻ yêu. Sao nàng lại nghĩ hắn vẫn còn nhớ Tô San, hắn nói nàng là người hắn yêu nhất, là người hắn yêu tận đáy lòng .

” Tiểu Khiết.”

Nàng bỗng nhiên cúi đầu, nhìn đôi mắt to tròn xinh đẹp của con gái, như ngoan nghe lời mẹ.

” Con gái đây là ba ba của Tiểu Khiết nha.”

Nàng nói cho con.

Tiểu Khiết vị thúc thúc đang mỉm cười trước mắt, trên mặt rất hy vọng rạng sáng như ánh mặt trời.

” Kêu ba ba đi con .”

” Ba ba.”

Giọng non nớt, trong sáng của con trẻ, làm hắn ấm lòng, con gái đã gọi hắn tiếng ba ba, Vệ Ốc Khốc cảm động hốc mắt đỏ. Đây là con gái hắn !

” Có thể cho ba ba ôm một chút được không ?”

Hắn vươn hai tay, giọng nói có chút khàn khàn.

Tiểu Khiết vẻ mặt chờ mong quay đầu nhìn về phía mẹ, mẹ nhìn con, gật đầu. Cin bé lập tức vươn hai tay, hi vọng 2 tay bé bỏng của nó có thể ôm ba ba của nó thân hướng nàng vẫn chờ mong, hy vọng cũng có thể đủ có được ba ba.

Vệ Ốc Khốc kích động đem con gái ôm vào lòng.

” Ba ba, sao bây giờ ba ba mới đến tìm con, con chờ ba ba lâu, rất lâu,rất buồn nha....”

Tiểu Khiết nói rất lưu loát, làm cho cả nhóm người tròn xoe mắt. Không thể tin được con bé lại nói 1 lời nói hết sức già dặn

Thật sự là dọa chết người.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/han-tuong-lau-bon>